

AU FOST HITLER ȘI TITO ALIAȚI?

• O dezvăluire uluitoare despre întâlnirea secretă a celor doi, la 13

septembrie 1941, lângă Timișoara, în satul Gearmata!!

pag. 24

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

Flacăra

Nr. 21 • 25-31 mai 1994 • 24 pagini - 200 lei - 3.70 DM • Gratuit: Supliment opt pagini color

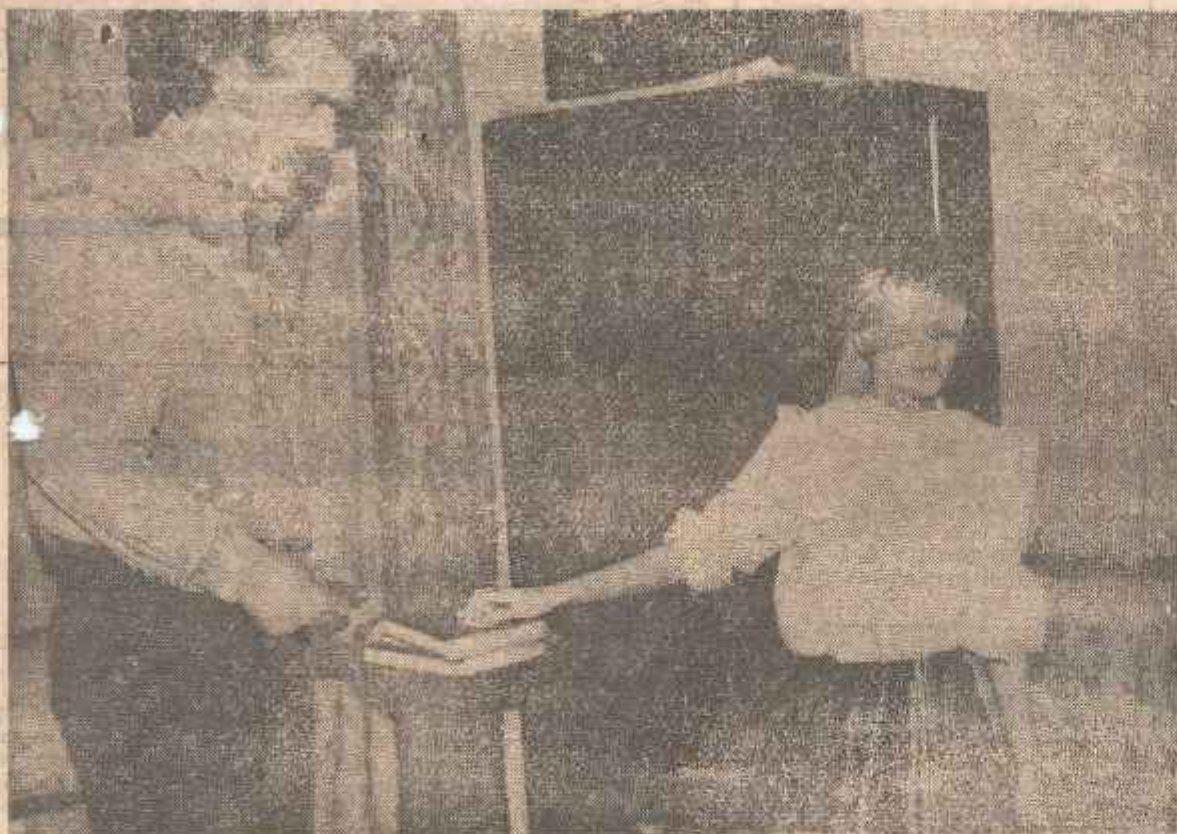
Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICAȚIILE
Flacăra

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef LIVIU TIMBUS

Tratată de bioenergoterapeutul Vasile Căpățână

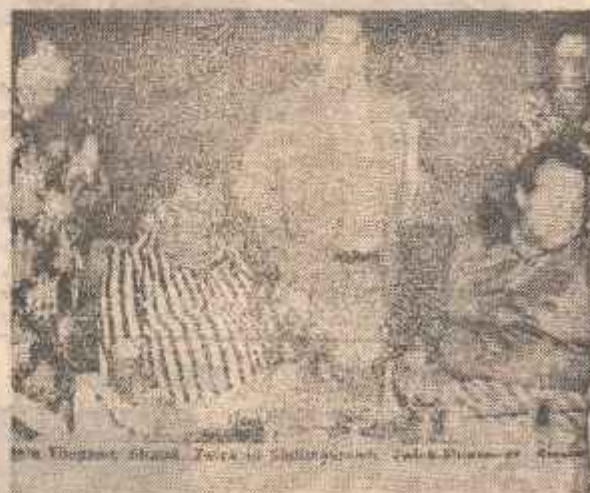
**O FETIȚĂ CONDAMNATĂ LA NOAPTE VEȘNICĂ
ÎȘI RECAPĂTĂ VEDEREA
ȘI DOBÂNDEȘTE PUTERI PARANORMALE**

pag. 8

De la corespondentul nostru
special la München—
afacerea AMIGO:

**Cutremur politic
provocat de
un timișorean
în Bavaria**

pag. 12-13

**ESTE ȘI
ROMÂNIA
PE PRIMUL
LOC!**

• Dar, la consumul de alcool și tutun

pag. 6

ROMÂNIA PENTRU EUROPA. Astăzi:

MEDIAS

• Informații diverse și ghid de afaceri, în
SUPLIMENTUL DE 8 PAGINI COLOR,
DEDICAT ACESTUI MUNICIPIU

**GEPA
Center**

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.59

ADIOS, MUCHACHOS!

După o absență notabilă de prin partea locului — timp la care aproape că reușiserăm să uităm că există — premierul Văcăroiu a pus capăt vizitei sale de lucru prin județurile latino-americane și s-a întors acasă. La Otopeni, însoțit de alaiul de oficialități și de ziariști care-l însoțiseră în marea lucrare, seful executivului avea un aer victorios și „fros”, de parcă o dată cu domnia sa din avion ar fi coborât însuși viitorul prosper al economiei românești, călare pe un cal alb ridicat în două picioare. Cu privire plină de euforie, premierul ne-a raportat cu vibranta mândrie reformistă succesul obținut pe partea ceaaltă a Pământului: un pachet de contracte în valoare de 80 de milioane de dolari (ne-a pus Dumăzeu mâna în cap, se lasă cu vreo 4 dolari de răciută în cincinalul asta!), plus încă de zece ori pe atâtea alte contracte, care-s „pe tentă”, numai să se întâlnească experții noștri cu experții lor și să cadă la pace toate drumurile, alte alaiuri, alte protocoale, da' merita, dacă facem podul aerian transatlantic, să tropăie pe el venind încoace aproape un miliard de dolari).

Premierul Văcăroiu ne-a vorbit de marile resurse energetice și de minereuri care zac la tot pasul prin Paraguay (tără mândră, cu „parai”) și ni se oferă pe tavă dacă suntem deștepti și muncitori. O să le cărăm încoace, cărăm tot, cărăm și Anzii Cordillieri dacă trebuie, numai bani să lăsa. Cu ce cărăm? Fă cu flota Petromin, evident! Ce, e vreo problemă? Ca pe vremea lui Ceaușescu, industria noastră de stat — „macro” echilibrată — se va mobiliza, va începe alergătura frenetică a bătăliilor de experti și hirocrați, se va apăsa puternic pedala directivelor de sus, iar de jos vor țâșni rezultatele muncii creatoare pline de abnegație și vom trăi cu toții mai bine... În sfârșit, 80 de milioane de dolari, față de miliardul efectiv pus la punct de dl. Iliescu în Coreea de Sud (investiția Daewoo la Giteul-Craiova), nu e mare lucru, dar să fim realiști, nu se putea invers — est mândru în rebus, adică este o măsură în lucruri, în toate (exact ca la cuvintele încrucișate, când îți bați capul să îți perspicace)...

De fapt, pentru a pune punctul pe I, observăm că diriguitorul economiei românești calcă apăsător pe urmele lui Ceaușescu, dar fără „avantajele” dictaturii acestuia, umblând după himera „copierii” (cu un singur o — dacă vă mai amintiți celebra pronunție), în încercarea disperată de a evita falimentul economiei de comandă. Să-ți imaginezi că în starea în care te află soluția își vine din America Latină (când Occidentul e la doi pași), acesta e un semn sigur de neînțelegere a realității și de confuzie în privința strategiei economice globale și regionale. Dl. Văcăroiu pare hipnotizat de mirajul resurselor, uitând că ele nu înseamnă nimic fără capacitate, logistică și piețe. Dele Domnului să fie profet minelinos, dar tare mi-e teamă că la larnă o să ne lase Paraguayul prin urechi!

Până una-alta, ca să revenim pe pământ, să notăm că premierul Văcăroiu a deschis o nouă eră în practica parlamentară a oricărui țări civilizate: aceea în care prezentarea în forul suprem a proiectului de Buget (pe anul în curs!) începe cu alocuțiunea primului ministru, care ar suna cam așa: Adios, muchachos, mă duc să fac o miută pe Copacabana; Florine, vezi, ai tu grija de carnavalul de-aici...

EUGEN CHIROVICI

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

UMBLĂ CU JUMĂTĂȚI DE MĂSURĂ

• Ea respinge legi, dar totul miroase a cacealma!

Unii comentatori politici s-au grăbit să salte ultimele acțiuni ale Curții Constituționale. Este vorba despre respingerea, pe motiv de neconstituționalitate, a Legii privind impozitul pe venitul agricol și a Legii privind organizarea și funcționarea societăților naționale de Radiodifuziune și Televiziune. Fără îndoială că gestul re-

prezintă o premieră, dacă ținom cont de faptul că intrase în tradiția acestei instituții să dea undă verde tuturor inițiativelor legislative pornite de la partidul de guvernământ. Dacă însă ne aplecăm mai atent asupra fondului chestiunii, vom constata că lucrurile nu stau chiar așa.

În cazul Legii privind impozitul pe venitul agricol, Curtea Constituțională a re-proșat retroactivitatea acesteia. Argument minor și formal, în comparație cu alte aspecte cuprinse în corpul Legii. Bunăoară, art. 6 precizează că la anumite tipuri de culturi impozitul datorat se reduce cu 50 la sută, cu condiția ca 60 la sută din recolta să fie livrată agenților economici mandatați de stat, indiferent de forma lor de proprietate. Iar această mandatare contravine Constituției, care prevede că statul nu face discriminare între diferitele tipuri de agenți economici și că asigură concurența loială. Motivul menționat, pentru că Curtea Constituțională a respins această lege, poate fi oricând corect și legea promulgată, e o chestiune de doar câteva luni. O analiză de fond ar fi permis însă respingerea definitivă a acestei inițiative. De ce nu s-a întâmplat așa? Iată un răspuns: să nu uităm că impozitele pe venitul agricol merg direct la administrațiile publice locale; cea care a sesizat Curtea Constituțională a fost opoziția; cum respingerea a venit

pe fondul dezbaterilor Bugetului de Stat, n-ar fi de mirare ca-n scurt timp PSDR să arate cu degetul către partea dreaptă a parlamentului, făcând răspundătoare partidele din opoziție de diminuarea veniturilor administrațiilor locale; argument cu un promănat la electoral.

Prin respingerea Legii Radioului și Televiziunii, provizoriul se va prelunge în aceste două instituții. Și când lege nu e, orice este posibil; inclusiv o restaurație în beneficiul celor ce guvernează țara! După ce totul va fi în-

cheit, poate să lase și legea pot veni și alegerile. Important este ca Televiziunea, mijlocul de informare cel mai penetrant, să nu fie de capul ei. Acastă idee este sângera de argumentația pe care Curtea Constituțională a invocat-o în respingerea Legii: art. 82 contravine regulii constituțională al controlului exercitat de către Parlament asupra administrației publice. Dar TVR este serviciu public, nădelcum administrație publică! Stranie confuzie...

RAZVAN DUMITRESCU

Raportul König—Jansson

Ne paște suspendarea din Consiliul Europei

Cei doi raportori speciali ai Consiliului Europei însărcinați cu monitorizarea progreselor pe care România le face în îndeplinirea angajamentelor asumate au definitivat documentul referitor la cele constatate cu ocazia vizitei domnilor lor în țara noastră. Raportul a fost prezentat în comisile de politică și pentru drepturile omului, cu ocazia sesiunii de primăvară a Consiliului Europei și este foarte critic.

Raportul pune în evidență două idei. Pe de o parte, recunoaște că autoritățile române au făcut efort pentru îndeplinirea angajamentelor libere consimțite; pe de altă parte, este menționat faptul că aceste eforturi sunt mici, insuficiente, iar progresul este lent.

Discuțiile purtate pe marginea sa în comisile de specialitate au mai scos în evidență un lucru și anume faptul că țările cu tradiție democratică nu pot fi tentate cu scuze de tip dămbovițean. Parlamentarii europeni au fost foarte triști de justificările pe care puterea politică din România le propune. Cum ar fi, de pildă, scuza reiterată cu ocazia vizitei întreprinse de cei doi raportori speciali în București, scuza căre sună cam așa: „Guvernul a făcut ceea ce trebuie, dar legile zac în parlament”. În comisile de specialitate, unii parlamentari au ținut să reaminte că membru în Consiliul Europei este statul român, cu guvernul și parlamentul său cu tot. „Dacă majoritatea parlamentară nu dorește să adopte niște legi, a-

tunci acest guvern și acest parlament trebuie să știe că România va fi suspendată din calitatea de membru” — atenționă lordul Kingsberg. Ca să fie clar!

Într-un mod cu totul și cu totul nediplomatic a procedat guvernul și în ceea ce privește problema candidaturii celor trei judecători pentru postul rezervat României în Curtea Europeană pentru Drepturile Omului. Reprezentantul executivului a ținut-o pe-a lui: „Guvernul e îndreptățit să facă orice propunere dorește”. Drept pentru care, Consiliul Europei a redactat o scrisoare cât se poate de clară, în care sunt reamintite practicile democratice care guvernează acest organism.

De menționat că raportul domnilor König și Jansson nu pedalează pe problema minorităților, lucru de natură să încurce intrucăva puterea politică din România, care nu mai are acum posibilitatea să lanseze diversioni pe această temă.

RAZVAN DUMITRESCU

■ După ce-au plimbat capul porcului prin târg, acum vreo două-trei luni, după ce-au fost anchetați și amendati, simpatici studenți țărâniști sunt țărâți acum pe la „cremenal”. Ce-naclistul neamului nu se lasă, piftia jignită tremură de revoltă și „Justiția tre” să facă dreptate! Adrian Pău-

nescu are bilet de voie s-o facă pe dna Lucia Hossu longha „câtea tută”, de pildă, alți însă n-au voie să-l spună lui nici măcar cât e ceasul. Ii spunem noi: paispe!

■ După mărșăvia „Copo-su umblă ne-ngropat pe strada”, DOMNUL Victor Surdu tună și fulgeră că nu va

vota Bugetul. Ei ca să vezi! Sute mai s politica asta! (Șule pe dracu! Să vă spunem noi cum e: dacă pe-dearștii votează cu amândouă mâinile și cu picioarele pe deasupra și dacă am vedea dublu și le-am dubla voturile, tot nu s-ar aduna destule ca să pice Bugetul, stați liniștiți!). Așa că țara arde și baba își trage „look”. Adică imagine electorală, ca să-i zicem așa...

■ Drept răspuns la salariile de miserie, dezastrul din școli și bugetul catastrofal conceput de tandemul Văcăroiu—Georgescu, profesorii din învățământul pre-universitar au făcut grevă, amenințând cu anularea anului școlar și repetarea sa. Părinții nu le-au sărit în cap (copiii, bieții de ei nici știu), cum spera „cineva-acolo-sus”, așa încât, cu gesturi nervoase, guvernul s-a dezlegat la pungă: salarii mărite din toamnă și prime pentru vacanța de vară. De unde, că tipă toată ziua că n-are? Nu vă faceți griji, are balta impozitului peste când se-ngroasă pluma! Noi muncim, el „greblează” tot cu impozitele lor geniale (care omoară omul și îngrășă statul) și ne lasă și nouă de-o lefșoară, să ne-o băgăm în buzunar când chinăm de bucurie că „soarele răsare” (știți dvs...).

POLITISTUL ȘI PROSTITUATA

Vineri, pe la unu noaptea, când copiii dormeau de ru-peau (și visau dulce că „băbaci” i-au gonit la somn obligatoriu, după care s-au în-cuiat în cameră cu televizorul aprins), directorul adj. al TVR, Radu George Serafim, a fost pus în încurcătură. El declarase ritos unui reporter al nostru: „TVR nu are voie, prin lege, să dea filme erotice!”, dar mai la vale se opinea să dreagă busuiocul: „asta când se vorbește despre filme sexy, dar dacă vorbim despre metode contraceptive, atunci să dăm pu-doarea la o parte”. Încurcătura a fost că, privind el spre micul ecran, făcându-și cruce cu limba în gură și afurisind de mama focului spurcăciunile, nu găsea bietul om metoda contraceptivă — o căuta, pipăia și dădea cu mâna de zor și n-o găsea neam, fir-ar ea să fie de afurisită de metodă contraceptivă! Nu e! În fine, bine că n-a ținut toată noaptea, astfel încât s-a putut duce și distinsul la somn și vise serafice... Sigur, scena nu e decât o presupunere, nu da nimoni cu parul...

GEORGE ARION VIATA SUB UN PRESEDINTE DE REGAT

...pentru liniștea noastră

A fost ales un om pentru liniștea noastră, și la aproape exact ani de la jerfa din decembrie 1989, poporul este mai frământat ca oricând de probleme grave, de ordin economic, politic, cultural, moral, religios. Nu există domeniu al vieții sociale în care să nu domnească dihonă și nimeni nu vrea să asculte pe nimeni și de nimeni. Vrajba e întreținută cu mijloace rafinate. Imaginea noastră în lume e festolită, și lucru și mai trist, imaginea noastră, în propriii noștri ochi, e compromisă. Suspiciunea a fost ridicată la un rang mai mare decât pe vremea lui Ceaușescu. Dar e liniște, nu-l așa, n-avem război ca în fosta Iugoslavie, ce dacă am pierdut definitiv Basarabia. Lăm răscălitat la răsărit pe marea noastră prieten, care va veghea, ea și până acum, asupra noastră, și din a cărui poruncă nu vom ieși. Îmbogățim peste noapte, prin mijloace necinstite, suni fluiți la mare cinste, frunții politici il grătu-

lează, în timp ce individul care încearcă să pună pe roate o afacere l se dă peste degete, l se ridică în calea intențiilor obstacole insurmontabile, doar doar îl apucă lehamitea și redevine slujbaş la stat, fiindcă numai ca și jbaş la stat poți fi linișt mai bine sub ascultare. Românul a devenit, condus de un guvern iresponsabil, un producător de impozite, de parcă marea lui voluptate nu e de a obține un profit ci de a plăti dădii, de la lună la lună mai exorbitante. Dar e liniște, domnilor, încât se-aude și cum crește inflația, în ritmul ei vesel și inconfundabil. Ziile sunt asasinat și sunt violuri, iar poliția abia de mai prididește să facă față valului de infracțiuni, se fură ca în codru și din avuții publice și de la bietul ins care merge cu metroul și-și ține în portofel amărățul de salariu. Sute și mii de cerșetori iau cu asalt orașele, orfanii sau handicapați sau mutilați dinadins pentru a stârni compasiunea privitorilor, și spectacolul pe care îl oferă îți coboară o liniște de ghenă în suflet. Și mai liniștitoare e imaginea bătrânilor la cozi, sau privirea goală a pensionarilor care au votat de fiecare dată pentru pacea lor și acum așteaptă cuminți să le vină pensia, neliniștindu-și că bănuții pe care li primese pot să însemne răsplata pentru o viață de trădă. Calomnia continuă să funcționeze ca un mecanism bine pus la punct, justiția nu intervine în cazuri grave de corupție și nu se pronunță asupra delictelor de presă. Privatizarea marilor industrii rămâne o utopie, reforma e un moft despre care vorbim cu insuficiență numai când reprezentanții comitetelor și comisiilor la care am aderat de bună voie și nesiliți de nimeni ne trag de urechi fiindcă minjim și nu le respectăm exigențele. Continuăm să ne credem cei mai grozavi de pe planetă, cei mai tari din parcare, alimentați de unele gazele, care li mângâie pe români cu gândul că japonezul, când se trezește dimineața, se întreabă, „oare ce mai fac românii, cum o mai duc ei, sunt de lăvidiat ce liniște au, în timp ce noi muncim din zori și până-n noapte, noi n-o să putem spune niciodată mândria de a fi japonezi, din moment ce există deja înălțată ideea mândriei de a fi român”. O stare de confuzie care te lasă perplex e alimentată cu grija, amestecul valorilor e la mare cinste, pentru ea să nu se mai înțeleagă nimic și cele 23 milioane să fie și mai ușor manevrabile, istoria zilelor pe care le trăim e încălțată dinadins de o mână meșteră, și dacă toate astea înseamnă liniște, ce va fi când va izbucni furtuna?

Aoleu, ce tărăboi!

NU MAI E TIMP PENTRU A CERE REGÂNDIREA BUGETULUI DE STAT. SE VOR FACE DOAR CÂRPELI.

• DI MIRCEA CIUMARA „il pune la zid” pe ministrul de finanțe

În timpul dezbaterilor generale pe marginea Bugetului de Stat pe 1994, intervenția deputatului PNTCD Mircea Ciomara a stârnit protestele parlamentarelor coaliției care sprijină guvernul. Atunci reputatul economist a calificat proiectul înaintat de executiv drept ilegal, antieconomic, antidemocratic, antisocial și antinațional. Atât tonul, cât și conținutul criticilor erau cu mult mai dure decât pozițiile celorlalți specialiști din PNTCD. Intervenția dlui Ciomara se ptea perfect pe solicitările liderilor PL '93 și anume pu-

nera sub urmărire penală a domnilor Văcăroiu și Florin Georgescu, pentru abuz în serviciu contra intereselor publice. Între timp, dezbaterile pe articole a proiectului de buget decurge aproape normal, parlamentarii PNTCD participă la discuții, propun amendamente, se abțin uneori de la vot și din când în când votează contra. La fel și celelalte partide din opoziție. Pentru a elucida cauzele care generează acest comportament, am purtat un scurt dialog cu dl Mircea Ciomara.

— De unde ați bani?

— Ei au surse, dar nu vor să spună. Așa au găsit și pentru învățământ niste bani despre care este evident că știu unde se află.

— Guvernul a promis mărirea salariilor cadrelor didactice cu 30%. A promis de asemenea prime de vacanță în valoare de 50.000 lei. Toate acestea au ca principală sursă profitul net al Băncii Naționale. Este acum bugetul alocat învățământului cât de cât satisfăcător?

— BNR este prin lege independentă față de guvern. Prin urmare nu înțeleg cum poate guvernul să hotărască cât profit are și ce să facă cu el. Oricum sumele sunt minime dacă ținem cont și de inflația care va fi. Personal n-am înțeles deloc poziția liderului sindical Cătălin Crotaru, care a venit disperat și la PNTCD, plângându-se că se dădăra școlile peste elevi, că nu au încălzire iarnă. Acum dănsul mulțumesc călduros PSDR și guvernului pentru politica sa patriotică! Domnul lider sindical a uitat de reparațiile școlilor și de asigurarea spațiilor de învățământ. Ceea ce dănsul n-a dorit să mai susțină nu încercat unii colegi de-ai mei din Parlament. N-au găsit însă înțelegerea necesară la Ministerul

de Finanțe. Dacă promiteau că după votarea articolului vor mulțumi la TV, la o oră de maximă audiență, probabil că obțineau bani!

În privința restructurării industriei de apărare, ministrul de finanțe minte!

— L-ați întrebat pe ministrul finanțelor dacă au fost prevăzute fondurile necesare restructurării industriei de apărare. Domnia sa a răspuns afirmativ. Nu ați mai intervenit pe marginea acestui subiect și de aceea vă întreb dacă v-a satisfăcut răspunsul.

— În fiecare an noi aprobăm o lege prin care cei din industria de apărare primesc 80% din salariu. Este vorba de aproape 50.000 de oameni de înaltă calificare. Anul trecut noi am aprobat din nou această lege, dar am pus o condiție: până în vara lui 1994 guvernul să prezinte un program de restructurare. Executivul nu s-a ținut de cuvânt, iar fondurile de restructurare nu sunt prevăzute în buget. Domnul Florin

Georgescu a mințit și imi așum întreaga răspundere când spun acest lucru! Mi se pare că este un act antinațional modul în care tratează guvernul această industrie. Pe de o parte Vadim Tudor divulga în presă secrete militare și nimeni nu-l trage la răspundere, pe de altă parte M.Ap.N. nici nu tresare când vede că se distruge vârful industriei militare românești. De ce oameni de vârf, care ar putea trăi pe picioarele lor, sunt aduși la sapă de lemn, dar se subvenționează în schimb ramuri falimentare?

— Ați încercat să găsiți pe cont propriu răspunsul la această întrebare?

— Eu constat doar faptele. Noi trebuie să ne încadrăm într-o nouă diviziune mondială a muncii. Or, exact asta nu fac guvernările. Ne țin tot la minerit și ramuri de prelucrare primară. Vor să fim o colonie?!, Căci asta realizează!...

— Care va fi poziția dv. la votul final?

— Am declarat demult că voi vota împotriva. În mod normal, în această perioadă guvernul trebuia să lucreze la bugetul pe 1995. Sentimentul meu este că și colegii din PNTCD vor vota contra.

RAZVAN DUMITRESCU ■

— În prima zi a dezbaterilor pe marginea Bugetului de Stat v-ați referit în termeni extrem de critici la proiectul înaintat de guvern. Ați vorbit în nume propriu sau ați exprimat punctul de vedere al PNTCD?

— Am vorbit în numele grupului parlamentar PNTCD din Camera Deputaților. În opinia noastră concepția bugetului este inacceptabilă.

— Ați catalogat proiectul guvernului drept ilegal. Acum însă participați la dezbaterile de fond. Să înțeleg că participați la o... ilegalitate?

— Timpul este mult prea scurt pentru ca noi să putem pretinde o regândire a acestui buget. Trebuie deci să facem anumite cârpele, să corectăm unele excese, din moment ce nu putem corecta bugetul în ansamblul său.

Nu-mi pot imagina că Florin Georgescu îi dă ordine președintelui Iliescu!

— Opoziția a sesizat Curtea Constituțională în legătură cu Legea privind impozitul pe venitul agricol, iar această

instituție a declarat neconstituțională inițiativa guvernului. Legea constituia însă baza unei importante surse pentru veniturile administrațiilor publice locale. Nu credeți că prin demersurile întreprinse opoziția și-a tăiat craca de sub picioare?

— Din veniturile proprii aflate în dispoziția administrațiilor publice locale (aproape 400 miliarde lei), 28% reprezintă impozitul pe venitul agricol, iar 28% impozite obținute de la populație. Ei bine, pentru aceste impozite nu există o bază legală. Abia ieri (n.r. 13 mai a.c.) președintele Iliescu a semnat legea impozitelor și taxelor locale menționată ca sursă în proiectul de buget. Deși dl Florin Georgescu a dat asigurări că în câteva zile dl Iliescu va semna și legea impozitului pe venitul agricol, eu nu pot să-l cred, pentru că eu știu că dl Iliescu este președintele tuturor românilor și nu al PSDR și deci nu-mi pot imagina că dl Florin Georgescu îi dă ordine! Dovadă că această lege a fost declarată între timp neconstituțională. Administrația locală va fi privată de 110 miliarde lei. Ni se pare deci normal că atunci când vom ajunge la acest articol din buget să se pună la dispoziție alte surse de bani.

**„La un moment dat,
în Magazinul Bucur-Obor
erau mai mulți hoți
decât clienți!”**

• **Numărul răufăcătorilor e cu mult mai mare decât cel al polițiștilor**

Până în data de 21 martie 1994 în magazinul universal Bucur-Obor erau mai mulți hoți de buzunare decât clienți. În mai puțin de două luni, firma de bodyguardi „Bronco Protection” a reușit să „curețe” locul. La ora asta hoții de buzunare acționează în jurul magazinului și în Piața Obor, fiind foarte dese scenele de violență, de la amenințări până la „băi de sânge”. Hoții de buzunare acționează în banda de câte opt-zece persoane și lumea a început să-i runoască, văzându-i zilnic, fiind de notorietate existența a cel puțin șapte grupuri de infractori în această zonă. Aceia care îndrăznește numai să se uite în momentul „operării”, este imediat amenințat cu moartea, punându-i-se cutitul în spate și pus să jure că nu va spune nimănui ce-a văzut.

Vânzători stradali în jurul magazinului Bucur-Obor, amenințați de hoții de buzunare.

Necula Dorlan, director „Bronco Protection”: Pe 21 martie, când am venit în Bucur-Obor, era o situație dezastruoasă, din punct de vedere al infracțiunilor și mă refer în special la furturile din buzunare. La început agenții noștri nu cunoșteau modul de acțiune al hoților din buzunare și o perioadă a fost greu, după care, înțelegându-se în modul de acțiune al acestora, am reușit să stăvilim aceste furturi, pot spune până la zero. Sunt grupuri de infractori dinaintea constituite, care acționează numai într-o anumită zonă. Bodyguardii îi cunosc și nu se mai pune problema furturilor în magazin. În momentul când infractorul încearcă să sustragă ceva, e luat și dus afară. Dacă e prins în flagrant, e încetățuit și condus la postul de poliție din Piața Obor. Băieții noștri practică artele marțiale, având în dotare bastoane, sprayuri, câtușe și alte mijloace de acțiune.

Vânzătoarelor le e frică și acum de hoți

Multe vânzătoare din Bucur-Obor, cu care am vorbit, au preferat să-și păstreze anonimatul, de frica represaliilor. Hoții de buzunare au amenințat de multe ori perso-

nalul magazinului: „În mijlocul magazinului tipau la noi, să nu ne mai uităm când buzunăresc clienții, că ne taie pe față. Noi, de multe ori, nu vedeam cum furau banii din buzunare sau din genți, dar vedeam oamenii în magazin cum tipau și plângeau că au fost furati. Chiar dacă în magazin sunt bodyguardi, n-am curajul să atrag atenția.”

Fulor Spiridon, director general, magazinul Bucur-Obor: Bucur-Obor e un magazin cu o suprafață de aproape 40.000 metri pătrați, unde intră zilnic 180.000 - 200.000 de persoane, cumpărători sau necumpărători. Magazinul are elemente tipologice aparte: e un pasaj de trecere între Piața Obor și metrou, alături de bulevarde și alte mijloace de transport în comun. Am fi prea idealisti, dacă am spune că vom lichida hoții de buzunare, dar măcar să reducem efectul acestor acțiuni.

În ce privește vânzătoarele din magazin, care sunt în colaborare cu hoții de buzunare, am primit astfel de semnale, dar numai sub forma zvonurilor, dar deocamdată nu există probe. Totuși, unii gestionari vorbesc...

DAN GHEORGHE ■

Foto: FLORIN IONIȚA ■

Miss Mulatra '94

**Un spectacol
de binefacere
la care
nu s-a donat nici un ban**

• **Scandal în jurul unui milion de lei**

Lăudabila inițiativă a Asociației Mulatrilor din România de a aduce în prim plan preocupări artistice ale acestor copii, prin organizarea concursului-spectacol Cea mai frumoasă mulatră, s-a dovedit a fi, din păcate, sabotată de „realitate”. Președinta asociației, dna Elisabeta Părvu, a dorit ca spectacolul să fie unul de binefacere iar fondurile adunate să fie utilizate, exclusiv, de către copiii mulatri, membri ai acestei asociații. Nu a fost să fie așa pentru că încasările au fost nule, după cum ne-a declarat dna Părvu. Deoarece s-a intrat pe bază de invitație și nu s-au pus în vânzare bilete, listele de... subscripție au rămas... goale. Ne așteptăm ca, dintre atâția diplomați și oameni de afaceri invitați, măcar... câțiva să-și dea obolul, căci, credem noi, problemele copiilor mulatri sunt bine cunoscute. Oricum...

La câteva zile după spectacol, dna Părvu ne-a declarat:

„Trebuie să știți că am avut mari greutăți în organizarea spectacolului. Ne-am ocupat, în exclusivitate, Maria (fiica sa mulatră, Marie Elise Kombo, n.n.) și cu mine. Nici o mamă, nici un copil membru al asociației noastre nu s-a implicat în nici un fel, deși, cred eu, ar fi fost cazul... Cheltuielile au fost imense: chirie, tehnicieni, artiști etc., ridicându-se la circa 2 milioane lei. O bună parte din fondurile noastre le-am primit de la sponsori și țin să mulțumesc mai ales firmei TABROS IMPEX SRL, principalul sponsor, și celorlalți în special, Publicității Flacăra S.A. Buncău, spectacolul a avut loc... Mai trebuie să știți că dacă Maria nu ar fi participat, așa cum dorea ea, de fapt, sponsorii nu ne ajutau... În sfârșit, asta a fost. Numai că, nimeni nu a donat nici măcar un leu pentru copiii mulatri, astfel încât, am rămas datoră cu plata artiștilor care m-au așteptat, până la finalul spectacolului, să

le ofer banii promiși. I-am amănat, ce să fac...”

Cel trei câștigătoare (locul I — Marie Elise Kombo, 15 ani și 9 luni, elevă, 172 metri, 52 kilograme; locul al II-lea — Suleiman Meluiziana, 19 ani, studentă anul I la ASE; locul al III-lea — Patricia Idou, 13 ani, elevă, n.n.) au încasat premii individuale în valoare de 6-7 sute mii lei, oferite de firma TABROS. În ultima clipă, patronul firmei GOLDEN FALCON donează, aceluiași premiant, un milion lei. Sinceră să fiu, am crezut, atunci, că am rezolvat cu datorită asociației noastre. Mă gândeam că ar fi bine dacă fetele mi-ar imprumuta, pe termen limitat, milionul respectiv. Însă, ocupantele locurilor II și III, ce ar fi primit câte 250 mii lei fiecare, nu au avut încredere în mine. Și-au imaginat că nu le voi mai da banii cuveniti niciodată... Soluția lor a fost aceea de a se duce, direct, la GOLDEN FALCON, iar patronul, ce putea să facă,

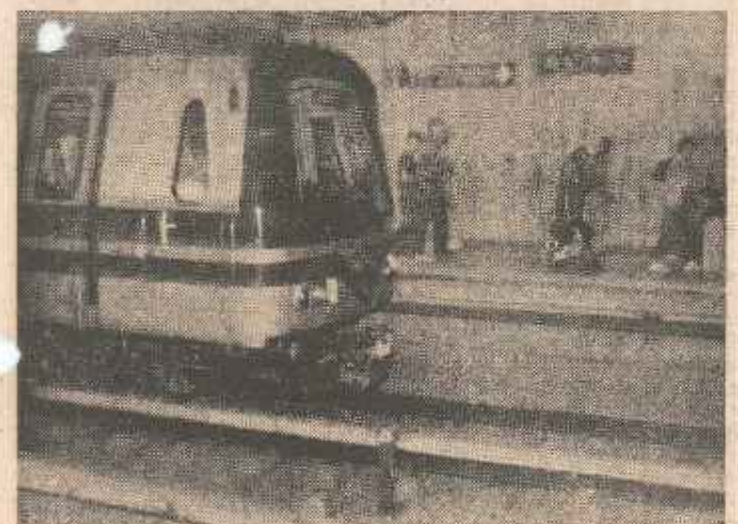
le-a promis că le dă, el, personal, banii incriminați. Eu, încasând milionul, deja cheltuisem o sumă importantă... În ultimă instanță, am fost obligată să restitui firmei GOLDEN FALCON cei 500 mii lei. În orice caz, le asigur pe Patricia și pe Mey că vor primi banii și că nicio Maria nu s-a atins de suma câștigată. Banii ei, nu-i așa, i-am folosit pentru a achita o parte din datoriile asociației...”

Adevărul este că familiile ocupantelor locurilor doi și trei s-au indignat, atunci când fetele nu au intrat în posesia banilor de la Golden Falcon și au tăbărit... noi, ziariști, să le rezolvăm problema. Cu siguranță, ne vom implica, dacă temerile lor se împlinesc și vom fi primii care vom lua atitudine. Până se mai liniștesc spiritele închise, până se mai adună ceva dovezi, ne permitem să mai... așteptăm.

BRINDUSA NICOLAE ■
Foto: ELENA GHERA ■

METROUL BUCUREȘTEAN PERICLITEAZĂ, zilnic, viața pasagerilor

• 2000 tarabe sufocă fluxul de călători, iar gunoaiile pot lua foc din nealijență

Metroul bucureștean reprezintă o întreprindere de pionierat în istoria transporturilor autohtone. De aceea, se justifică, poate, anumite... ne-reguli, să le numim, atât în ce privește construcția propriu-zisă cât și exploatarea actuală. Rețelele de transport subteran fiind unicate nu au o normă care să reglementeze modul de proiectare, construcție, exploatare. Singurul document existent, „Norma de proiectare și realizare a construcțiilor și instalațiilor specifice metroului” — Indicativ PD 196/89 — (remarcăm data apariției, prima linie fiind însoțită la sfârșitul anului 1979) este, permanent și laudabil, supus unor constante modificări. De exemplu, ultima modificare realizată în '92, se referă la art. 04.01 (despre spațiile comerciale). Normativul „ceausist” interzicea, cu strictețe, desfășurarea oricărei activități comerciale sau amplasarea altor amenajări ce nu aveau legătură directă cu funcționarea metroului. Modificarea despre care vorbeam (12 nov. '92) a fost făcută corect de către proiectanți și este extrem de severă în ce privește amplasarea tarabelor, nelipsite din peisajul subteran. Numai că, din păcate, dar nu ne mirăm, nici această modificare nu reprezintă literă de lege pentru cei ce dețin și închiriază spațiile comerciale, după cum bine se știe, sindicatele (Uniunea Sindicatelor Libere Metrou și, mai nou, Metromec) corespunzătoare și răspunzătoare. Trebuie spus că, în prezent, există circa 2000 tarabe care ne sufocă și de care ne împiedicăm la tot pasul în subteran. Să punem degetul pe rană: tarabele înseamnă blocarea, diminuarea, îngustarea la jumătate a fluxului de călători și așa subdimensionat din

proiectare și construcție. Nu există sisteme de intervenție în caz de incendiu la nivel de peron, culoare etc. Pericolul este imens pentru că locul e plin de ambalaje, gunoaii etc. ce pot lua foc instantaneu, iar o intervenție promptă nu credem că poate fi, în mod obiectiv, posibilă. Cei ce reglementează, din timp în timp, situația sunt pompierii care, conform HG 816/93, aplică amenzi în limitele actuale de 150 000—300 000 lei.

Nu există un sistem unitar și eficient de intervenție în caz de incendiu

Dacă, Doamne ferește-ne, apare un incendiu la metrou, nu trebuie să intrăm în panică, deși, vă spunem un secret, nu există un sistem unitar și eficient de intervenție. Atenție, nu acuzăm pe nimeni căci, veți vedea, situația este explicabilă. Astfel, din construcție, stațiile sunt situate la distanțe prea mari (800—1,5 kilometri); nu există, între ele, încăperi-tampon unde, la nevoie, să se adăpostească respectivii călători; nu există echipe specializate de pompieri pentru a interveni în subteran. În caz de... Doamne ferește, adică dacă se produce o avarie în tunel, trebuie să intre în funcțiune ventilatoarele din centralele de ventilație. Aceste ventilatoare sunt de mare putere, dar de fiabilitate... așa că mereu se... strică. „Ventilatorul” le repară când poate, deși, ca în economia de... piață, Oricum, vă asigurăm, măcar un astfel de ventilator funcționează normal (ar trebui să fie două). Lasă că dacă „luăm foc” în tunel, riscăm să nu mai vedem nimic, becurile obișnuite ce luminează „a giorno”, nu fac doi bani în caz de fum gros. Nu mai zic că ne putem rupe și picioarele, distanța între podea și calea de rulare fiind de circa 1,5 metri. În afară de pompieri, cine își mai pune problema?

Ramele pot arde viguros și este dificil să fie stinse

Ce probleme mai are metroul? Instalațiile electrice de forță. S-a reușit înlocuirea cablului de alimentare românesc cu unul de import care arde dar nu degajă fum. O altă problemă o reprezintă sistemul de protecție a instalațiilor electrice pe ramă, „OROMAX”-ul existent este inefficient. Toată partea tehnică a ramei se află dedesubt. Între peron și podea este un spațiu de 3—5 centimetri. Dacă ia foc, nici gura țevii nu încapă! Mai mult, podeaua, fiind de lemn, arde... viguros. Totuși, un fapt îmbucurător este acela că, în '93, nu s-a mai produs nici un incendiu de ramă, față de 16 în '91 și unu în '92.

Respirăm aer îmbăcșit. Ieșirile sunt blocate de porți unisens

Instalațiile de climatizare sunt complet depășite, ne-maisigurând parametrii de mediu ambiant, mai ales în spațiile tehnice. Spațiile tehnice nu sunt izolate, din punct de vedere al incendiilor, față de cele publice. Scările nu sunt protejate (perdele de apă) la foc. Iar ultima găselniță a fost montarea acelor porți unisens pentru a reduce fluxul călătorilor neplătitori. Bine-bine, nu era de ajuns proasta concepție și montare a turnicetilor (aparatele „mâncătoare” de monede)... Gândiți-vă că, acum, în caz de incendiu nu mai ai pe unde fugi, ieșirile fiind... unisens, sunt practic blocate!

În loc de concluzie

Nu mai menționăm infiltrațiile, trepidațiile ce afectează clădirile și căile de circulație, că ar trebui refăcută geometria multor stații, că ramele nu au ventilație proprie... Ne rugăm doar să nu izbucnească vreun incendiu căci ar putea fi devastator.

BRINDUȘA NICOLAE ■
Foto: ELENA GHERA ■

ION CEAUȘESCU LUPTĂ PENTRU AFIRMAREA AGRICULTURII CAPITALISTE

Ion Ceaușescu, doctor în agronomie, fost profesor la Academia de Științe Agricole, unul dintre frații fostului dictator Nicolae Ceaușescu, se numără astăzi printre aceia care susțin, prin fapte, metodele de ridicare și afirmare a agriculturii capitaliste. Despre ce este vorba. În toamna anului 1991, firma „EUROTRADING” SRL a obținut, la licitație, în schimbul sumei de 23 de milioane lei, o suprafață de circa nouă hectare, în comuna Lipia-Gruia, situată la o distanță de opt kilometri de Snagov.

Această suprafață nu este una oarecare, ci este însuși sediul fostului C.A.P. din comuna amintită și are am-

plasată pe ea un număr de patru grajduri și alte anexe. De fapt aici se aflau șapte grajduri, dar, trei dintre ele au fost demolate și „restituite” foștilor „proprietari”, adică țăranilor cooperatori. Astăzi țăranii din Lipia-Gruia, cu titlu informativ, primesc o pensie de numai 5 000 de lei pe lună.

Deci fostul C.A.P. Lipia-Gruia a devenit filială a firmei „EUROTRADING” SRL, avându-l ca director general pe Ion Ceaușescu, persoană care dirijează tot ce ține de această filială. Ion Ceaușescu are pe lângă el, printre alții, ca director tehnic, pe Lățeșcu I. (fost șef de S.M.A.), contabil: Dina Mita (fost contabil al C.A.P. Lipia-

Gruia), administrator: Pașchiv Gheorghe (fost președinte al C.A.P. Nucă). La ora de față „EUROTRADING” SRL, filiala Lipia-Gruia, are în dotare pe lângă cele patru grajduri, o fabrică de pâine (o pâine cântărește 410 grame și costă 150 de lei) cu o producție medie de 1 500 de pâini pe zi; o moară de mălai; o moară de făină; 15 tractoare; 7 semănători, precum și câteva pluguri și combine.

De la un fost angajat al firmei, care dorește să rămână anonim, am aflat că la fermă se cresc 15 oi, 15 vaci, 40 porci și aproximativ 200 de păsări.

În intenția de a nu denatura adevărul am dorit, în două rânduri, să-l contactăm, personal, pe Ion Ceaușescu. Deși l-am văzut în interiorul fermei, angajații lui, de la mio la mare, au susținut, sus și tare, că este plecat. Un alt indiciu că Ion Ceaușescu era în incintă, este faptul că autoturismul său de teren, marca Land Rover, era parcat între grajduri.

Întâmplător, în zonă, și-a făcut apariția și Florea Ceau-

Fantoma dictatorului bântuie la Gruia

Acesta este Florea Ceaușescu, unul dintre frații răposatului, fost ziarist la „Scînteia”, în prezent pensionar. Reporterii noștri l-au întâlnit în comuna Gruia, unde era în vizită la fratele său, Ion Ceaușescu. Acesta din urmă s-a ascuns de îndată ce a auzit că un fotoreporter e pe urmele sale. „Cei doi frați — spun sâtenii — seamănă atât de mult cu Nicolae că, văzându-i, avem senzația că nea Nicu a revenit în vizită de lucru la Gruia”.

șescu, alt membru al vestitei familii, fost ziarist la „Scînteia”, ale cărui răspunsuri la întrebările noastre privind activitatea fermei condusă de Ion, fratele său, ar semăna foarte mult cu următoarea zicală din popor:

„Eu sunt mic, nu știu nimic / Frate-miu Ion, „întru” ju-poaie oala”.

GHEORGHE BARBU ■
Foto: FLORIN IONIȚA ■

CUM STĂ ROMÂNUL LA CONSUMUL DE ALCOOL ȘI TUTUN?

Nu stă bine. Statisticile anunță creșteri alarmante. În ultimii ani, cantitatea de vin, bere și spirtoase îngurgitate a sporit anual cu 70%. Numărul fumătorilor, contrar tendinței mondiale, este și el mai mare de la an la an.

60% dintre persoanele de peste 20 de ani sunt consumatoare de alcool

Dacă OMS și-a propus ca obiectiv global pentru anul 2000 scăderea consumului de alcool cu 25 la sută, aproape în toată lumea ritmul e de fapt mult mai lent. În România, în ultimii ani, ne-au spus în mod neoficial specialiști de la M.S., creșterea consumului a devenit alarmantă. Ei își bazează observațiile pe faptul că alcoolismul este un factor determinant în etiologia unor boli cum sunt cele cardiovasculare, digestive, renale, tulburări mintale, precum și în cea mai mare parte a accidentelor.

Proportia de consumatori (pe baza de autodeclarare) este de 60,8 la sută dintre locuitorii de peste 20 de ani, în creștere față de 57 la sută în 1989.

Marți, consumatori de alcool

sunt bărbați între 30 și 59 de ani din mediul rural (63 la sută față de 58,3 la sută în mediul urban). Sunt de profesie muncitori calificați (urmați de intelectuali). Femeile sunt și ele pe aproape, rata consumului la această categorie a populației (ca și în cazul tutunului) crescând mai repede decât cea a bărbaților.

Corelații cu boli

Dacă 63 la sută dintre bărbați și 53 la sută dintre femeile anchetate au admis că au consumat cantități mari de alcool, numai 8 la sută au recunoscut că o fac în mod permanent. Cu toate acestea

s-au stabilit corelații directe între consumul de alcool și anumite boli: 58 la sută în cazul afecțiunilor respiratorii, 62 la sută în cele digestive, 60 la sută în bolile aparatului urinar.

Statisticile nu spun că deși numai în doi ani consumul creștuse cu 70 la sută (50 la sută la bărbați dar circa 200 la sută la femei) pătrunderea unor băuturi din alte țări a însemnat o creștere importantă a consumului băuturilor spirtoase distilate, (în locul celor fermentate); că multe băuturi contrafăcute (la noi și aiurea) au provocat grave afecțiuni și intoxicații (Doar din datele spăruite prin presă a rezultat că numărul acestora este de ordinul sutelor într-un an).

Dar tutunul?

„Iarba dracului” face și ea ravagii. O primă constatare: crește numărul de tineri și femei între marii fumători. Pe glob, creșterea numărului consumatorilor este strict legată de informație, de propaganda care se face

superioare, 41 la sută muncitori calificați. Se mai constată că nivelul consumului la marii fumători s-a dublat, că cheltuielile pentru consum și alcool se ridică la peste 40 la sută din cele rezervate din bugetul familiei pentru bunuri și servicii. Și în cazul tutunului, factorii de risc sunt îmbolnăvirile de cancer pulmonar, bolile aparatului digestiv și cardiovascular.

Am intrat în Europa — avem și noi drogați

Și în această privință trebuie să operăm cu „înainte” și „după”. Așadar, înainte de '89 practic nu se știe dacă au existat drogați (sau fost doar câteva cazuri) printre străini. Cel mult se poate admite că au fost cazuri de persoane care au consumat medicamente considerate droguri, dar nu se știe câte. La Ministerul Sănătății, am fost purtați pe la toate telefoanele și nimeni n-a dorit să ofere vreun răspuns. Mai mult decât atât purtătoarea de cuvânt părea extrem de ofensată că presa publicase o știre potrivit căreia într-un raport prezentat la Viena s-ar fi afirmat că „peste 200 români dependenți de medicamente, considerate droguri, au fost internați în spitale pentru dezințoxicare. Aceștia au devenit consumatori cronici deoarece nu au respectat prescripțiile medicale”. Cifra respectivă nu a fost nici confirmată, nici infirmată, există doar litere în legătură cu publicarea ei. Săptămână la acest minister transparența nu trece de ușa dlui Iulian Mincă.

Criterii și statistici

Este cert că și în România sunt consumatori de droguri, dar ce se știe până acum oficial este că nu se poate vorbi de un consum sistematic de substanțe vândute ca droguri: heroină, LSD, cocaină etc. De la Inspectoratul General al Poliției, șeful compartimentului toxic-stupeficante, lt. col. Manea, ne-a spus că există mai multe criterii pentru depistarea cazurilor de drogați. Primul ar fi numărul de internări: cei care a consumat întâmplător sau nu droguri are tendința să mai încerce, și mai devreme

sau mai târziu ajunge la spital. Există — ni se spune — o bună comunicare Poliție — medici. Totuși: nu există în toată țara un institut sau spital specializat numai în astfel de cazuri, ele fiind de regulă tratate la secțiile de psihiatrie. (Nici institutul medico-legal nu dispune de reactivii necesari ca să constate în anumite cazuri suspecte dacă cei decedați au fost drogați sau nu.) Deci totul este aproximativ și în statistici. Una dintre sursele posibile de aprovizionare ale celor care folosesc medicamente ca droguri sunt farmaciile. Nu există însă decât un singur caz anul trecut (în Marghita) de farmacie spartă din care s-au sustras substanțe psihotrope. Și totuși a crescut consumul de psihotrope legal prescrise; dar nu există un control al medicamentelor rămase după folosință (după moartea pacientului, sau dacă nu mai are nevoie). În circuitul substanțelor psihotrope nu au apărut suspiciuni de sustrageri, vânzări ilegale etc. Și totuși, dacă în cazul traficantilor se consideră că 30 la sută dintre aceștia sunt și consumatori, ce se întâmplă la noi? Unde, de altfel, singurele două cazuri de persoane dependente de droguri sunt două asistențe sanitare.

Avem totuși drogați (?)

Deși presa a semnalat că România este o țară de tranzit al stupeficanților, oficialii noștri afirmă că n-am avea consumatori. Sau dacă există, ei nu faculo întâmplător, nu au intrat sub ochii veghetorilor medicilor și poliștilor. Oficial sunt doar 44 persoane suspecte că ar fi consumatoare de droguri (din sesizări sau reclamații). Statistica nu se pare mult subevaluată. Este drept că pentru consumul de cocaină, heroină etc. nu există o piață stabilă, aceste droguri fiind și foarte scumpe. Există cazuri și suspiciuni printre străini, inclusiv studenți. Neavând prea multe cazuri, logic se înțelege și de ce nu avem instituțiile care să aibă grija lor. (O asemenea instituție cu medici calificați, aparatură și substanțe speciale ar fi necesară). Legal, toxicomanii sunt considerați victime. Sunt ei oare pedepsii penal? Oficial se spune că nu. Sunt luați în colimator numai atunci când sunt și traficanți sau în ca-

zul unor asiatici (iranieni, în primul rând), aceștia pot fi judecați pentru încercarea de introducere ilegală a unor produse interzise.

În loc de concluzie

Impresia generală este că aceste domenii sunt lăsate în voia lui Dumnezeu. Căteva instituții care ar trebui să se ocupe de aceste cazuri fie fac statistici mai mult sau mai puțin artificiale, încercând să semene cu cele din anii anteriori, fie nu au la dispoziție mijloacele de control și combatere. Transparența informației este și în acest capitol... foarte opacă. Până la urmă ajunge să spui că un bătrân care privea grămezile de gunoi nestrânse din Piața Romană: „Doamne ferește să vină o molimă că nu știu ce ne-om face!”. Doamne ferește să avem cu adevărat cazuri de drogați în proporții ridicate! Ca și primăria capitalei care este surprinsă în fiecare iarnă de venirea zăpezii și în aceste domenii hipotestice infrastructură minimă de control, dacă nu de resocializare a drogaților, prin care societatea să fie pregătită să trateze asemenea cazuri.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Oamenii sunt păsări nemăslinuite
cu aripile crescute înăuntrul,
care bat, plutind, planând,
într-un aer mai curat — care e gândul!

N. Stănescu

TAROM
ROMANIAN AIR TRANSPORT

DESTINAȚIA: DELHI, AGRA

• *Vă rugăm să stingeți țigările și să vă strângeți centurile de siguranță*

Cu ocazia inaugurării liniei București — Delhi — Calcutta și retur (2 curse pe săptămână), Compania TAROM a organizat, în colaborare cu Inter Globe Holidays un weekend (28.04. — 1.05.) în India (Delhi, Agra), invitați fiind și reprezentanți mass-media, alături de firme de turism românești și din străinătate, personalități din transportul aerian etc. Zborul a însemnat și inaugurarea unui concept de marketing nou, modern și pe care îl dorim cât mai consecvent. În ceea ce ne privește, amabila invitație s-a dovedit și o plăcută dar insolită (chiar și însoțită) provocare, o transbordare (cu această mașină a timpului, cum s-a dovedit a fi Air Bus) către o viață trecută, imaginată, din niște secole pierite, pe care o trăiește azi 1/8 la sută din populația globului, adică cea a Indiei. În urma unui scurt circuit, peste această lume s-au suprapus alte lumi și culturi, inclusiv civilizația secolului 21.

O indiană frumoasă...

ISTORIA are adresa la Delhi, capitala Indiei. Aici se găsesc stratificate aproape toate tipurile rasiale, de cultură și de limbă ale pământului. Toate cele 5 tipuri rasiale majore (australoid, mongoloid, european, caucasian și negroid) sunt reprezentate în cadrul populației indiene, care este în esență de rasă mixtă. Primitivă, această populație, în principal de religie hindusă (82,8%), coabitează cu musulmani, creștini, budisti, iudaici etc. Focul sacru, fumegând chiar și pe efemețele tarabe cu fructe exotice sau obiecte

de artizanat și antichități, este un simbol nestins al credinței. La hinduși, sufletul este nemuritor și există 3 drumuri principale: al înțelepciunii, al credinței și al acțiunii, care îl conduc spre unirea definitivă cu spiritul universal.

Esența credinței hinduse este „Încarnată” în „cântecul domnului”, (Bhagavad Gita): „Cel care crede că El ucide sau că El este ucis, ignoră adevărul. Pentru că El nu ucide și nu este ucis. El nu este născut, este etern, imuabil și divin: El nu se năruie, nici chiar când corpul moare”.

Programul nostru a fost născut de încercat și de frumos, iar protocolul îndatoritor, (comportamentul gazdelor este prietenesc și lipsit de emfază). Am colindat cu ajutorul autocarelor cu aer condiționat (alte mici mașini ale timpului) prin Delhi și Agra conduse de șoferi cu însoțitori și ghizi de limbă engleză. Obiectivele vizitate au fost în-deosebi vestigii istorice sau arhitectonice, unele găzduind importante instituții de stat: Parlamentul, Palatul Prezidențial etc., altele datorate unei civilizații, cândva înfloritoare și ulterior abandonate, iar azi destinate în exclusivitate turismului, precum: Fortul Roșu, Delhi Gate, orașul părăsit Fatehpur Sikri, Fortul Agra, Taj Mahal, Jama Masjid, Qutab Minar etc. Aproape toate popasurile s-au făcut în dreptul unor oaze de istorie, adesea de arhitectură bine conservată, mereu după curse printr-un oraș furcicar, printr-un oraș cu arhitecturi și istorie cu totul altele. Delhi are tot atâtea bicicliști, scuteriști, tricicliști și autoricicliști cât Bombay, Calcutta și Madras la un loc. Contrastele sunt atât de izbitor de în vastul perimetru al metropolei: alternanța fără nici o jenă, chiar din zona centrală, unde am și fost cazati, a blocurilor luxoase contrastând cu interminabile talocuri, pe

lângă care Vitan-Bărzeștiul nostru jubit ar părea o lacrimă curată față de un ocean poluat. Toate acestea îți dau un sentiment de totală libertate și de ușoară strângere de inimă, din neobișnuită. Am văzut, se poate spune, indienii liberi și fericiți, atât de devotați modului lor de existență, în care comerțul (cel de stradă chiar agresiv) este o componentă importantă a libertății, alături de credință, în alt pol.

Citim că agricultura indiană asigură alimentația țării și întâlnim pretutindeni, (să le spunem) puncte de alimentație, deosebit de abundente, cu toate bunătățile pământului (Câmpia Gangului are o lungime de 2100 km și lățimea variază între 240 și 320 km, fiind una din cele mai dens populate arii din lume). În ceea ce privește bucatăria indiană, clasa de 3-4 stele a hotelului a fost una suficientă pentru orice român — gurmând. Oriunde s-a mers, ni s-au oferit gustări pantagruelice și răuri de sucuri naturale răcoritoare sau ceaiuri înmiresmate, aromate și dătătoare de viață lungă.

Chiar și în magazinele de covoare, podoabe, țesături, obiecte de pielărie, antichități, artizanat sau pe unde ne-a

„o altă indiană, manechin

Descendent al lui Tamerlan și Gengis Khan, Baber sau Bahar, (1483—1530) a venit din Ferghana, regiune din Asia Centrală, și a fondat Dinastia Mogulilor, al cărei prim împărat a fost, o dinastie întinsă pe 15 generații care au guvernat în India între 1527—1858. Imperiul Mogul a dispărut când Regina Victoria a fost încoronată împărăteasă a Indiei. Ultimul Mogul, împăratul-poet „Zafar” Bahadur Shah II (1773—1862), a fost detronat de britanici în 1858, după revolta indiană din 1857. Exilat în Birmania, el muri în 1902, într-o mizerie cruntă.

Dar declinul Imperiului Bogul a început prin 1739 când Nadir Shah Afshar, un rege persan aventurier, profitând de haosul care cuprinsese India după domnia lui Aurangzeb, a cucerit Delhi. Printre prăzi, căci a părăsit India imediat, s-a găsit și faimosul diamant Koh-i-Noor, astăzi cel mai strălucit giuvaer al coroanei britanice. Același a lăsat cu sine Takht-i-Taus, tronul paonului Shah Jahan, precum și nenumărate manuscrise aparținând Bibliotecii Imperiale (24.000 volume) și o incredibilă cantitate de aur și pietre prețioase care azi fac parte din colecția statului iranian.

Mogulii au fost un exemplu de ilustrare a vechiului adagiu care spune că un print se apreciază după monumentele pe care le-a construit, biblioteca pe care a adunat-o și bijuteriile pe care le posedă. Toți cei care au vizitat India acelor vremuri, călători din țări îndepărtate sau vecine, ambasadori din Occident și Orient, au consemnat grandioarea, măreția, bogăția de la Curtea Marilor Moguli.

poftit, inima, curiozitatea sau punga să intrăm, sau aflate în programul de vizitare, ni s-au oferit scaune și s-a pus de cea!

India este a 10-a țară din lume ca produs național brut și a 6-a care a trimis un om în cosmos. Dar 74,3% din populație este rurală, 15,8% trăiește în caste înregistrate, iar 7,8% în triburi, 52,3% este alfabetizată. Creșterea demografică în perioada '81—'91 a fost de 161 milioane, adică mai mult decât populația Japoniei sau de 10 ori cea a Australiei. Se nasc în medie 927 fete la 1.000 băieți, în anumite zone dezechilibrul fiind mai mare. Clima, tropical musonică, are 4 anotimpuri (aviz turiștilor): ianuarie — februarie — iarnă, martie — mai — vară fierbinte, iunie — octombrie — climă musonică, noiembrie — decembrie — post musonică. Se recomandă lunile decembrie — februarie.

India este o uniune de state, condusă de un președinte cu funcții executive, parlament, consiliu de miniștri și prim ministru, guvernatori. Cetățenia este unică pe întregul celor 25 de state și 7 uniuni teritoriale. Președintele este ales pentru un mandat de 5 ani de un colegiu elector format din Council of States (250 membri aleși indirect) și House of People (545 membri aleși direct pe 5 ani).

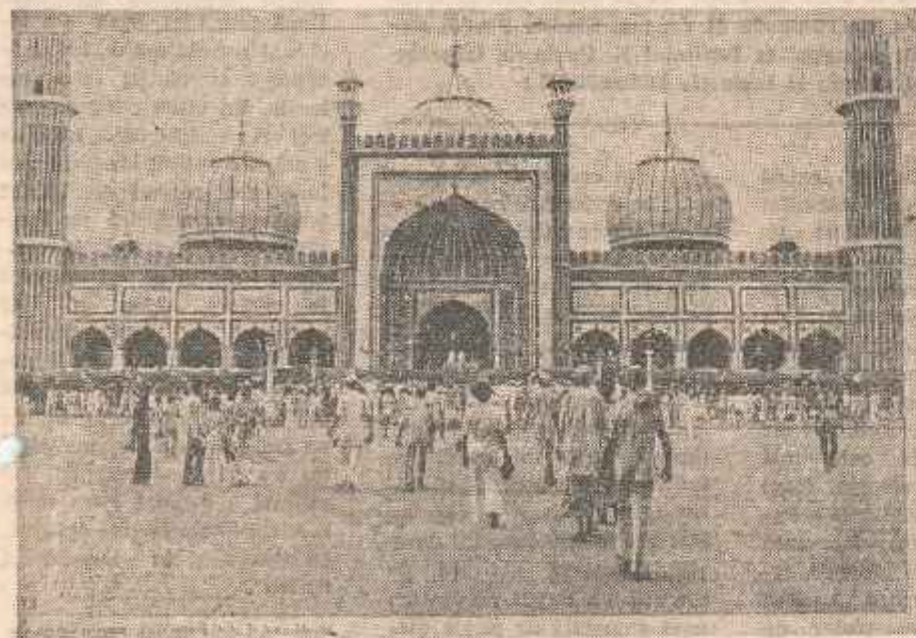
Pentru turiști există un serviciu special numit Tourist Police, desemnat a ne asista și proteja de comercianți prea insistenți. Ei poartă bâte noduroase, decojite, alții au la spate puști, în bandulferă.

Am părăsit, după această nouă existență, comprimată în 3 zile, deșertul celor 8 zone floristice distincte, patria celor 40.000 de specii de insecte, 375 de mamifere, 1228 de păsări, 428 specii reptile dintre care, pe canicula trăită acolo, doar șarpele cu clopoței mai tresărea la auzul fluierului fermecat, precum și 2546 specii de pești (probabil tot atâtea sortimente culinare dintre care, câteva degustaserăm cu plăcere).

Apropiindu-ne, în zori, de București, coborând pentru aterizare, am zărit prin hubloul casei cu acoperiș, pajistii înverzite, zone împădurite, frânturi dragi, familiare ale acestei Elveții (să spunem, ușor orientale) în care trăim zi de zi. A fost cea mai ușoară aterizare de la 10.000 metri, la bordul unei aeronave.

Prin linia aeriană anunțată, TAROM a mai deschis o poartă orientată către Occident și viceversa. Sau, altfel spus, TAROM a mai făcut o poartă-n casă. La mai mare!

CĂLIN MĂRCUȘANU ■

Faimoasa moschee Jama Masjid, Delhi, secolul 17

Tratată de bioterapeutul de clasă internațională, profesorul

Vasile Căpățână:

O fetiță condamnată la noapte veșnică își recapătă vederea și dobândește puteri paranormale

• Cu ochii închiși, „vede” culori, imagini și citește

Este vorba de Mihaela Dudulean, o fetiță în vârstă de unsprezece ani care, în urmă cu trei ani, a suferit un minor accident de circulație. Lovitura nu a fost puternică, iar tomografia nu indica nimic suspect. Totuși, acum câteva luni, fetița a început să orbească. Mama sa, Elena Dudulean, nu a vrut să creadă că „atrofia de nerv optic” este incurabilă. Au umblat din doctor în doctor, din spital în spital dar verdictul

era necrușător: orbire definitivă. În momentul în care medicul și profesorii o sfătuiesc să transfere fetița la o școală specială pentru nevăzători, dna Dudulean alină din vocea, despre bioterapeutul Vasile Căpățână. Era una rară speranță. Cu lacrimi în ochi, a implorat ajutor și Dumnezeu l-a ascultat rugă.

Vasile Căpățână: „Când am cunoscut-o, Mihaela nu mai vedea nimic până la un metru. După prima ședință, ceața pe

care o acuză s-a ridicat și privirea i s-a limpezit. După zece ședințe, vederea i-a revenit, sperăm definitiv. Dacă va mai avea, cumva, probleme, vom vedea ce trebuie făcut. Surprinzător, însă, este că micuța, acum desoperit, posedă calități paranormale deosebite. De atunci mi-a devenit elevă și încă una foarte silitoare, vă asigur. În decurs de cinci-sase lecții, Mihaela a reușit să „învețe” să detecteze impulsurile de bioenergie pe care i le trimite chiar și prin pereții camerelor. Ea „citește” cu ochii închiși, este capabilă, în aceleași condiții, să „recunoască” culorile și să „descrie” imagini. Este drept, mai avem mult de lucru, dar ea este foarte tenace și exersază singură, ore în sir. Înțeleg să ne prezentăm în spectacolul fenomenalului acad. Albert Ignatenko. Mihaela April va dovedi, atunci, ce poate. Am totată încrederea și sper să ajungă departe”.

Mihaela Dudulean: „Mă întrebați ce simt, cum detectez impulsurile de energie? Simt furnicături, înțepături în vârful degetelor și în palmă mai mult sau mai puțin intense. În ce privește culorile... Nu a fost prea ușor. După zile și zile de exerciții, am reușit să delimitez, cu precizie, senzațiile: fierbinte

pentru roșu și rece pentru negru. În rest, nu pot să descriu, nu găsesc cuvinte, doar simt diferit. În ce privește cititul... Când închid ochii simt, pe frunte, între ei, cum se deschide un oficiu de culoare bleu, un cerculeț, înscris într-un triunghi perfect vizibil („ochiul lui Shiva”, n.n.) Atunci, „văd” literele așa cum le-am învățat la

școală și „văd” imaginile desenate. Adevărul este că nu „citesc” perfect, am „probleme” cu literele mici și nu „disting”, încă, imaginile din planul secund. Dar, eu sunt răbdătoare, am încredere în dl Căpățână și îl ascult. De asemenea, eu știu că numai Dumnezeu mă ajută pentru că mă iubește”.

Fenomenalul parapsiholog academician Albert Ignatenko sosește la București

• El va susține un spectacol de ținută cu demonstrații practice surprinzătoare

În perioada 28-29 mai, la Sala Palatului, va avea loc conferința internațională a Fundației Române de Bioterapie și Sugestie — Biodova —, Presedintele fundației, dl. prof. Vasile Căpățână, a invitat personalități de renume din România, Republica Moldova, Ucraina și Germania să susțină comunicări și demonstrații practice pe generoasa temă: „Bioenergia și psihosugestia în viața omului”. Să amintim pe: prof. dr. ing. Alexandru Măruță, dr. Eugen Celan, fiz. Ioan Mănușă, dr. Aurel Nicol, bioterapeut-diag-

nostician Domnica Pascari, dr. Gheorghe Bojan și dr. Mihai Ojovanu, profesor la Universitatea de Medicină din Chișinău și dl. Iosif Erich Wietzmann din Germania. Invitat special este fenomenalul acad. Albert Ignatenko, din Ucraina. Domnia sa poate fi considerat, fără modestie, părintele psihoenergosugestiei. Dotat cu „puteri” paranormale de excepție, Albert Ignatenko este capabil să stingă lumânarea de la 10 metri, să împrăstie norii și să memoreze un număr compus din 72 cifre după o singură lectură! Punctul de atracție al acestei conferințe va fi, după opinia noastră, demonstrația de parapsihologie, un veritabil spectacol, susținută de acad. Albert Ignatenko care va dovedi, pe viu, extraordinarele sale talente. Alături de maestru, discipolul Vasile Căpățână va prezenta o elevă-minune, Mihaela April, dotată, prin voia lui Dumnezeu, cu capacități paranormale. Deși știm, mai multe amănunte nu dezvăluim încă, pentru a nu distruge farmecul spectacolului. Tot în ultima zi, va fi lansat, în prezența autorului, volumul „Cum să devii fenomen” atunci când ai un profesor de talia lui Albert Ignatenko.

Un succes al ingineriei biomedicale:

Terapia durerii acute și cronice prin electrostimulare transcutanată

După cum se știe, durerea acută sau numai supărătoare însoțește majoritatea maladiilor și năruie rezistența fizică și psihică a bolnavului respectiv. Sunt cazuri în care durerea este, rezistență la orice medicație. Ce se poate face în aceste cazuri disperate, ne răspunde dl. ing. Simion Prună, cercetător științific principal la Institutul N. Paulescu, laboratorului de Electrofizologie și Inginerie Biomedicală:

„În terapia durerii există două tipuri de stimulări transcutanate aplicate cu succes: la frecvența de 100 Herti sau la frecvențe foarte joase de 1-10 Herti. Ambele se adresează stimulării nervoase transcutanate și trebuie încercate deoarece nu se poate prevedea care dintre ele va da rezultatele cele mai bune pe intervale mai lungi de timp. Ce se întâmplă? Impulsurile de mare frecvență stimulează nervii aferenți, rezultând o mai mare barieră de blocare a simptomelor de durere la nivelul creierului. Celelalte induc efectul elibe-

rării din creier a substanței numite endorfină care micșorează durerea. Ca aplicații medicale, amintesc: reumatism articular, migrene, dureri tumorale, lombago, sciatică. Cel mai important furnizor de electrostimulatoare transcutanate este firma SCHWAMEDICO care a pus în funcțiune peste 50 mii astfel de unități, de ele beneficiind milioane de pacienți la care au fost eliminate, practic, durerile. Istă două aplicații de succes: s-a reușit prevenirea unei amputări de picior diabetic cu absces septico purulent. Electrozi au fost pla-

sați în vecinătatea rănilor iar amplitudinea stimulării a fost crescută până la nivelul producerii unor contracții musculare adiacente. După șase luni, rana s-a închis și s-a obținut o îmbunătățire a circulației sanguine locale. Un ultim exemplu: de trei ori pe săptămână, timp de o oră, s-a aplicat electrostimulare cu impulsuri de înaltă tensiune monofazică pe frecvența de 80 Herti, la 15 pacienți diabetici cu ulcerări la picior. Alon et Al comunică în 1986, următoarele rezultate: 12 pacienți s-au vindecat complet după două luni și jumătate; un pacient nu a răspuns, alți nu s-au vindecat complet, iar ultimul a decedat între timp. Electrostimularea este aplicată, cu succes, și în laboratorul nostru”.

Pagină realizată de
BRINDUȘA NICOLAE ■
Fotografii de ELENA GHERA ■

Elena și Emilia Vlădescu, mamă și fiică, posedă puteri paranormale

• Experiențele și tratamentele lor sunt, cu adevărat, senzaționale!

• Pe baza datelor furnizate poliției de către Emilia, se speră prinderea unui criminal

Majoritatea întâmplărilor ieșite din comun despre care presa a mai scris câte ceva s-au petrecut, de regulă, pe alte meleaguri, ele făcând obiectul unor lucrări din care unele publicații au citat. Și în România există însă oameni deosebiți, persoane cu anumite însușiri ce nu pot fi explicate cu un suport științific clasic.

Despre un asemenea caz vom relata în cele ce urmează.

Au fost vindecate boli deosebit de grave

Situația doamnei Rodica Lofter era deosebit de gravă: neoplasmul col uterin, faza a treia. După medicația prescrisă, după raze cobalt, a decis să încerce și altceva, neconvențional. Au urmat cele 10 ședințe speciale. Acum se simte mult mai bine deși nu este complet vindecată. Cu acest prilej a constatat și dispariția durerii pricinuite de un lombago mai vechi și scăderea cauzată de reumatism.

• Maria Bădulescu s-a confruntat cu o problemă similară. Au urmat cele 10 ședințe speciale după care s-a dus la un control medical. Doctorul a întrebat-o surprins cine i-a făcut așa ceva, ce tratament a urmat. Au trecut trei ani de atunci și se simte foarte bine. A dispărut între timp și un nodul localizat la anul din sân. • Fiica familiei Băldăan s-a născut cu un handicap grav. Nu mergea și nu putea să țină nimic în mână. Ea nu a urmat, că în cele două cazuri relatate mai sus, cele 10 ședințe speciale. Asupra ei una din persoanele care fac obiectul relatărilor noastre, a lucrat mental. Adică telepatic. Acum pacienta a început să meargă și poate ridica greutatea de aproape 10 kg. • M.N., de 15 ani, era dependent de insulină. După 12 ședințe de tratament neconvențional, glicemia a scăzut la 0,78. Medicul i-a redus doza de insulină dar băiatului nu i-a spus niciodată căruia fapt se datorează ameliorarea stării sale. De aceea nici noi nu am dezvăluit numele său. Pentru că nu dorim să stărnim dezbatere sterile care nu servesc nimănui. • Un caz deosebit de delicat este Săraru Constantin, 18 ani. El suferă de la naștere de o boală gravă de piele: epidermolia buloasă. A trecut prin fel de fel de tratamente: Grigore Alexandrescu, Colentina, din nou Grigore Alexandrescu, apoi Spitalul de Dermatologie nr. 10 (Berceni). Tratatul prescris de medic (Cortizon și antibiotice) a generat o serie de efecte secundare extrem de neplăcute. Probleme cu dinții și căderea părului. Din această cauză a întrerupt medicația convențională. După cele 10 ședințe speciale există rezul-

tate pozitive. Boala fiind însă extrem de rară și veche, tratamentul cu bioenergie continuă. Exemplele sunt multiple. • Alexandrina Nicolae din Sinaia suferise, acum un an, o intervenție cu laser sperând că în acest fel să-și recapete vederea. După tratamentul urmat la S.M.C. nu s-a întâmplat nimic. Își lega ultimele speranțe de ceva neconvențional. Și, la numai 5 minute după ce a intrat în încăperea unde aveau să urmeze ședințele speciale a început să zărească unele contururi ale obiectelor din cameră. Rezultatele au fost atât de spectaculoase încât după trei zile de tratament pacienta mergea neliniștită.

Diagnostic pus în absența pacientului

Atunci când am decis să mă întâlnesc cu Elena și cu Emilia Vlădescu, mamă și fiică, eram puțin sceptic. Nu pentru că mintea mea nu admite existența unor fenomene ieșite din comun, ci pentru că ori când și oriunde în lume, s-ar putea găsi, pe lângă un caz într-adevăr real, câteva mii de situații în care așa-zii vindecători nu sunt altceva decât simpli șarlatani. După o primă discuție, îndoielile mele s-au spulberat. Era clar că persoanele pe care le aveam în față nu aveau de unde să mă cunoască. Cu atât mai puțin nu aveau cum să-mi cunoască soția. I-am pronunțat doar numele. Emi-

lia s-a concentrat preț de câteva minute, iar ceea ce a urmat m-a uluit. Cu o precizie extraordinară am aflat rând pe rând ceea ce doar eu știu: un reumatism care afectează mai mult partea dreaptă a corpului, problemele cu mișcarea coloanei, ușoare ametești cauzate de o anemie. Mi s-a spus de asemenea că am probleme cu gâtul drept, care, într-adevăr, mă dureau de câteva zile.

Elena vindecă cu mâinile, Emilia cu mintea

Elena Vlădescu și-a dat seama de proprietățile cu care este înzestrată abia după decembrie '89. „Părerea mea este că a fost ceva nativ. Eu sunt o fire foarte sănătoasă. Nu am întrebuințat medicamente. Când aveam dureri de stomac de pildă, acestea treceau după ce puneam mâna în zona respectivă” — își amintește ea. După Revoluție, în România au început să apară o serie de lucrări interzise până atunci care relatau despre fenomene paranormale, despre bioenergie. Elena a citit mult și a decis să verifice dacă într-adevăr posedă astfel de talenți. A ajuns la inginerul Marian Bors, cel care a pus la punct un aparat care măsoară anumii parametri. Despre domina sa presa a scris în repetate rânduri. Parametrii de beneficiere ai Elenei erau maximi. Însinte să-și cunoască adevăratele puteri Elena și-a amuzat colegi-

le de birou. Când atingea o zonă bolnavă, o rană de pildă, acestea simțeau o arsură locală. Elena vindecă acum cu mâinile. Pacienții de care se ocupă vin de multe ori fără să știe de ce suferă. Ea plimbe mâinile de-a lungul corpului și detectează organele bolnave, adică acele părți care înregistrează goluri de energie. Emilia, în vârstă de 19 ani, este un „caz” cu mult mai special. „Încă de mică al mei spunea că sunt „tăcâniță”. Avea fel de fel de viziuni. Distingea prezenta imposibil de detectat de către oameni obișnuiți. Dacă mama sa își folosește mâinile, Emilia își folosește mintea. Ea știe de ce anume suferă pacientul prin simpla concentrare asupra lui. Această metodă o folosește în vindecări. Cu o simplă fotografie în față și cunoscând doar numele celui din poză, Emilia este capabilă să-și spună multe lucruri despre persoană în cauză. Despre ce boli suferă, despre neplacerile pe care le-a avut, dacă este un om rău sau bun, dară trăiește sau a murit de mult. Emilia poate deosebi fără să atingă o lecană sfântă de una nesfântă. În nopțile când Ioan Luchian Mihailescu a fost asasinat, Emilia s-a simțit rău. N-a dormit și simțea prezența strănii în cameră.

0 experiență senzațională

De fapt, nu numai să trateze anumite afecțiuni stă în

puterile Emiliiei. Cu câteva luni în urmă a venit la tratament mama unui băiat omorât. Era foarte șocată și auzea tot timpul glasul copilului pierdut. Emilia i-a cerut fotografia celui decedat, pe numele său Lucian Bădulescu. Viziunile sunt extrem de interesante. A „văzut” mai întâi două persoane care tărau cadavrul de brațe și picioare. A simțit, prin fotografie, ordinea lovirilor primite de Lucian: „Prins puternic de mâna dreaptă, lovit în ceafă, în stomac și în ficat, din nou în ceafă, apoi în gură. Cu ceva care pare a fi o bătă. A căzut jos, senzația de cap umflat, greu”, — spune Emilia, pentru că, interesant, în acele momente stărea ei copiaza în parte stărea victimei. S-a obținut chiar o descriere a agresorilor pe care ulterior părinții celui decedat i-au recunoscut ca făcând parte din anturajul fiului lor. Alt lucru interesant: Emilia a văzut și secvențe premorgătoare morții lui Lucian. Trei oameni stând la masă, unul dintre ei ține o sticlă de bere ridicată. Sticlă despre care Emilia avea să afle apoi că a fost găsită lângă cadavru. Tot ulterior a aflat că în urma analizelor s-au găsit și urme de alcool în sângele celui decedat. „Cineva i-a luat, i-a dus într-o cameră, au băut, i-au omorât și apoi i-au tărat până la loc în care a fost găsit în cameră, vâd un pat, băte, lanțuri...” Concentrările Emiliiei au scos la iveală și două nume D. și P. pe care din motive de protecție a părinților nu le dezvăluim. De altfel, di procuror N. cunoaște aceste amănunte și și-a dorit chiar o întâlnire cu Emilia. El a supus-o unor teste. I-a arătat două oase pe care le-a scos dintr-un fișet. „Văd o femeie cu partea dreaptă roșie. Accident de mașină? A fost adusă cu mașina. Văd o mașină mergând”. Sunt viziunile Emiliiei. Di procuror i-a mai arătat și o declarație a unei persoane, hârtie pe care, Emilia a pus-o cu fața în jos. S-a concentrat și i-a spus că sunt multe informații false acolo. Di N. a tăcut. Dar după plecarea mușafirilor, în sediul cu pricina, lumea a comentat mult acel fenomen. Emilia dăduse răspunsuri corecte unor cazuri deja rezolvate despre care nu avea cunoștință. Se spune că familia lui Lucian a găsit multe piste relevante și poliția ar fi pe urmele făptuitorilor. Cheia problemei se învârtă în jurul a trei nume: A.D. și P. dar elica ne obligă să nu le dezvăluim încă.

RAZVAN DUMITRESCU ■

DALE CARNEGIE Cum să învingem teama și să începem să trăim

3

Măsuri elementare împotriva grijilor (ultima parte).

Olga Jarvey, din Idaho, a descoperit într-o zi, în circumstanțele cele mai dramatice cu putință, că este capabilă să alunge din mintea ei orice neliniște. „Acum 8 ani, spune ea, eram condamnată la moarte, o moarte lentă și extrem de dureroasă. Aveam un cancer și cei mai mari medici din Statele Unite confirmaseră această sentință necrutătoare. Eram încă foarte tânără și nu vroiam să mor. În ziua în care am aflat că sunt pierdută, am telefonat medicul familiei, un om în vârstă, și i-am mărturisit disperarea mea. El m-a întrerupt brusc: Ce te-a apucat, Olga? Dacă vei continua să plângi, vei muri. De acord, ceea ce ți se întâmplă este teribil, nu putea fi ceva mai rău. Dar privește lucrurile în alt mod. Mai întâi, încetează cu această stare și, după aceea, trebuie să faci ceva, ce Dumnezeu! În clipa în care am închis telefonul, am făcut un jurământ atât de grav că am simțit cum îmi intră unghilele în carne și o sudoare rece alunecând pe sira spinării: nu îmi voi face nici un fel de gânduri, nu voi fi nici un moment îngrijorată sau tristă, nu voi mai plânge! Și dacă este adevărat că spiritul poate învinge materia, eu vreau să înving! Vreau să TRĂIESC!

Am făcut mai multe ședințe de raie X și deși slăbisem încât oasele parcă erau gata să iasă prin piele, deși aveam impresia că picioarele mele cântăresc 100 de kilograme, am fost calmă și liniștită. Nu am plâns nici măcar o singură dată, din contră, surâdeam. Da, într-adevăr, găsim forța de a surâde. Nu sunt destul de naivă pentru a-mi imagina că surâsul este suficient pentru a vindeca un cancer. Dar, sunt sigură că o atitudine încrezătoare și luminoasă ajută corpul să combată răul. Indiferent de orice explicație posibilă, cazul meu constituie o vindecare miraculoasă. Și totul a pornit de la cuvintele bravului doctor McCaffery, de la provocarea pe care el m-a invitat să o adresez destinului: privește lucrurile în față, încetează cu neliniștea și cu ungoasele și după aceea fă ceva”.

As vrea să închei acest capitol amintind de fraza pe care o plasasem la început — cuvintele lui Carrel: „Oamenii de afaceri care nu știu să lupte cu grijile, mor tineri”.

În numărul următor: Cum se rezolvă o problemă neliniștitoare.

Traducere și adaptare
MIHAI SANDOIU ■

Colectivul redacțional BUSINESS TECH INTERNATIONAL și redactorul ei șef, doamna Ruth Schaefer Gușulescu, au plăcerea să vă informeze că sub egida editurii BUSINESS TECH INTERNATIONAL PRESS a apărut lucrarea „APROAPE TOTUL DESPRE AMERICANI”.

Cartea este destinată tuturor celor care doresc să înțeleagă ceea ce gândesc și simt americanii în diferite situații, care este motivația atitudinii și acțiunilor lor.

Gary Althen, autorul lucrării, descrie caracteristicile fundamentale ale culturii americane: valori, stil de comunicare, modele de gândire, obiceiuri, oferind și sugestii concrete pentru cei care intră în contact direct cu cetățenii ai SUA.

O bancnotă de 10000 lei pentru inflația noastră

• Gânditorul de la Hamangia are la ce să cugete

Punerea în circulație, începând cu 23 mai, a noii bancnote de 10000 lei era o măsură așteptată. În condițiile în care România deține de mai bine de un an recordul între țările central și est-europene privind inflația, piața fagocitează monedele ca un monstru din antichitate. La ritmul de creștere al prețurilor și în condițiile în care economia este cam pe drit, finanțistii noștri încearcă să mai dreagă busulocul prin măsuri monetare. Emisia noii bancnote este doar un simptom al

acestei febre. De fapt întrebarea este când se vor tipări bancnote de 50000 sau de 100000? Dacă ținem seama că paritatea leului este aproximativ aceeași cu a lirei italiene, față de dolar, când va avea românul un salariu de peste 1,5 milioane lei pe lună, dacă vrem să menținem comparația. Pentru că prețurile sunt pe același palier cu cele din Vest. Din punctul ăsta de vedere suntem deja în Europa... (Ștefan Nicolae)

GENERAL SYSTEMS promovează o nouă calitate: OKI

Paradoxal, în implozia generală a consumului pe piața românească, cererea de imprimante rămâne la cote ridicate. Ocupând, cu cele peste 3000 imprimante distribuite, o poziție dominantă pe acest segment de piață, „mișcările” firmei GENERAL SYSTEMS pot genera „replici” ale consumatorilor suficient de interesante. Este motivul pentru care, semnarea de către GENERAL SYSTEMS a contractului de distribuitor al imprimantelor cunoscutei firme OKI nu poate trece neobservată. Profitând de întâlnirea organizată de GENERAL SYSTEMS și OMNILOGIC (în plăcutul ambianță oferit de Palatul Elisabeta) pentru prezentarea produselor firmei OKI, i-am solicitat d-nei inginer Doina Cojocaru, director general la G.S., câteva amănunte despre această nouă și tentantă ofertă de piață.

— Ca distribuitor de imprimante Epson, „mariajul” cu OKI este oarecum neașteptat. De ce ați făcut această alegere?

— În urma unei analize complexe și credem noi, profesionale a activității firmei OKI, au rezultat trei motive importante care au stat la baza deciziei noastre.

În primul rând am fost plăcut impresionată de avansul tehnice și tehnologie al firmei, care își are fundamentul în susținerea cel puțin din punct de vedere financiar, foarte serioasă a activității de cercetare-proiectare și care are drept rezultat calitate și performanțele excelente ale produselor marca OKI.

În al doilea rând firma duce o po-

litică de vânzări foarte activă, bazată pe un marketing competent și penetrant, ceea ce contează mult pentru vânzarea pe o piață concurențială. Locul doi ocupat de OKI pe piața mondială a imprimantelor nu este deci conjunctural.

Al treilea motiv este maniera în care răspunde firma în asigurarea suportului tehnic și logistic. Promptitudinea și eficiența reacțiilor la solicitările de piese de schimb, asigurarea unui service de înaltă în perioada de garanție și postgaranție, maniera de formare a stocurilor de produse, reprezintă un alt punct „tare” al firmei.

— Ca să încheiem cercul, care au fost atuurile dv. în tratativele cu OKI?

— Cred că în alegerea firmei G.S. ca distribuitor autorizat OKI a contat mult specializarea noastră în desfacerea imprimantelor ca și poziția pe care o ocupăm pe acest segment de piață. Având o rețea de peste 200 reselleri, dispersați pe întreg teritoriul țării, putem să cunoaștem foarte bine reacțiile pieței și chiar să anti-

cipăm și într-un fel să modelăm prin ofertă evoluția cererii.

Nu aș vrea să fiu subiectivă — în sensul că formându-mă în lumea producției de tehnică de calcul, cu specializare chiar în imprimante — dar cred că dacă în strategia sa pe termen lung firma OKI ia în considerare această ipoteză, G.S. îi poate fi un sprijin și într-o eventuală acțiune de producție de imprimante în România.

— Cum credeți că va reacționa piața la această ofertă?

— Piața imprimantelor s-a maturizat rapid după 1969. Dacă la început coeficientul de absorbție era ridicat pentru produsele ieftine, ulterior s-a constatat creșterea constantă a cererii pentru produsele de calitate, tendință ce se va accentua și în viitorul previzibil. Cum produsele OKI au un raport calitate-preț extrem de tentant, consider că GENERAL SYSTEMS promovează astăzi oferta pentru piața viitorului.

FLORIN PETRIA ■

A venit și rândul Crimeii

ÎN UCRAINA SE DESCHIDE UN NOU FOCAR DE RĂZBOI

• Kievul trimite în peninsulă 1000 de soldați,
flota rusească ripostează cu manevre

La puțină vreme după ce s-a văzut instalat la Kremlin cu nou tatuc, Nikita Hrușciov a făcut unele transferuri de teritorii de la o republică la alta, atât în virtutea lui „divide et impera”, cât și din alte numeroase motive. Una dintre marile beneficiare ale operațiunii a fost Ucraina, căreia i s-au făcut cadou, între altele, nordul și sudul Basarabiei, o parte din Transnistria și peninsula Crimeea. Manevra aceasta n-a deranjat prea tare căia vreme patria socialismului victorios s-a menținut intactă, deoarece ea vorbea de chestiuni de familie — în ultimă instan-

ță totul intra într-un buznar comun. Cu totul altfel stau lucrurile în prezent, după ce fostele republici sovietice au devenit independente (cel puțin din punct de vedere juridic, fiindcă, practic, ele sunt foarte departe de așa ceva). Moscova se uită acum cu mare atenție către zonele din fostul imperiu, unde s-au instalat mulți ruși și caută să relateze, într-un fel sau altul, în posesia acelor teritorii, indiferent cărora dintre fostele republici le aparțin de drept. Cazul Transnistriei este notoriu. Iată că acum a venit și rândul Crimeii.

Crimeea a aparținut tătarilor, apoi a fost cucerită și anexată de ruși, care au început să curgă în peninsula puiul și să se stabilească acolo. La sfârșitul ultimului război mondial, tătarii au fost în chip sarmavolnic alungați și împărșiți în patru vânturi, astfel că pe teritoriul crimeean au rămas doar ruși și un anumit număr de ucraineni. Incorporarea în 1954 a Crimeii în Ucraina a fost rău privită și primită de rușii din peninsula, oricât au înțeles ei că-i vorba de o mutare pe tabla de șah a marilor politici. Ei n-au încetat să viseze la reținerea Crimeii cu Rusia. După ce Ucraina s-a desprins, în 1991, de U.R.S.S., rușii crimeeni au început să se organizeze (nu fără stăruie și binecuvântarea secretă a Moscovei) în vederea revenirii peninsulei la Rusia. În ianuarie al. acesta au avut loc gles-

geri, în urma cărora la conducerea Republicii Autonome Crimeea (statut acordat în 1992 chiar de Sovietul Suprem al Ucrainei) au venit rușii Iuri Meșkov și Alexandr Moroz. Acesta din urmă, președinte al parlamentului Crimeii, a făcut săptămâna trecută declarații prin care se cere schimbarea statutului juridic al R.A. Crimeea, revizuirea Constituției și crearea terenului pentru declararea independenței, introducerea propriei cetățenii, crearea unei armate proprii și altele.

Considerate de conducerea ucraineană drept secesioniste, declarațiile lui Moroz au avut drept consecință somarea de către Kiev a parlamentului crimeean să se supună autorităților puterii centrale și trimiterii în peninsulă a 1000 de soldați ai Gărzii Naționale și ai forțelor speciale ucrainene. Ca răspuns, flota rusă

din Sevastopol a început manevre care vor dura mai multe zile. Și astfel, în Europa a apărut un nou focar de încordare, Crimeea, care poate pune și mai tare în pericol pacea și liniștea pe continent.

Desigur, nu în sensul unui război între Rusia și Ucraina — așa ceva nu este de închipuit, ar fi o catastrofă pentru tot globul. Dar dificultăți și primejdii îi pândesc pe mulți. În primul rând pe ucraineni, care ar avea de gherdut în toate variantele (inclusiv în cea exclusă mai înainte, a războiului cu Rusia). Dacă Ucraina ar manevra subtil și ar izbuti să se strecoare printre săbii, ocolind confruntările sângeroase, Rusia ar putea s-o sufocă economic, s-o aducă la ascultare prin robinețele de gaz și petrol. Dacă Kievul ar miza pe tătari, ca să și-l alieze în contra rușilor, iar operațiunea ar reuși (e necesar să vină în Crimeea foarte mulți tătari, la vechile lor vetre, unde bănuie acum rușii), mai devreme sau mai târziu tătarii vor dori Crimeea doar pentru ei, ca cârmă mai vechi a pământului. Dacă, în sfârșit, de dragul păcii, Kievul ar ceda Crimeea rușilor, paguba pentru ei ar fi dublă sau triplă, pentru că s-ar crea un precedent și pentru celelalte teritorii pe care Ucraina le-a dobândit datorită jocului de culise hrușciovist.

ION D. GOIA ■

Rusia și NATO

DE LA „PARTENERIAT SPECIAL” LA „ACORD SPECIAL”

Când, cu o lună și ceva în urmă, punându-se problema aderării Moscovei la „Parteneriatul pentru pace”, Rusia a pretins un statut special, care să țină cont de mărimea și de poziția ei ca superputere nucleară, de la care adăseră la Parteneriat, țări din vechiul lagăr socialist sau foste republici sovietice, s-a ridicat un val de indignare și de proteste. „Am semnat — spunea președintele Ucrainei, Leonid Kravciuk — parteneriatul pentru pace pe baza înțelegerii că toți membrii vor avea statut și drepturi egale. Când Rusia vorbește despre un statut special, ne amintim de vremurile sovietice, când o singură țară, Rusia, le conducea pe toate celelalte”. Ministrul polonez al apărării, Piotr Kolodziejczyk, declara: „Nu putem decât să fim surprinși când se vorbește despre un statut special; în N.A.T.O. nimeni nu are drepturi speciale”. Iar președintele parlamentului lituanian, Jursenas, avertiza: „Dacă Rusia vrea să intre în Europa, trebuie să se adapteze la normele europene. În Europa nu are importanță dacă țara este mare sau mică, nucleară sau nenucleară. Toată lumea are drepturi egale”. Se pare că din cauza reacțiilor negative — din care am reprodus doar câteva —, dosarul „parteneriatului special” al Rusiei în N.A.T.O. va fi definitiv scos de pe rol. Dar n-a fost așa.

Câteva fapte au pus Occidentul în alertă și l-au determinat să încerce să îmbuneze Rusia. E vorba, mai întâi, de nemulțumirea zgomotoasă exprimată de Moscova cum că Apusul ignoră punctul rusesc de vedere și de cererea Kremlinului ca Rusia, membru-cheie al Consiliului de Securitate, deținând cel mai mare arsenal nuclear al lumii, să fie consultată de N.A.T.O. înainte ca Alianța să ia hotărâri majore. Vin apoi la rând orientarea antioccidentală crescândă a Rusiei și pericolul ca cea mai întinsă țară de pe glob să se autoizoleze, în sfârșit, Apusul este îngrijorat de presiunile asupra lui Eljîn din partea elementelor dure din armată și din alte domenii. Din toate aceste motive, s-a născut ideea unui „acord special” între Rusia și N.A.T.O., distinct de Parteneriatul pentru pace.

Cu alte cuvinte, Parteneriatul să rămână la locul lui, iar Rusia să-l iscălească așa cum este, ca să se dea satisfacția celorlalți „parteneri”, că Rusia nu dobândește acolo o poziție privilegiată, că este egală cu ceilalți, dar N.A.T.O. să încheie cu Rusia un acord special în care să fie incluse consultări suplimentare în legătură cu problema ale securității europene. Hotărârea de a se oferi Rusiei o astfel de înțelegere a fost luată la reuniunea de săptămâna trecută de la Bruxelles a ambasadorilor celor 16 țări membre ale N.A.T.O. Din ce s-a putut afla până acum rezultă că aliații au căzut de acord ca Rusia să nu aibă nici un drept de veto în ce privește deciziile Alianței. „Trebuie să recunoaștem într-un mod oficial — a afirmat o sursă a N.A.T.O. — că Rusia este specială, dar în același timp să nu lădăm impresia că îi permitem vreun fel de veto în ce privește politica noastră”. În plus, după cum transmite France Presse, N.A.T.O. a convenit ca celelalte state est-europene și fostele republici sovietice să aibă dreptul de a cunoaște toate detaliile oricărui aranjament special între Alianță și Rusia. Decizia ambasadorilor „celor 16” a fost luată în vederea reuniunii miniștrilor apărării ai țărilor membre ale N.A.T.O. de pe 24 mai, reuniune la care a fost invitat și ministrul rus al apărării, Pavel Graciov, care urma să prezinte cererile Rusiei privind „statutul special”.

Dacă totul va decurge „normal”, și Rusia va accepta propunerile occidentale, ar rămâne să se rezolve problema ordinii cronologică a celor două iscălituri pe care urmează să le dea rușii. N.A.T.O. ar vrea ca Moscova să semneze Parteneriatul pentru pace înainte de a începe discuția referitoare la o relație specială, în timp ce Rusia dorește ca „protocolul suplimentar” (variantă rusească a „acordului special”) care să evidențieze rolul ei de mare putere să fie încheiat înainte de a se fi alăturat Parteneriatului pentru pace.

Menită să împacă și copra, și varza, soluția „acordului special” al N.A.T.O. cu Rusia, odată transpusă în practică s-ar putea dovedi un „parteneriat special” obținut pe- usa din spate.

ION D. GOIA ■

TURNUL BABEL

RĂZBOI ȘI PACE

■ În plină euforie privind așezarea autonomiei palestinienilor pe făgașul faptului consumat, a provocat valuri imense un discurs pe care ARAFAT l-a rostit într-o moschee din Johannesburg: „Trebuie să veniți și să participați la Jihad (războiul sfânt) pentru eliberarea Ierusalimului, principalul nostru loc sfânt. Jihadul va continua, Ierusalimul nu este rezervat palestinienilor, ci întregii comunități musulmane”.

■ În YEMEN, războiul nord contra sud continuă năprasnic. Fînd dublat de o formidabilă operațiune de intoxicare internațională reciprocă. Sanaa și Aden transmit către toate azimuturile că au câștigat, fiecare, partida. Războiul merge însă mai departe, în detrimentul unuia din părți. Care?!

■ Pentru prima oară un raport UNCTAD afirmă că țările subdezvoltate au ieșit din tradiționala creștere negativă. Anul trecut ele au început să crească pozitiv: pe ansamblu cu 2 la sută. Anul acesta se așteaptă ca miracolul să continue, iar procentul cu pricina să ajungă la 2,8 la sută.

■ În RUANDA, unde într-o singură lună de război s-au înregistrat aproape o jumătate de milion de morți și mutilați, Frontul Patriotic a anunțat că forțele sale „vor ataca” forțele ONU în cazul în care acestea se vor interpune între părțile beligerante ruandez.

■ Încă o piesă importantă din dispozitivul președintelui Eljîn a ieșit din joc: viceprim-ministrul SERGHEI SAIRAI și-a dat demisia. El a fost ajutat să facă un asemenea gest intrucât i s-a retras portofoliul naționalităților. Sairai a anticipat, sumbru, că guvernul Cernomirdin va cădea cu tam-tam în august, iar în toamnă războiul Eljîn-parlament va căpăta accente catastrofale.

■ În BOSNIA, negocierile bat pasul pe loc, în timp ce războiul proliferază cu o neînfrângibilă vitalitate. David Owen și Thorvald Stoltenberg au revenit în țară și au reînceput taconările. Efectele rămân aceleași: nule.

■ După victoria lui BERLUSCONI și formarea noului guvern italian, care are o pondere neofascistă alarmantă pentru democrațiile europene, șefii diplomației britanice s-a simțit dator să toarne apă în vin: „Noul guvern italian este o coaliție formată din trei partide. Nu văd dificultăți în ce privește continuarea unei strânse cooperări între Marea Britanie și Italia”. În consecință, controversatul premier italian a fost invitat cu grabăre la Londra într-o primă vizită oficială.

RADU BUDEANU ■

LUMEA LUI LURIE

„Noi suntem dădacele”

Strauss și Zwick, protagoniștii afacerii AMIGO, la un chef pe Coasta de Azur.

De la trimisul nostru special la München

UN TIMIȘOREAN PROVOACĂ UN CUTREMUR POLITIC ÎN BAVARIA

După câțiva ani de la moartea lui Franz Josef Strauss, fostul președinte al landului Bavaria și al Uniunii Social-Cristine (U.S.C.), ziaristii de la cunoscuta revistă DER SPIEGEL, din Hamburg, continuă să facă dezvăluiri de senzație referitoare la gravele acte de corupție ale acestui foarte popular popular lider politic din Germania. Prieten cu Nicolae Ceaușescu, cărui i-a dăruit puști de vânatoare în valoare de zeci de mil de mărci, Franz Josef Strauss a avut tot din România un amic de chefuri și afaceri veritabile. Este vorba de Eduard Zwick, fiul unui măcelar din Timișoara, denumit aici „regele băilor” din Germania.

Edi Zwick și-a început cariera ca medic în Sumatra (Indonezia) și, revenit în Bavaria cu peste două decenii în urmă, și-a cumpărat un teren în mijlocul cărui a descoperit un izvor de apă minerală termală, în localitatea Bad Füssing. Aici și-a înălțat un complex balnear ultramodern cu săli de fizioterapie, gimnastică medicală și alte facilități, devenit rapid unul dintre cele mai apreciate din Europa, datorită confortului și calităților miraculoase ale apei sulfuroase. Împreună cu acesta F.J. Strauss a avut o viață privată foarte tumultuoasă, presărată cu șampanie și sex (de altfel, nedespărțirii prietenilor au fost surprinși de niste ziaristi într-un bordel din Viena), iar unele surse afirmă că soția sa s-ar fi

sinucis cu câțiva ani înainte, din cauza presiunii psihice la care a fost supusă.

În urma dezvăluirilor din presă, Procuratura landului Bavaria a emis un mandat de arestare pentru Eduard Zwick în luna decembrie 1992. Avertizat de prietenul său înainte ca mandatul să devină operant, Edi s-a refugiat în Elveția, în somptuoasa sa vilă „Orbisana” de la Lugano, de dimensiunile unui transatlantic.

În luna Ianuarie a.c. a fost arestat Johannes Zwick, fiul magnatului refugiat în Elveția, fapt ce a provocat un protest vehement al acestuia, care a declarat: „Eu tocmai aveam pregătite 100 kg de bancnote de 1.000 de mărci pentru Judecătoria. Oricum, fiul meu nu ar fi fugit. A fost arestat inutil!” Și pentru că autoritățile bavareze nu au fost dispuse să-l elibereze fiul în schimbul unei cautiuni fabuloase, (60 milioane mărci), Edi Zwick a lansat diatribe necruțătoare asupra foștilor săi camarazi din U.S.C., amenințând că-i are pe toți în „fișierul său de clienți frauduloși”.

Ținând cont de toate aceste aspecte, unii analiști consideră că Eduard Zwick nu este decât tapul ispășitor al celei mai puternice formațiuni politice din Bavaria, aflată într-o evidentă criză morală și de popularitate. În urma dezvăluirilor actelor de corupție ale unor lideri proeminenți ai acesteia.

CONSTANTIN SEVERIN ■

JACKIE KENNEDY a trecut în eternitate

A fost căsătorită cu cel mai puternic om al acestei lumi, John Kennedy, iar după moartea tragică a acestuia, la câțiva ani distanță, a luat în căsătorie pe unul dintre cei mai bogați oameni de pe glob, armatorul grec Aristoteles Onassis. Începând de săptămâna trecută despre Jacqueline Kennedy-Onassis, se vorbește la timpul trecut. În general destinul acestei femei a fost înconjurat de mister și de o aură tragică. A fost poate cea mai învidiată, ființă de pe acest pământ, atunci, când, tânără și frumoasă, împărțea gloria alături de unul dintre cei mai tineri și mai fascinanți președinți ai Americii. Moartea acestuia tragică, neașteptată și încă neelucidată, a făcut din ea o eroină de foileton (a și devenit de altfel personaj în mai multe filme). A fost blamată de multă lume pentru că la câțiva ani de la moartea lui JFK s-a hotărât să se căsătorească cu un personaj la fel de celebru, dar și mai controversat decât Kennedy, superbogatul grec Onassis vânat și el de presa lumii pentru numeroasele aventuri avute dintre care aceea cu marea cântăreață Maria Callas este cea mai răsunătoare. După ce Onassis moare la rândul său, înșururat și plin de durere după dispariția într-un accident a fiului său, Jackie revine în SUA unde duce o viață mult mai retrasă. Dar la fiecare apariție în public ea polariza încă atenția tuturor.

În ultimii ani s-a luptat cu demnitate cu necruțătoarea boală de care a fost lovită: un cancer limfatic care s-a dovedit a fi ireversibil. Simțindu-și sfârșitul Jackie — care în tinerețe a fost ziaristă, iar prin ascendență sa pe jumătate franceză, avea și o frumoasă cultură de esență europeană — și-a redactat Memoriile. Potrivit unor prevederi testamentare textul va rămâne într-un seif secret al familiei Kennedy încă 50 de ani, pentru că în el sunt mărfuri intime sau cu caracter secret, Jackie lese acum din această lume cu demnitate, adăugând un nou capitol tragic la saga atât de încercată a familiei Kennedy.

ȘTEFAN NICOLAE ■

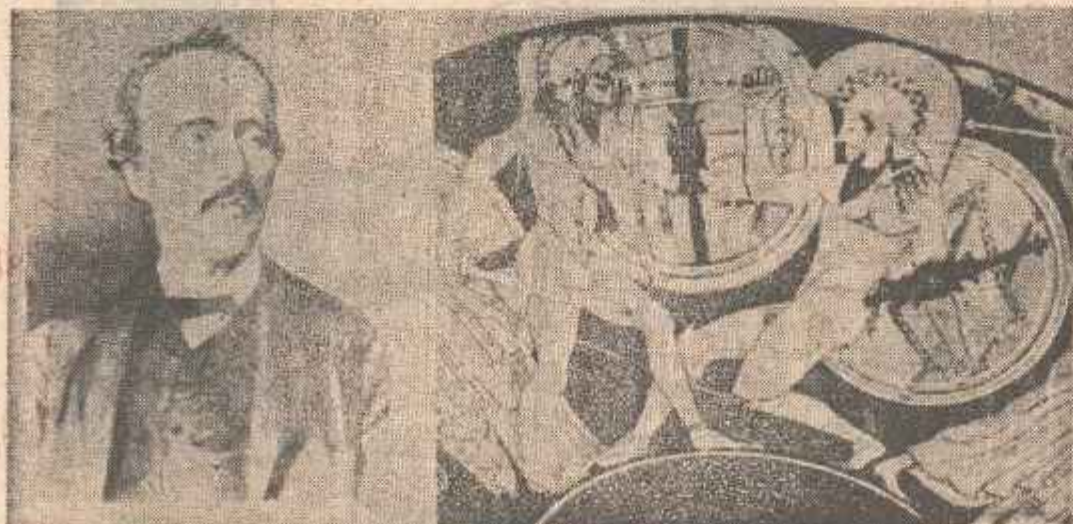
OPEC-ul în petro

Vești proaste au dominat Summitul OPEC, ținut în marile la Gene. Companiile occidentale demarează proiect petrolier și gazifer gigantic în Rusia. Apar noi „capitale petroliere” Alma-Ata, Baku și Indonezia. Moscova. Companiile occidentale se lansează în prospectarea asiduă a regiunii, per a-și asigura partea din bogățiile este, în pofida haosului politic și economic. Dacă principalii amenințări pentru OPEC vine dinspre Rusia, imensele sale rezerve de petrol, foste republici sovietice, precum Kazahstanul și Azerbaidjanul sunt cele să-și mărească producția și, astfel, să amplifice fluxul provenind din zona Nordului și din altele țări externe OPEC-ului.

În perspectivă, se așteaptă o reconsiderabilă a producției și exportului de petrol din fostul spațiu sovietic pofida multelor dificultăți (lipsa drului juridic, instabilitatea) nici din marile companii din Vest nu

Senzație printre arheologi

Troia descoperită de Schliemann e doar
un fragment din marea cetate încă îngropată

Potrivit Illadel homeriene, cetatea Troia a rezistat 10 ani asediului celor 100.000 soldați greci. Troia, descoperită în urmă cu 120 de ani de către arheologul german Heinrich Schliemann, se întinde doar pe o suprafață egală cu cea pe care și-ar găsi loc trei terenuri de fotbal, ceea ce în antichitate putea găzdui mai degrabă „un cuib de pirăți”. Dar iată că descoperiri recente demonstrează că vestita cetate are o întindere mult mai mare. În martie 1993, echipa condusă de arheologul Manfred Korfmann, din Tübingen, Germania, dădă peste rămășițele unui zid citadin lung de 2 km., anunță o „senzație arheologică”. Orașul, încă acoperit, fusese locuit de 12.000 oameni, meseriași, negustori, marinari, și ocupa o suprafață de 200 km. pătrați, înconjurat de un zid din piatră și cărămidă, înalt de 7 metri. Deocamdată, echipa lui Korfmann a făcut săpături doar în interiorul zonei unui pațat. (L.A.V.)

SHAKES DE U

După 30 de ani de relativ acalmie, se comite o nouă încercare de defălmare a lui William Shakespeare, marele dramaturg și poet al renașterii engleze și unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai literaturii universale. Recent, în postura de defălmător, se erijază Walter Klier, critic literar și traductor, domiciliat la Innsbruck în Tirol, care într-un volum al său, intitulat sugestiv „Complotul Shakespeare”, vrea, după cum apreciază editorul prestigiosului săptămânal german DER SPIEGEL, „să deslușească soluții în cel mai teribil foliolet criminal”. Pentru a-și expune punctul de vedere, Klier i s-a oferit spațiu într-un supliment de duminică.

Mai sunt și astăzi canibali

Carnea provenită din cadavrele părinților este amestecată cu piure de banane și consumată într-un cadru festiv.

• Antropofagia demonstrează că majoritatea cutumelor barbare sunt dictate de necesitatea de supraviețuire • În prezent, ele suscită oroare și fascinație, în același timp • Dar numai cei care le practică cunosc sensul lor adevărat

Indienii Yanomami din Amazonia mănâncă cenusa defuncților. Corpul persoanei decedate este dus mai întâi în pădure, pus într-un sac cu frunze și lăsat să se arde într-un copac, ca mai târziu să fie ars, înainte de a fi mănâcat.

Ce a produs însă o adevărată senzație, a fost „japonezul canibal” — Issai Sagawa, care acum împlinsește ani și-a mănâcat prietena sa, o tânără olandeză. Astăzi este un star internațional. Preferințele sale gastronomice au fost cunoscute în lumea întreagă.

Unii antropologi americani, prin tezele lor, au încercat să motiveze canibalismul. Așa se explică faptul că aztecii consumau carne de om datorită faptului că în regiunea lor nu pot să-și procure proteine necesare alimentației. Creșterea populației a epuizat animalele care erau vâdate, așa încât au fost nevoiți să ucidă oamenii pentru a-și mânca.

Alți antropologi au demonstrat, însă, contrariul prin exemplul indienilor

guayana din Paraguay, care practicau încă de acum treizeci de ani endocanibalismul. Aceștia măncau corpul sau numai o parte din corpul părinților defuncți. Cadavrele erau dezmembrate și apoi erau prăjite înainte de a fi consumate de către membrii familiei. Pentru guayana, ca de altfel și pentru numeroase triburi africane, sufletul defuncților este primejdios, deoarece încearcă să le ia sufletul celor în viață în lumea cealaltă.

În Brazilia, triburile tupinaba măncau prizonierii de război. Aceștia nu erau împușcați imediat. Erau integrați în trib și bine hrăniți, aveau voie chiar să ia o femeie și să aibă copii.

O etnie care vorbește limba bantou, kaka, este cunoscută prin faptul că la începutul secolului consuma carne de om. Aceștia atacau satele vecine, capturau bărbați, femei și copii pe care îi tăiau, îi fierbeau în niște vase mari, apoi îi măncau. De gustibus...

MARIA ANTONESCU ■

Îneacă rusesc

le eliminată din cursa pentru obținerea de contracte fabuloase. Cele în care negocierile depășesc deja 100 miliarde de dolari.

regheza Timan-Pechora din Siberia. Teo negociază un contract de miliarde de dolari. Prin complicitate, proiectul companiei Canoco, din Pont, care se ridică la 3 miliarde dolari, pare insignifiant.

stfel, viitorul se prezintă sumbru în jurul OPEC. Vremurile bune, când prețurile la petrol depindeau de plăc al organizației, au apăs. În ditile căderii prețului mondial la rol, o serie de țări membre, cum ar Iranul (care deși este al doilea ex-tator în cadrul OPEC, se luptă cu onomie în ruină) ori Algeria, exer-presiuni pentru reluarea sistemului de control al producției și prețurilor rolere.

MARIA ANTONESCU ■

Reporter

în Extremul Orient

SEUL

Vizitez agenția națională de presă Yonhap. În sala de protocol, la o ceașcă de ceai, îi cunosc pe toți cei în-sărcați cu conducerea agenției, în frunte cu președintele. Un film protecat de pe casetă mă familiarizează cu Yonhap ca laborator al știrii și fotografiei de presă. Voi fi condus prin toate cele șase etaje ale clădirii și constat că electronica n-a fost ținută la ușă. O primă agenție sud-coreeană de presă a fost creată în august 1945. Sub numele actual funcționează din 1961. Mi se atrage atenția că pentru jocurile sportive ale Asiei din 1988 și Olimpiada din 1988, Yonhap a fost agenția de știri-gazdă, reușind performanțe de apreciat. Un serviciu general de știri oferă o selecție cuprinzătoare asupra actualității. Clienții agen-

tiei sunt ministerele, instituții publice și private, ziarele, televiziunea. Participă la această cruciadă în căutarea și producerea știrilor o echipă de 253 de reporteri la sediul central și 106 corespondenți la oficiile din provincie. Yonhap dispune de corespondenți proprii în 13 mari orașe din străinătate. Prin rețeaua de satelit este transmis peste graniță serviciul în limba engleză. Un flux de informații de 24 de ore pe zi, în limba coreeană, este adresat coreenilor din Japonia și SUA. Un serviciu similar are în vedere, pe unde scurte radio, echipele marine-resti în mișcare. Activitatea editorială constă în editarea unui săptămânal de limbă engleză, cuprinzând versiunea condensată a știrilor transmise în zilele precedente. Un bilunar fotolus-trat, cu texte în engleză, are circa 300 de clienți. „Infomax” este serviciul de informații financiare: (Informații) (Maximale) este serviciul oferit băncilor, societăților de asigurări, oamenilor de afaceri. Include știri din țară și străinătate, statistici economice, analize tehnice, rate de schimb valutare, prețuri la bursa de mărfuri, date financiare.

Serviciul foto oferă zilnic 15 fotografii interne și 35 fotografii externe, alb-negru și color. De trei ani funcționează serviciul de informații grafice pentru ziare și posturi de televiziune.

Computerele Macintosh permit elaborarea a 4-5 grafice pe zi.

Yonhap editează almanahul anual național, în engleză și coreeană, precum și un magazin ilustrat lunar. Acum doi ani a fost pus pe picioare un post de radio propriu, prin care agenția își difuzează, suplimentar, știrile.

Am fost invitat să particip la gala inaugurată a televiziunii prin cablu YTN: Yonhap Television News. Este pendantul local al CNN. Sau cel puțin asta se vrea. M-am trezit în fața unei audiențe incluzând autoritățile de rang înalt ale țării. A lipsit președintele țării, dar am putut să discut cu primul ministru și liderul Parlamentului, cu șeful partidului de opoziție și cu opoziții sau principal, cu mai mulți miniștri. Am înțeles ce rol urmează să joace agenția „Yonhap” în sistemul multi-media. Președintele Yonhap, Hyon So-whan, a fost desemnat să conducă și noul canal de televiziune, iar principalul colaborator din agenție, mai vechiul meu prieten, Kim Young-Ji, director executiv, îi va asista și aici în această calitate.

Teama de paralelisme, se vede treaba, nu funcționează. Merge în schimb, cu motoarele în plin, poarta de competiție și de succes.

NEAGU UDROIU ■

ARE PUS LA ZID CRITIC GERMAN

al cotidianului de mare „Frankfurter Allgemeine”. Klier nu se rezumă la a consemna că „Shakespeare a fost un simplu neor la Stratford upon Avon actor la Londra” ci trece sub tăcere că acesta autor a 37 piese dramatice și 154 sonete și poem, „vede dovezi coplesitoare că altcineva ar fi scris br... piese și sonete, numindu-l în această ură pe Edward de Vere, 17-lea conte de Oxford, upus favorit al reginei abeta I, ginere al celui puternic om de stat en-din acel timp, William lord Burghley. Însă de le Vere n-a rămas poste-ll decât un mic număr poezii, considerate de

Klier „niște exerciții din tinerețe”, care preced rolul acestuia în opera shakespeareană.

În decursul anilor au apărut nu mai puțin de 57 persoane care figurau ca dubluri ale dramaturgului. Cincizeci din aceștia nu prezintă interese fiind de „domeniul carnavalului”, ca Maria Stuart și chiar regina Elisabeta. Dintre ceilalți, reține atenția Francis Bacon, care însă nu aduce dovezi despre „adevărul Shakespeare”. În disputa creată de Klier, există două date incontestabile. Cea a morții lui Shakespeare, anul 1616 și cea a lui de Vere, 1604. Ca atare este îndreptățită întrebarea: Cine a scris „Macbeth” (1609) dar tragedia „Antonio și Cleo-

patra” (1607), „Coriolan” (1607), „Pericle” (1606), „Cymbeline” (1609), „Furtuna” (1611). Încercarea lui Klier de a ne convinge că Shakespeare a fost un pseudonim folosit de către Edward de Vere este deci aberantă.

IOANA A. VAGO ■

Japonezii inventează mașini ce se conduc prin comenzi verbale!

În fiecare an, firma japoneză Toyota Engineering Society organizează Olimpiada Ideilor. Participanții sunt angajații firmei, care, cu această ocazie, prezintă propriile realizări în domeniul construcțiilor de mașini. Modelele sunt de-a dreptul incredibile. Se poate spune orice despre constructorii lor, dar nu că dau lipsă de imaginație. Vă prezentăm în continuare descrierea câtorva modele.

Prima ar fi mașina care se poate deplasa nu numai înainte și înapoi, dar și lateral. Și — de ce nu? —, se poate circula mai aproape sau mai departe de... pământ.

Vehiculul „Relax” este mai

deosebit. La pilotarea lui nu este nevoie nici de mâini, nici de picioare. Toate comenzile sunt verbale. Mai mult, „Relax” vine atunci când este chemat.

Cea mai trăsnetă creație, însă, este „Bavard” (Gălăgiosul). Nu are nici frâne, nici accelerație, funcționând după gălăgia pe care o face șoferul. Dacă acesta dorește să meargă mai repede nu trebuie decât să vorbească sau să cânte mai tare. Pentru a-l opri este de ajuns să tacă. În acest mod simplu și eficient, conducând mașina se poate scăpa și de surplusul de energie. Avis amatorilor. (C.C.)

UNIUNEA SCRITORILOR RĂMÂNE AȘA... CUM AM VORBIT

Cu câteva zile înainte, lucrurile au început să se precipite, dl. Mircea Dinescu organizează o conferință de presă ad hoc („în nume propriu”, cum avea să spună mai târziu dl. Laurențiu Ulici), în care acuză, se disculpă, se vâdește a fi interesat nu doar de conducerea și gestionarea Uniunii, ci și a țării în general, e scriitor și scâpărilor totodată, aruncă pisica moartă în poala dlui Ulici și pleacă în Germania.

Recent încheiata Adunare Generală a Uniunii Scriitorilor din România a suscitât interesul multora.

Anunțată pentru orele 9, începerea ședinței a avut loc mai târziu, datorită numărului mic de participanți (aproximativ o treime).

Oricum, pe ordinea de zi se aflau puncte importante: prezentarea raportului de activitate, discutarea și adoptarea unui nou statut al Uniunii, alegeri generale. După ce a fost citit raportul, au fost enunțate două principii care să stea la baza

„Uniunii: principiul sindical, care să se refere la sindicatul propriu-zis al scriitorilor și care să stabilească relațiile dintre scriitori, dintre scriitori și societate etc. și principiul descentralizării (la modă acum), care se referă la înființarea de noi filiale și asociații de scriitori, mici și mijlocii, astfel încât Uniunea Scriitorilor să devină o uniune de asociații de scriitori.

Întreaga ședință a fost sub semnul întrebării. Neînfrunzindu-se numărul minim de membri prezenți, adunarea

nu era statutară, nefiind statutară, nu se puteau lua decizii pentru întreaga Uniune, dar ședința a continuat, pentru că însăși existența Uniunii plutea în incertitudine. Nemulțumirile au fost multe: de la proasta organizare și administrare a fondurilor, până la neregulile în acordarea protecției sociale. Comisia de revizire a existat doar formal și în ședințele Consiliului „nu s-a tras niciodată vreo concluzie și nu a fost tras nimeni la răspundere”.

Nu au lipsit nici momentele ilare: dl. Tudor D-tru Savu a adus o pungă plină de cenură, pentru ca dl. Ulici să aibă toate condițiile pentru a-și pune cenură în cap.

Discuțiile s-au dus și pe marginea contractului pe care Uniunea l-a semnat cu dl. Peter Bloom, prin care se subînchiriază Casa Vernescu. Dl. Ulici a răspuns că dl. Bloom (care deține 61 la sută din acțiunile Credit Bank-ului) este un investitor serios, pe care l-a ales din alte două oferte (primire care și dl. Voștinaru) și a conchis: „Știu că toate băncile spală bani, dar ăștia spală mai legal” (sic).

Când situația era mai confuză ca la început, și plătisea mai mare ca la Parlament, și-a făcut apariția la tribună Pănuș Nengu, care a declarat: „Domnilor, Dumnezeu există! Am dovada că există.” Dovada era conținută într-un plic primit prin Ambasada Franței la București expediat de soția lui Eugen Ionesco. Plicul cuprindea o ultimă piesă de teatru și o ultimă dorință: piesa să fie jucată chiar în sala în care ne aflăm și să fie pusă în scenă de Cătălina Buzoianu.

Totul s-a apărut într-un chef prelungit la Casa Vernescu, iar scriitorii se mai văd la anu”. „Rămâne așa cum am vorbit”.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Invitație

Rusalii —frumoasa sărbătoare a venit!

În locul în care valurile span noapte bună, dincolo de apă și muni, acum un an am invitat pentru mai multe zile prietenii la prima ceață de toamnă.

A fost atunci un soare cald de vară târzie sub a cărui mângâiere satul Cața din Transilvania, cât de singur și pustiu este, a oferit pentru oaspeții săi o săptămână fără grija mesei și a odinului. Am intenționat să înțeleg în acest colț din România o sărbătoare, o întâlnire între Vest și Est, al cărei rezultat să fie nașterea unei călării și a unei lămuriri în drumul emigrării minorității germane.

Și au venit curioși, oamenii de actă, gânditori din înfloritul capitalism și din aproape intratului în negura legendei comunism, invitați să tragă de același capăt al funiei.

Și acum rostesc a doua oară: Veniți la Cața! Chiar și la acest capăt al funiei duc drumuri și cai ferate.

Acolo este o veche cetate bisericăască și nici un hotel. În casele sătenilor, după cuplor și pe saltele cu miros de iarbă, lângă pisici ce negre-nu-și torc alina, vine somnul. Fântâni sub brazi în loc de duș.

Îngăsiți-vă în lumina palidă a lumânărilor scenei din Cața!

Cu cele mai bune salutări,
FRIEDER SCHULLER

Plastică

AURELIU RĂZVAN IONESCU A doua expoziție din ciclul CALE

La Galeria de Artă ale municipiului București, dl. Aureliu Răzvan Ionescu și-a deschis a doua expoziție personală din ciclul *Cale*, prima având loc în noiembrie 1989.

Născut la Ploiești în 1935, absolvent al Academiei de Arte Frumoase Nicolae Grigorescu din București în 1976, dl. Ionescu este membru al Uniunii Artiștilor Plastici și participă la expozițiile anuale, biennale, omagiale și festive organizate de Ministerul Culturii, U.A.P. și Municipality București.

Prezent la vernisaj, dl. Octavian Bărbosă spune: „Răzvan Ionescu este un contemplativ solitar. Compozițiile sale, separate, dacă se poate spune așa, o înălțare de altă. În alți termeni, separă noaptea de noapte și ziua de zi. Artistul posedă stăpân și are vocația de a face vizibilă mișcarea interioară a gândului, ritmul pentru care deplasarea este superficială, iar spațiile afective interioare fără suprapuneri, sufocate.

Alteori, tablourile dau impresia unor covoare imaginare de lezburi pătate în spinare de melci, ieșiți la plimbare după ploale. Frunzele primate în-colo par niște URME, dau ÎNTĂRIURI ale mersului lor înefabil, așa cum ne asigură pictorul prin chiar titlurile unor pânze, reunite sub conceptul generic CALE, semnificând, deopotrivă, aspirație și reamemorare”.

ROXANA TOMA ■

Primum la redacție

COMUNICAT DE PRESĂ

Concursul Cei mai bună piesă românească a anului, ediția 1994, organizat de UNITER, anunță că mai primește manuscrise până la data de 30 iunie a.e. Jurii, format din critici teatrali, regizori, critici literari, la în considerare piese de teatru care nu au fost reprezentate sau tipărite. Piese vor fi datilografiate, vor purta un motă, care va fi inserat și pe un plic unde apar: numele, adresa și numărul de telefon ale autorului. Piese pentru concurs vor fi expediate pe adresa UNITER, str. George Dinescu 2-4, București 70141.

UNITER
Departamentul Presă Informații-Relații

● KATHLEEN NORRIS — Dragostea Juliei Borel — Edit. MODERNA, 452 p., lei 1600

Demult, de la faimoasele traduceri semnate Jul. Gheorghe, nu mi-a fost dat să citesc text mai desigurat de improprietăți sintactice și de inadvergențe de tot felul. De coperta a patra editorul afirmă că ne aflăm în fața unui love story care se citește cu sufletul la gură. Eu l-am citit, până la un punct, cu creionul în mână, atât de numeroase, de incalificabile sunt neglijențele, slăbiciunile versiunii românești — în fond tot altele probe că semnatura tălmăcirii, Magdalena Porumbaru, a fost net depășită de sarcina asumată.

● ANNELLE LEVY-WILLARD — Eu, Jană, îl caut pe Tarzan — Cartea Românească, 250 p., lei 1200.

La polul opus, ca tinută a traducerii, cea semnată în a-

cest caz de Eddu Parascivescu. Veritabil best-seller, romanul e istoria peripețiilor unei jurnaliste ce străbate lumea, având ca element central, în direcțiile de investigație, servențe făcute sub presuarea Istocel, Istocel cu mărjuscă, acumulare de experiențe diverse, clochier dramatic, cruzimi, suferințe mute, decupaje surprinzătoare, brutale, uneori amuzante. Cartea are și o parte de intimitate. Biografia ziaristei reușind pe latura personală să ofere și o mătură de feminitate pusă mereu la încercare.

● PONSON du TERRAIL — Cruzimile moștenitorilor — Edit. L.G.R., 371 p., lei 1700

Celebru folietonist parizian, Ponson du Terrail și-a scris romanele provocând cristeri umitoare de tiraj ale ziarelor „Globe” unde colabora, absolut fabuloase pentru ju-

mătatea veacului trecut. Este concludent că aici, una, dia scrierile sale nu a scăpat a cestei reguli: întâi la gazetă, abia apoi între coperte de carte. Dar ne întrebăm: ce respect arată editorii față de cititori nementionând numele traducătorului pe pagina de gardă, însă precizând că avem acces la un text „adaptat”.

Binecunoscutul autor al lui „Rocambole”, „Dama cu mână neagră”, „Cavalerii dragostei” sau „Arșitul misterios” a lansat nenumărate romane populare. Tocmai acest caracter avertizând că genul este pretentios și că nu ar trebui confundat cu neglijența, miniaturizarea. Marele talent al prozatorului, fixat de la început la cele înalte, impune și azi recitarea integrală. Ca și un minimum de explicații pentru cititorul nostru ne-avertizat.

● ANELIA CALUJNAT — Anatomia melancoliei — Brașov, Edit. Arania, 73 p., fără preț.

Volunt de debut. Promițător, cu o colă deasupra comunului. Citez un catren din poemul „Jocul norocului”: „Dulce noi sorbit-am jocul ce ne joacă / hai, răsturnă-mă mine clăpă grea, fierbinte / dai de mine ochi într-o zi de seară / vezi ce înce jocul? / cu o mână albă ne-a cîștit norocul”. O poezie la început de drum, senzuală, insinuantă, sistematic atrasă de jocul erotic, de abilitatea complice a tonului reținut cu năstăruș, ciuștele și imprecățiile dragostei.

HENRI ZALIS ■

Semnal de alarmă!

Ministerul Culturii pune bete în roate Uniunii Artiștilor Plastici

După cum confirmă desfășurarea unor „ciudate” evenimente, uniunile de creație stau ca un ghimpe în ochii actualilor guvernanți. Dacă nimic nu mai merge în țara asta, de ce am lăsa, oare, cultura să-și facă de cap? Se ocupă de rezolvarea problemei arzătoare Ministerul Culturii și nu de ieri, de azi. Noi considerăm că rolul unui ministru de acest fel este tocmai acela de a promova, de a sprijini, neproductiva artă. Ne contrazice realitatea, lăta un caz:

Mihai Oroveanu, director ARTEXPO, și grafician Nicolae Aurel Alexi, președinte U.A.P.

Dacă nu știți, vă informăm că a luat ființă Fundația de Arte Vizuale ARTEXPO. Cu stupoare, aflăm că a fost născută, a se cili aprobată, chiar de Ministerul Culturii, cu scopul de a promova arta și cultura scrisă etc. etc. Cum a fost posibil, ea fiind nonguvernamentală? Ce să mai zicem? Același minister, deh, repartizează acestei fundații spațiile de la parterul Teatrului Național în care își desfășoară activitatea Agenția de Publicitate ARTIS și Galeriele de Artă APOLLO. I-auzi, Ministerul Culturii dă repartiții pentru spații! Dați năvală, întreprinzătorii! Stați că mai știți una: spațiile aparțin, de fapt, chiar Ministerului, de-aia le dă cum vrea, adică, prin ordinul nr. 20/1991, propriului său organism Oficiul Național pentru Documentare și Expoziții de Artă — ARTEXPO. Acest „organ” ministerial, însă, a încheiat un contract cu Uniunea Artiștilor Plastici, acum patru ani, întru închiriere pe zece ani, cu respectarea destinației inițiale, de spații expoziționale. UAP respectă contractul, rezistând presiunilor de a accepta o chirie de mil de lei metrul pătrat, deh, inflația, numai că artiștii nu fac comerț, după cum bine se știe. Deel, fundația ARTEXPO vrea cele mai bune spații expoziționale din Capitală și speră să le obțină fără... efort și lefțin.

Pentru că, sincer, să fim,

nu prea am înțeles de ce mai era nevoie de încă o fundație independentă, non-profit etc. care să „dubleze” activitatea UAP, ne-am adresat chiar președintelui UAP în exercițiu, dl. Nicolae Aurel Alexi:

— Surprinzător este faptul că ARTEXPO se află sub egida Ministerului Culturii și că are aceeași activitate cu UAP. Din punctul de vedere al unei politici socio-culturale, este lăudabil că apar astfel de fundații. Ce ne miră este, însă, încercarea acestora de a prelua activități pe care alții le fac de mult și le fac bine. În fond, și noi suntem o fundație cu circa 3000 artiști, către care nu vin bani de nicăieri, decât aceia pe care îi putem obține noi singuri, din activitățile pe care le desfășurăm. Deci, cred că, în principiu, este vorba despre o deturmare a unor fonduri cu destinații de politică culturală dinspre Europa către țări din Est. Pe de altă parte, profesionalismul celor care au creat această fundație este indiscutabil. Noi credem că ar trebui să devenim principalii asociați în politica respectivă fundații. Personal, socotesc că Ministerul Culturii nu ar fi trebuit să-și asume un asemenea rol. O fundație nu are nevoie de aprobarea nimănui, ARTEXPO, prin fondurile de care va dispune pentru exportarea artei românești, va lua, într-un fel,

calmacul UAP, deși o parte dintre membrii fondatori sunt, de asemenea, membrii Uniunii noastre. Eu prevăd că viitorul va aduce nemurărate astfel de fundații în peisajul socio-cultural românesc, ca o mică „smecherie”, cu sau fără acoperire profesională, de a obține fonduri. ARTEXPO, cred eu, va promova valorile culturale românești, în mod subiectiv. Să fie clar, eu nu sunt adeptul egalitarismului sub semnul democrației, într-o uniune de creatori. Elitele există, însă eu sunt împotriva susținerii elitelor. Consider că înființarea fundației ARTEXPO este o problemă de etică a Ministerului Culturii, față de artiști. Se pare că, în momentul de față, acest mamut funcționar este susținut de către artiști și nu invers. Am sperat că venirea dlui Sorescu va schimba această situație. Din păcate, însă, primele semne întârzie să apară.

— Care este, în prezent, poziția UAP față de ARTEXPO?

— În prezent, suntem în negocieri cu dl. Mihai Oroveanu, ca reprezentant al staff-ului fundației ARTEXPO (și nu ca șef al „organului” ministerial cu același nume, n.n.). În ideea de a realiza, împreună, activitățile pe care, inițial, această fundație intenționa să le desfășure pe cont propriu. Eu sunt un optimist și cred că vom rezolva problema susținerii intereselor artiștilor plastici pe cale amiabilă. Singurul conflict care există (stim, n.n.) este cel referitor la spații. Vreau să accentuez un fapt curios: nu este normal ca Ministerul Culturii să ne pretindă chiriile înrobitoare. Mai mult, primul semn al receptivității fundației ARTEXPO a fost acela al excluderii Uniunii noastre din spațiile închiriate chiar de la ministerul cu pricina. Un lucru mai precis: bunele intenții trebuie apreciate, dar ingerința unor organisme guvernamentale în calea lor este dubioasă și eu nu sunt de acord cu o astfel de atitudine. În continuare, rămân adeptul uniunilor de creație și sunt de părere că nu tot ce vine din Vest, în ce privește organizarea acestora, este benefic și trebuie adoptat.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Picturi din România restaurate la Paris și expuse în Germania

Un număr de 80 picturi celebre de Rembrandt, Rubens, Cranach, Brueghel, Tintoretto, Renoir și Courbet, deteriorate în decembrie 1989 la Muzeul Național de Artă de la București, au fost restaurate cu ajutorul fundației Getty și al muzeului Luvru din Paris. Concernul Altana din landul Hessa, Germania, a sprijinit acțiunea de restaurare cu apa-

ratură tehnică de specialitate. Drept mulțumire pentru ajutorul primit, directorul muzeului bucurestean, dl. Enescu, a permis scoaterea temporară din țară a 72 picturi, care au fost expuse, până în martie anul curent, la muzeul Von der Heydt din Wuppertal, Germania.

IOANA A. VAGO ■

Cele trei grații — pictură renașcentistă din sec. al XVIII-lea de Hans von Aachen

DAVE — PREȘEDINTE PENTRU O ZI

Într-o țară unde oricine poate deveni președinte, s-a întâmplat acest lucru.

Dave Kovic (Kevin Kline) conduce o mică agenție de plasare din Baltimore. Nu e bogat, dar se descurcă; nu e nici foarte pretentios și îi face plăcere să ofere de lucru șomerilor care îl bat la ușă în fiecare zi. Oricum, Dave are o calitate neobișnuită: arată exact ca William Harrison Mitchell, cel de-al 44-lea președinte al Statelor Unite. Într-un timp, se pare că președintele Mitchell a început să angajeze pe ascuns dublari care să îl înlocuiască în aparițiile publice, pentru ca el să își poată folosi timpul în alte scopuri. Vicleanul șef al echipei prezidențiale, Bob Alexander (Frank Langella), purtătorul de cuvânt Alan Reed (Kevin Dunn) și agentul serviciului secret, Duane (Ving Rhames) află de Dave Kovic și îl dau o „ocazie unică de a-și servi patria”, recrutându-l pentru rolul de dubler al președintelui.

Înăa lucrurile nu s-au întâmplat așa cum fusese plănuț. Când președintele intră într-o comă profundă, Dave, la insistențele șefului echipei prezidențiale, se vede nevoit să continue rolul de președinte pe timp... nelimitat. Este confruntat cu multe probleme, între care și faptul că trebuie să o păcălească pe Prima Doamnă, Ellen Mitchell (Sigourney Weaver) „pentru un timp.

Scenografului J. Michael Riva și echipei sale le-a revenit sarcina extrem de dificilă de a reconstrui Casa Albă pe platourile din California.

Acțiunea se petrece într-un loc foarte cunoscut: nu te poți juca cu decorurile întrucât Casa Albă este, cred eu, cea mai vizitată clădire din Statele Unite, spune scenograful.

Deocamdată, atât despre subiectul filmului, vă lăsam curiozitatea d-voastră de a viziona filmul la cinematograful Patria începând cu data de 27 mai.

Despre actori, ne revine sarcina să vă spunem că sunt foarte cunoscuți. KEVIN KLINE a fost premiat de două ori cu premiul Tony și este câștigător al premiului Oscar pentru rolul din comedia de succes A FISH CALLED WANDA și este recunoscut ca star atât în film cât și în teatru. A jucat pe scenă în drame ca „Hamlet” și a avut roluri în filme foarte apreciate ca SOPHIE'S CHOICE; CRYFREET; DOM, THE BIG CHILL sau GRAND CANYON. SIGOURNEY WEAVER a avut roluri importante în mai multe filme de succes, între care GHOSTBUSTERS I, II și trilogia ALIEN.

FRANK LANGELLA a jucat în 1992, în regia lui Ridley Scott, și în BODY OF EVIDENCE.

ROXANA TOMA ■

Și totuși cineva se preocupă cum trăiești

Clubul pentru Cercetări Prospective București

• *Își propune cercetarea calității vieții în România*

Clubul pentru Cercetări Prospective București a luat ființă în primăvara anului 1990, având, ca membri, importanți savanți, profesori universitari de prestigiu, membri ai Academiei Române, un colectiv științific unic în România. Secretarul științific al Clubului este prof. dr. ing. Aurel Viăduț. Clubul și-a propus și a reușit, în cei patru ani, să atragă atenția opiniei publice precum și factorilor decizionali, asupra unor probleme grave cu care se confruntă societatea contemporană românească și implicațiile acestora în viitorul nu tocmai îndepărtat.

Principala „armă” a acestui select club este sesiunea de comunicări științifice, loc unde sunt promovate cercetări originale în domeniul că: agricultură, energie, industrie, economie etc. O altă temă generoasă a fost finalizată, cu succes, în decembrie: Basarabia—pământ românesc.

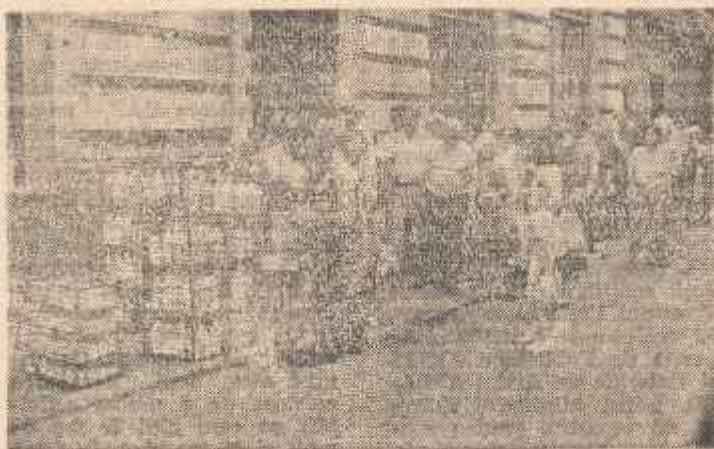
În prezent, Clubul și-a propus să studieze condiția umană în România, cu aplicare directă în cercetarea calității vieții. De la bun început se cuvine precizarea: Clubul dorește să colaboreze, de pe poziții egale, cu instituțiile specializate în studierea acestei complexe problematice. S-au angrenat în „bătălie” ont academică și 25 profesori universitari renumiți: acad. Ștefan Milcu, acad. C. Bădescu—Stoiciu, acad. Roman Moldovan, acad. Aurelian Ștan, dr. C. Ionescu—Târgoviște, dr. ing. Simion Prună, prof. dr. A. Mogoș etc. și rugăm să ne scuzați pe care nu l-am menționat. Managerul acestui program este prof. dr. ing. Eugen Șofan. Principalele teme pro-

puse sunt: completarea, adaptarea, comentarea și aplicarea tabelului de stres-uri Holmes la condițiile României, ținând seama de perspective și editarea unui volum de referat pluridisciplinar privind problemele calității vieții. Fiecare

disciplină va fi condusă de un coordonator, de exemplu, calitatea asistenței medicale va fi „asigurată” de dr. C. Ionescu—Târgoviște. Se urmărește, mai ales, realizarea unei noi cuantificări ale unor cauze și efecte care să fie mai complete, mai complexe, care să caracterizeze mai profund calitatea vieții în România.

Cu credința că problemele inerente legate de asigurarea logisticii strict—necesare, de găsierea unor generoase sponsorizări etc., vor fi rezolvate, sperăm ca cercetările Clubului să fie utile factorilor decizionali să nu le neglijeze.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Tipul unor produse sau prețul lor ridicat — lată o temă prioritară de cercetare

Vreți să fiți frumoase ?

Mergeți la cules de fragi!

Fragii de pădure, cunoscutele plante cu stolon, sunt apreciate pentru fructele lor aromatice, care pe lângă zahăruri, conțin și săruri minerale (fier, calciu, sodiu, potasiu, magneziu, sulf, siliciu, iod, brom) și vitamine (B, C, E, K). În cosmetică se utilizează atât fructele, cât și frunzele și rădăcinile. Fructele au proprietăți vitaminizante, tonice, diuretice, bactericide și laxative, iar frunzele sunt astringente și dezinfectante.

Pentru a elimina toxinele din organism se recomandă o cură diuretică cu fragi (400—500 g fructe proaspete pe zi). Aceasta ajută bolnavilor ce suferă de ficat, artrită, reumatism, plastră la rinichi, gută. Fragi sunt fructe permise și diabeticilor. Consumate seara dau un somn liniștit, iar dimineața, o foarte bună diureză. Aceleași efecte le are ceaiul preparat din 25 g frunze și rizomi de fragi la un litru de apă. Atenție, dacă aveți alergii la fragi (când îi folosiți ca aliment) este contraindicată folosirea lor în îngrijirea cosmetică, pentru a preveni iritațiile pielii.

Sucul de fragi este tonic și astringent, având efecte benefice asupra pielii îmbătrânite, flască. De asemenea este un remediu în combaterea ridurilor provocate de o hiperexcitație nervoasă a musculaturii feței.

Fructele proaspete, ușor zdrobite, datorită efectelor revigorante și vitaminizante, se aplică sub formă de mască pe tenurile grase, seboreice. În prealabil, fața trebuie bine curățată.

• Laptele de fragi se prepară din 500 ml suc de fragi, care se amestecă cu 250 ml lapte dulce proaspăt, 3 g borax și câteva picături de apă de roză. Pentru păstrarea timp mai îndelungat, se adaugă o lingură de alcool 90°, în care s-a dizolvat 1 g salicilat de sodiu. Cu acest lapte se fac badijonați pentru curățirea tenului gras, seboreic.

• O mască antirid pentru tenurile uscate se prepară din câte o lingură de fragi zdrobiți (plute de fragi) de ulei de măsline și de smântână sau caimac proaspăt. Se adaugă o lingură de amidon și se aplică pe față curată. Se ține

15—20 minute, după care se spală cu apă de roză sau apă minerală.

• Pentru tenul gras, se amestecă o linguriță plină de fragi cu spuma unui albuș de ou și câteva picături de apă de roză. Se obține o mască, care se aplică pe față, timp de 15—20 minute, după care se îndepărtează cu apă de roză sau cea de mușetel caldă. Aceleași indicații le are și masca obținută din amestecarea fructelor zdrobite (fragi sau căpșuni) cu tăle sau caolin, la care se adaugă câteva picături de zeamă de lămâie. Se obține o pastă care se aplică pe față, gât și pielea, timp de 15—20 minute. Are ca efect și decolorarea pistriilor.

• Infuzia de frunze uscate (50 g la un litru de apă) se folosește sub formă de comprese în tratarea fisurilor palmelor și picioarelor.

• Pentru îndepărtarea petelor roșii de pe față se aplică, opt zile la rând, cataplasme cu fragi proaspeți zdrobiți.

IRINA CIAUȘU ■

Minodora Ilie, Otto Weber și Justina Hodea. Inaugurarea filialei Maramureș

În luna Învierii Domnului

Fundația Internațională de Caritate „Omenia” deschide filiale

in alte cinci județe ale țării

Luna mai a reprezentat pentru Fundația Internațională de Caritate „Omenia” prilejul fericit de a duce mesajul ei de pace și înțelegere în alte cinci județe ale țării. Neobosită și nimoasă profesoară Minodora Ilie, președinta-fondatoare a acestei fundații, careia, se datorează, de fapt, marea familie „Omenia”, a poposit, întâi, la Turu-Severin, pentru a inaugura filiala Mehedinți.

La Bani Mare, festivitatea de deschidere a filialei Maramureș a fost găzduită de Primărie. Participanții: oameni de afaceri, demnitari, politicieni locali au fost, de asemenea, prezenți și la hirotonisirea președintelui vicar al Episcopiei Maramureșului Justin Hodea, ceremonie ce s-a desfășurat la mănăstirea Sfânta Ana din comuna Rohia.

A treia zi de Paști, a avut loc deschiderea filialei SAJ, oficiată în sala de consiliu a Primăriei Capitalei. Dl. subprefect Sevastian Blejan a fost ales președinte al filialei. Ca vicepreședinte au „leșit”, în alegeri: dl. Gheorghe Popescu, primarul comunei Pantelimon, dl. Teodor Biriș și dna Clara Cicean.

În ziua Izvorului Tămăduirii, când credincioșii creștini își potolește setea cu apă sfântă, pe meleagurile mesterului Manole, la sediul Prefecturii Argeș s-a inaugurat filiala cu același nume. Președinta filialei este dna Ligia Mihalache, vicepreședinte: dl. Tudor Bendic, primarul orașului Pitesti, dl. Barbu Pitigoi, dl. Ion Mihăilescu iar ca președinte de onoare a fost ales dl. Vasile Nițu, prefectul județului. Ca un fapt inedit, din conducere fac parte și muncitori, oameni lănișoși, de suflet.

De ziua Sfinților Constantin și Elena, s-a inaugurat filiala Vâlcea, loc drag inimii dnei Minodora Ilie căci, aici, sub atenta îndrumare a călugărițelor Tatiana Clortan, Florența Bărdan și Galița Dumitrescu, domnia sa și-a desăvârșit educația creștină. De două ori pe săptămână, profesoara Minodora Ilie lua lecții de franceză și de religie.

Lată ce înseamnă, de fapt, fundația „Omenia”: o mare familie de suflet, doamnă și ei capabili să ajute pe cel aflați în nevoie, săraci și disperați.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Arhitectul Mugur Cernescu

din Târgoviște ne anunță:

„Am găsit frunza salvatoare”

• *Cu ajutorul ei se poate vindeca orice rană*

Deși pare un miracol, cazul este autentic: doamna Iovana Viorica, juristă, având la laba piciorului o rană nevindecată de 2 ani de zile, m-a întrebat dacă nu se poate trata această rană. Astfel a pus o frunză pe rană, frunza pe care i-am dat-o, a schimbat-o în fiecare zi, și rana, în ciuda vârstei, s-a închis în mod miraculos.

Cum acest caz nu este singular și puterea acestei plante aduse din străinătate este cu prisosință dovedită, urmează a încerca să o analizez mai detaliat în scopul

producerii unor remedii adecvate. În cazurile când rana are puroi și este infectată până la os, frunza are puterea ca, pe timpul nopții, să elimine puroiul și dimineața rana este închisă fără cicatrice; iar dacă persoana este și tânără acest proces este garantat în primele 24 ore. Cercetările arată deocamdată efectele benefice și în tumorile benigne. Pentru cei care nu cred, putem indica telefonul din Târgoviște al doamnei Staicu Iovana Viorica — 043/632198.

Profesor doctor inginer
PAUL ȘTEFĂNESCU,
autor a peste 20 de cărți și
300 de articole științifice
publicate în țară și SUA,
Anglia, Germania,
Federația Rusă, practică
ocultismul din anul 1947. El
oferă cititorilor noștri un
ghid practic pentru o
călătorie prin tunelul
timpului.

Cum putem intra în legătură cu morții?

Ne vizitează ființe din lumea de apoi

Vă prezentăm în continuare fantasticele cazuri de reîntrupare a unor persoane dispărute cu decenii și secole în urmă dintre cei vii. Experimentele au avut loc în prezența mai multor martori. Stafiile au apărut și "au prins viață" sub ochii lor.

Materializări și stafii

Dintre fenomenele paranormale, materializa rea, dedublarea și levitația frapază cel mai mult prin insolitul și incapacitatea până la ora actuală de a le putea acorda o explicație cât de cât științifică. De aceea ne propunem să acordăm în continuare un spațiu prezentării unor cazuri de materializări.

Vom reda în continuare un caz relatat de baronul Ludwig de Guldenstube în cartea sa, „La Réalité des Esprits et le Phénomène merveilleux de leur écriture directe”, publicată în 1889, la Paris. Autorul relatează că în noaptea de 18 spre 17 martie 1854, pe când locuia într-o vilă din Paris, a zărit în fața sobei din salon „o coloană vaporasă de culoare cenușie, puțin luminoasă”, care s-a mișcat treptat, ajungând până la pisaon și căpătând o culoare albastră strălucitoare, precum „flacăra de alcool”. Apoi treptat s-a restrâns, luând în fațșarea unui bărbat în vârstă. Era un personaj distins, înalt, cu ochi albaștri, bine ras, cu părul și favoriții albi complet. Purta cămașă albă cu guler tare, detașabil, vestă albă, haină neagră, lungă, deschisă. L-a salutat pe baron printr-o înclinare ușoară, manierată. Timp de circa zece minute s-a deplasat prin cameră, pășind fără nici-un zgomot.

A doua zi baronul a chestionat-o pe cameristă, care mai întâi a evitat speriată, apoi vizibil tulburată, i-a mărturisit că și el i s-a arătat de câteva ori același personaj misterios, de aceea nu mai deretica prin cameră decât în prezența ocupanților; ar fi vorba de fantoma tatălui propriu-zis, domnul Caron, fost primar într-o localitate rurală din apropiere. A ocupat acel apartament până în urmă cu circa doi ani, când a decedat pe neașteptate în urma unui atac de apoplexie, chiar în camera respectivă.

Doamna O'Donnell, a relatat în „Jurnalul Societății pentru studii psihice din Londra” în numărul din 5 septembrie 1898 următorul caz: la 22 martie 1898 aceasta s-a deplasat la Brighton, împreună cu fiica sa și au închiriat un apartament în cartierul central Hove. După câteva nopți când doamna a auzit cu spaimă tropăituri de pași în camerele de deasupra, unde știa că nu locuiește nimeni, într-una din nopți, puțin înainte de ora zero, a zărit cu claritate, foarte aproape de ea fantoma unui tânăr brunet, mic de statură, cu mâini fine și maniere distinse;

acesta cu o mână arăta spre camera vecină, iar cu cealaltă spre protagonistă, care îngrozită, s-a ascuns cu capul sub plapumă, pentru ca o clipă mai târziu, în intenția de a verifica dacă nu cumva i s-a părut, să dea plapuma la o parte, dar spre stupefacția ei vedenia persista. Frica a împins-o departe și sperând că totul se va reduce la o iluzie, l-a apucat pe tânăra de mână, simțind o mână rece, ca de mort. Mai menționăm că fantoma era îmbrăcată într-un costum negru, elegant, odinioară, dar acum rupt și murdar de noroi. Doamna O'Donnell și-a petrecut restul nopții paralizată de groază, mai mult moartă decât vie. Dimineața l-a povestit totul fiicei și s-au hotărât să schimbe camerele, ea înclinându-se de data aceasta cu chela. Fantoma tânărului brunet a apărut din nou, trecând prin ușă și apropiindu-se, i-a surâs amabil și i s-a adresat: „Ocupați deci acum camera scoțianului!” după care s-a întors spre ieșire și a plecat fără să mai scoată un cuvânt.

Destăinuindu-se speriată unei prietene din localitate, a aflat că în imobilul cu pricina au locuit temporar un scoțian cu prietenul său, un tânăr mic de statură, brunet, care s-a sinucis aruncându-se cu capul în jos de la unul din etajele superioare; în cădere i s-au rupt hainele iar jos s-a murdărit de noroiul din curte. Deși la început proprietatea a negat de teamă să nu-și piardă clienții, până la urmă a trebuit să se incline în fața evenimentelor. Din verificările făcute ulterior de către „Societatea pentru studii metapsihice” a reieșit că sinucigașul se numea Walter Overton Luckman, cazul fiind publicat în revista „The Sussex Daily News”.

Pastorul suedez Vadetrom și-a publicat în 1900 memorabile la Stockholm, arătând că vreme îndelungată casa regală suedeză era frecventată de o fantomă ce se arăta numai înaintea unor evenimente grave, amintându-le în acest mod. Era vorba de fantoma unei doamne înalte, distinse, între două vârste, îmbrăcată într-o rochie albă de satin,

cu guler mare de dentelă, foarte frumoasă. Apărea de regulă în salonul de primire și stătea în picioare sau făcea câțiva pași fără să se adreseze nimănui. Cei ai casei îi spuneau cu o frică respectuoasă „Doamna Albă”. Pastorul relatează că principesa Eugenia, sora regelui Oscar, i-a mărturisit înainte de obșteșcul sfârșit cum a văzut-o pe „Doamna Albă”, pe la sfârșitul lunii martie 1871, cam pe la miezul nopții de față fiind și mama sa, regina văduvă Iosefina. Întrebându-și mirată mama, cine este acel personaj nemai-întâlnit, a primit un răspuns grav și a fost sfătuită să nu povestească nimănui nimic, deoarece este posibil să se în-

tâmpie o mare nenorocire cu regina Luisa, bolnavă de cățava vreme. A doua zi regina a decedat din cauza unei boli de care suferea.

Se relatează că fantoma aparținând unei rude a casei regale, decedată în urmă cu câteva secole.

Nu este deloc surprinzător că primele „forme complet materializate” au fost considerate falsuri: fotografiile le înfățișau drept personaje îmbrăcate ca în bal-mascat. Dar Charles Richet și alți cercetători au subliniat faptul că Marthei (vizibilă în dreapta imaginii) îi era imposibil să trișeze deoarece fantoma a apărut și s-a dezvoltat sub ochii lor.

Răzbunare după moarte

FANTOMA UNEI TINERE ÎȘI ÎMPINGE VIOLATORUL LA SINUCIDERE

Cursa Coreeah — Dublin spârgea, cu farurile aprinse, întunecimea șoselei. Autobuzul, ce plecase la drum pe la 12 noaptea, era aproape plin. Călătorii moțâiau, încercau cât de cât să-și mențină forțele, mai ales în jurul orei două, când mai erau câțiva kilometri până la Cill Chonigh. În urabrile nopții și la lumina farurilor apăru o siluetă care, cu mâinile ridicate, făcu semn mașinii. În autobuz se urcă o tânără, în jur de 18-20 de ani, cu părul despletit, figura palidă și ochii cu priviri stranie. Se apropiu de șofer, scoase din buzunarul rochiei banii și plăti costul călătoriei până la Dublin. Apoi, își roti ochii cludați prin mașină și se așeză, în tăcere, lângă un bărbat în jur de 30 de ani, care începu să o soarbă din priviri. După cinci minute acesta se prezentă: Allan Seton, de profesie comis-voiajor. La rândul ei fata își spusese scurt numele: Laura. Bărbatului i se păru cunoscută

figura celei ce se așezase alături, dar toate încercările mestecugite de a afla identitatea fetei fură în zadar. Conversația nu se înfiripa.

Autobuzul se opri pentru o jumătate de oră la Cill Chonigh. Toată lumea coborî să se dezmoștească și să bea ce-a răcoritor la barul stației. Galant, Allan o invită pe Laura la o ceașcă de cafea. Comis-voiajorul, care în călătoriile sale cucerise multe inimi, credea că și de data aceasta tânăra va ceda ușor. O apucă de mână. În aceea clipă un fior îi străbate corpul. Mâna era rece și fără de viață. Încercă să se ridice de pe scaunul barului și să fugă, dar picioarele nu-l mai auziau. Atunci Laura începu să vorbească. Cu trei ani în urmă, în aceeași cursă s-a urcat o studentă, ce se ducea la Dublin să-și dea examenul. Trebuia să termine anul întâi. Dar încredințarea în vorbele microase ale aceleiși Allan, ce-i promisese o locuință în capitala țării, se duse

cu el. De fapt era vorba de o cameră pe care comis-voiajorul o avea închiriată pentru plăcerile sale. După ce i-a pus un narcotic în ceaiul oferit, Laura a fost violată. Apoi, Don Juanul a transportat-o pe o plajă din apropierea orașului. Răcoarea nopții și a apoi au trezit-o într-un târziu. În disperarea momentului, când și-a dat seama în ce situație se afla, Laura s-a aruncat în mare.

„Acum am venit să te iau, Allan”, își încheie Laura povestea. Îngrozit, comis-voiajorul se ridică cu greu de pe scaun, leși în curtea din spațiile localului, plină de lăzi, și parcă hipnotizat își scoase cureata de la pantaloni, se urcă pe o ladă, făcu un lat cu ea pe craca unui copac și...

Autobuzul claxonă, anunțându-și pasagerii să se urce în mașină în vederea continuării călătoriei. Ultima veni Laura care-i spusese șoferului „Nu-l mai așteptați pe Allan Seton.”

AUREL DIANU ■

Marina Florea:

**„Bărbatul ideal
este cel care
face piața,
curat, mâncare
și te iubește”**

— Ce mai faci Marina Florea?
— Bine. Și când spun bine, eu mă gândesc la planurile mele de viitor. Mă gândesc la un moment prielnic pentru a înregistra un disc sau o

casetă, dar nu înainte de a-mi găsi un sponsor, și mă gândesc la o perioadă mai bună pentru noi artiști — spectacole, turnee. Sper în această perioadă pe care, cu ani în urmă, am avut-o: săli pline și turnee lungi. În prezent pregătesc o schimbare și asta se datorează numai dnei Aurora Andronache, care a văzut că am și alte posibilități. Colaborez cu compozitorii Ionel Tudor, George Natsis și Dragoș Dogan.

— Dacă așa se prezintă activitatea profesională, să vedem cu cea personală cum stai. Te consideri o bună gospodină?

— Da, dar de când sunt verdețurile pe piață nu mai am nici o mâncare preferată, aș mânca salată verde și la sarmale.

— Cu moda cum stai?

— De când este T.V. prin cablu, urmăresc programele și îmi înregistrez pe casete video prezentările de modă, apoi încep să le comand. Chiar la ultima înregistrare pe care am făcut-o recent în platourile T.V., am purtat o rochie făcută după un model prezentat la C.N.N.

— Ai prieteni? Dar un iubit?

— Da, ca orice femeie am și un prieten, cu care mă înțeleg foarte bine și de ce nu, planuri de viitor, iar prietenii îi pot numi fără nici un fel de ocoliș pe Mirabela Dauer și Gabriel Cotabita, dar de la o vreme ne întâlnim foarte rar, numai la spectacole, emisiuni T.V., festivaluri și ocazional.

— Ai un plan urgent de îndeplinit?

— Poate că voi vizita Thailanda, însoțită de prietenul meu și chiar de un grup de amici. Apoi mi-aș dori să joc într-un music-hall cum se joacă în America, pe Broadway. Să cânt, să dansez, să facă proză și să apar în diferite ipostaze.

— Ce anotimpuri preferi?

— Toate, iarna mi-aș dori să locuiesc într-o cabană, toamna la munte, vara pe litoral iar primăvara într-o livadă cu pomi înfloriți.

— Și o ultimă întrebare. Crezi că există bărbatul ideal?

— Da, dar se găsește foarte greu. Cred că cel care face piața, mâncare, curat și te iubește... se poate numi bărbat ideal.

— Ai defecte?

— Da, unul. Nu găsesc bărbatul ideal.

ROXANA TOMA
Foto: FLORIN IONIȚA

Din lumea filmului în podgorii

Filica adoptivă a lui Jean Cranford, Christina, a conferențiat despre calitatea superioară a vinurilor americane, la bordul unui pachetbot, aflat în croazieră. Ea vrea să promoveze un nou vin produs de

ea de pe un mic teren viticol (A.D.).

Film autobiografic

În filmul de televiziune „Santaj”, Gina Lollobrigida va interpreta rolul principal. Filmul este de inspirație autobiografică, marea actriță povestindu-și în el viața ei de vedetă. (A.D.).

Tristețile Angelei Similea

O perioadă de timp, Angela Similea a fost neinformată în privința sumelor de bani strânse la spectacolul de binefacere, Telephone Leucemia, organizat în primul rând de ea și nu de Dina Câmpeanu, cum a afirmat aceasta. Doar luând legătura cu președinta BANKCOOP-ului, Angela Similea a aflat suma — 50 milioane de lei. Bani sunt în contul Telephone Leucemia și „am asigurat președintele că acești bani nu vor fi folosiți decât în urma unui acord între persoana pe care o deleg să se ocupe din partea mea și societatea în cauză. Bani sunt foarte puțini, și intenționez să organizez spectacole locale în orașele unde există posturi de T.V. Îmi doresc în scurt timp să reușim

să tăiem panglica acestei secții de transplant de măduvă osoasă din cadrul spitalului Fundeni”.

În legătură cu muzica ușoară românească, în special în privința festivalului Cercul de Aur de la Brașov, artista este dezamăgită: „Sunt surprinsă că abia zilele trecute am auzit pe postul T.V. apeluri către cei care ar dori să participe la festivalul de la Brașov. Nu m-a venit să cred. În perioada mea de debut, a existat o echipă care a lucrat cu noi un an de zile, iar special pentru Brașov s-a lucrat patru luni de zile. Dacă acum se fac apeluri pentru soliști, dacă așa este tratată participarea muzicii ușoare românești la festivaluri, într-adevăr nu aveau nici o șansă”. (R.T.)

La Magazinul Muzica

Dan Bittman lansează caseta și C.D.-ul „Dincolo de nori”

Întors de „dincolo de nori”, Dan Bittman și prietenii săi s-au hotărât să lanseze caseta și C.D.-ul, cu numele piesei pe care au prezentat-o la Dublin. La conferința de presă organizată cu acest prilej ne-a declarat:

— Ce înseamnă pentru tine, Dan Bittman, această piesă?

— Două nopți nedormite, în care m-am sfătuit cu Tino Furtună cum să facem să participăm și noi la

concursul de la București; înseamnă o joacă devenită o certitudine, un concurs câștigat aici, o piesă care mi-a făcut plăcere să o cânt oriunde, mai ales la Dublin, în condiții extraordinare.

— Vel rămâno în lumea muzicii pop sau îi vei continua activitatea alături de formația Holograf?

— Am intrat de curând în repetiții cu Holograf. Pregătim un nou album ce va conține 15 piese. Ideea este că se va continua pe „linia Holograf”, dar am și proiecte individuale — de ce nu? (R.T.)

După 11 jafuri, un preot se hotărăște să-și apere cu arma biserica

Porunca sacră „să nu uci” nu l-a împiedicat pe parohul brazilian Aluisio Weber să se înarmeze cu un revolver calibru 22, cu șase focuri, pentru a aștepta așa cum se cuvine un probabil al doisprezecelea hot. Preotul, care slujește la biserică São Paulo din Foz de Iguaçu, în statul Paraná, a fost jefuit de 11 ori. De fiecare dată, a fost nevoit să asiste neputincios la golirea altarului, furtul unei orgi și al echipamentu-

lui de sonorizare și uciderea asistentului său. Întrebat dacă va folosi arma, parohul a răspuns televiziunii braziliene: „Dacă este autoapărare, nu e păcat”.

Filica lui Elvis Presley a divorțat după cinci ani de căsătorie

Filica lui Elvis Presley și soțul ei au decis să se despartă după cinci ani de căsătorie. Lisa Marie Presley, de 26 de ani, și Danny Koeugh, de 30 de ani, au afirmat joi că despărțirea lor este de comun acord și că

vor împărți custodia celor doi copii, Daniela, de 5 ani și Benjamin, de 18 luni. „Danny și eu mine ne vom iubi întotdeauna”, a declarat Presley. „Cu toate acestea, este mai potrivit să fim prieteni decât soți. Avem doi copii minunați și ne vom ocupa de ei împreună”, a adăugat ea. Cei doi s-au căsătorit în octombrie 1988, la Los Angeles. Lisa Marie s-a născut exact după nouă luni de la căsătoria lui Elvis cu Priscilla Beaulieu în 1967. Ulterior, Priscilla a fugit cu un instructor de karate. Elvis, care își adora fiica, a murit în august 1977, la 42 de ani.

Și anul acesta:

Moda de vară propune modele sexy

Vestimentația femeilor pentru sezonul de vară a fost lansată în cadrul unui show la începutul anului la Paris. Apreciind după noile modele prezentate, se pare că și creșterea acestora vor să se alinieze condițiilor recesiunii economice, adică „reducerii consumurilor specifice”, utilizând material puțin pe multă piele goală. Dacă epoca strasurilor și a perlelor a trecut, noua linie exprimă ceva simplu, firesc, natural. Ceea ce predomină este si-fonul fin, dantele și plisajul, croșeta în valuri erotice, așa cum se purta pe timpuri dedesubtul vestimentației. Dar iată și două dintre modele. (Ioana A. Vago)

Ciorapii de nailon revin în actualitate

Este vorba, evident, de un produs de o cu totul altă calitate

Fabrica austriacă de ciorapi Wolford din Bregenz a prezentat noile modele unei asistente selecte, în acordurile marșului Radetzky. În acest scop au fost angajate câteva dansatoare de la clubul de noapte parizian Crazy Horse. (Ioana A. Vago)

Ginere la 94 de ani

„Nu trebuie să fii tânăr pentru a te îndrăgosti”, susține Sam Walker, din orășelul Cuckfield — Anglia. Cu zece ani în urmă, într-o croazieră pe Mediterana, a cunoscut-o pe Katie, în vârstă de 78 de ani. De atunci i-a făcut o curte asiduă, i-a oferit daruri și a cerut-o în căsătorie de 25 de ori. Când, în fine, Katie a zis „da”, am fost cel mai fericit om. Mă simteam de 20 de ani”, își amintește cel mai bătrân ginere din Anglia.

La căsătorie au participat 36 de copii, nepoți și strănepoți ai lui Sam Walker, care tocmai împlinise 94 de ani.

„Sunt bătrâni numai cei care în adâncul sufletului se simt bătrâni”, afirmă „tânărul” căsătorit. Cu Katie alături de mine mă simt ca un licean și cred că voi putea trăi o veșnicie”. (A.D.)

Așa s-a născut celebra Barbie!

• Prima păpușă cu sâni a indignat părinții, dar a plăcut copiilor
Cumpărată de la germani de un concern american, ea a cucerit
pretutindeni lumea celor mici.

Păpușa Barbie, devenită jucăria preferată a milioane de copii, a fost modelată după imaginea eroinei de scene comice numită Lilli, cu care ziarul german Bild își delectase până în 1955 cei mai tineri cititori. Dobândind drepturile de autor, concernul Mattel din SUA, sub bagheta dnei Ruth Handler, a lansat cunoscuta păpușă Barbie, devenită celebră și aducătoare de multe milioane dolari. Dacă anterior, lili Barbie, feminitatea unei păpuși se distingea doar prin zălufii blonzi, noua păpușă a fost înzestrată cu tot ce-i lipsea celei vechi. De aici

și zicala: „Barbie are sâni, fără sâni nu e Barbie”. În decursul celor peste 35 ani de existență, Barbie a fost distribuită în roluri de: soră de caritate, astronaut, sex-simbol, solistă în bar de noapte, stewardesă, pilot de avion de luptă, star rock și pop, hipote, sau de primă doamnă în vestimentația a la Jackie Kennedy și multe altele. Din 1961 Barbie are chiar și un prieten, pe Ken. Ea are apartament, mașină și propria-i carieră, fiind dotată, potrivit

rolurilor interpretate, cu toată recuzita aferentă. Chiar și băiatul care o însoțește e considerat un accesoriu, cu o poșetă, bijuteriile ori peruca. Dar ca orice fenomen evolutiv, în viața lui Barbie a intervenit și declinul. Mișcarea feministă, pedagogii și părinții dezavuează celebra păpușă, din considerente de ordin educativ, pedagogic și nu în ultimă instanță financiar.

IOANA A. VAGO ■

„Hai băieți să cucerim America“

Sub acest îndemn ar putea fi înscrisă cea de-a șasea manifestare a „Clubului tricolorilor”, acțiune patronată de ziarul „Tineretului liber” și organizată în colaborare cu TVR. Găzduită de Palatul Copiilor din Capitală, întâlnirea suporterilor echipei naționale cu o mare parte dintr-o componență lotului pentru World Cup '94 a constituit un excelent prilej de încălzire a bateriilor pentru cei de la care așteptăm o frumoasă performanță. Bineînțeles, cel mai „mitraliat” de întrebările venite din sală a fost selecționerul Anghel Iordănescu, de la care asistența a putut afla câteva declarații cel puțin surprinzătoare: nici în momentul de față F.R.F. nu a precizat obiectivul și motivația; în ce privește primele de joc, se speră că vor fi măcar ca pentru Italia '90 sau așa cum procedeză celelalte echipe din grupa noastră, făcând și precizarea: „sunt doar antrenorul, nu și casierul echipei naționale”; doar secundul Dumitriu III a urmărit echipa Columbiel într-un turneu la Miami.

Miercuri, 23 mai, de la ora 19, pe stadionul Steaua se va disputa partida amicală România — Nigeria. Câștigătoare recent a Cupei Africii pe națiuni, calificată de asemenea la C.M., echipa

pa oaspete cuprinde individualități de seamă ca Daniel Amokachi (FC Bruges), Stephen Keshi (Molenbeek), Uche Okechukwu (Fenerbache), Viktor Ilcheba (AS Monaco) sau George Finidi (Ajax).

BĂRBI

● Marele fâs care a fost să fie Cupa Ligii a ajuns să se dezintegreze în finală. Bine că s-a terminat, își șoptesc mai toți în barbă, dar altă dată nu se mai întâlnește ei cu o asemenea pleacă să își țină jucătorii în priză încă o săptămână, două.

● Divorțuri, unele dintre ele iminente pe prima scenă fotbalistică, fie ea și cu storiile trase... Se mișcă trupele mai ceva ca la Verdun, în fum de bombarde și scrâșnet de șrapnele, de s-a ajuns ca un jucător să evolueze într-o săptămână în trei echipe. Și peste toate, zvonurile ce vor avea, că vara-i lungă, ecouri mai prelungi ca în alte dați.

● Tricolorii au jucat ei ceva meciuri de pregătire prin Italia, meciuri terminate cu sco-

ruri astronomice. Raritatea începe de la modul cum au fost ele recepționate în țară, unde au apărut cu totul alte cifre în cu totul alte foi. C-așa-i la noi.

● Mister Ciorbă a pus mâna pe Rocar, pe unde a mai dat târcoale cu ceva timp în urmă, și face ce face, și-a sosit deja în barbă, mai sunt doar două etape, dară, și va scăpa, mai cu una, mai cu alta, echipa din ghearele „B”-ului.

● Florin Tene, un goalkeeper neînțeles de selecționer, și-a lăsat barbă în semn de protest la neconvocarea sa pentru lotul „made in America”. Să nu vadă Iordănescu bine sau nu ultimă că Tene și nu altul l-a cam luat ceva puncte pe când selecționerul era antrenor la echipa militară din Ghencea.

● Pe la Dinamo nu e pace sub mășlini abia plantați de Vasile Ianuș. Și cum nu e pace au început să iasă și înamicii, până mai ieri nevăzuți, de prin tranșee. Se vehiculează atâtea nume, ba la direcția clubului, ba la cea tehnică a echipei că începi să te lei cu mâinile de cap. Și cum se vor alege și re-alege alte capete, mai că se uită aspectul că se va rămâne fără echipă.

● Borno a fost și el bun la ceva prin descoperirea, chiar așa la spartul târgului, a unui atacant incisiv, pe numele lui Marian Ivan, peste „confracții” prezente în avansposturile echipei. Când totuși îl plâng pe Răduțoiu, carele a găsit timp și spațiu să se însoare.

● Viorel Bolt, președintele lui „Poli”, atacă turnul de control UEFA cu referire la prezența lui Lupu la Rapid în ultimul meci de campionat. Ce-o lesi, că nu doară 20 de echipe în Divizia Națională?

Pro și contra

Luarea de pozitie a Camerei Federative a Medicilor din România față de box și față de pericolele ce le antrenează pentru sănătatea practicantilor acestui sport — de altfel răspândit și gustat de public — este cunoscută. Cu argumente incontestabile, susținute de probe, se arată că în special prin loviturile la cap, în afara de accidente cu efect imediat sau pe termen scurt, se pot produce și vătămări cu repercusiuni în timp. Ele fiind ireversibile, duc prin acumulare sau chiar numai prin imperiul timpului, la consecințe inevitabile, adeseori funeste.

De partea cealaltă, apărătorii nu au întârziat să apară susținând cu statistici, incontestabile și ele, că media accidentelor este mult mai ridicată în numeroase alte sporturi. S-au mai elalat și alte statistici, cu frecvență medie a accidentelor la număr de practicanți sau cu rata asigurării în caz de accident. Toate situază boxul pe poziții inferioare în ce privește riscul.

Trecând peste faptul că ele se referă numai la accidente survenite la ramuri sportive în plină mișcare, pozițiile acestea contradictorii nu fac decât să reactualizeze încă o dată o polemică ce durează de ani buni. Nici Camera Federativă a Medicilor nu este prima care acuză și nici apărătorii de la noi nu sunt primii care ridică mânia pentru a răspunde.

Să mai redăm și opinia dlui Ion Serban, vicepreședinte al Federației Române de Box și fondatorul clubului Freedom Star din Constanța. D-a susține, de asemenea, că sunt sporturi mult mai violente și mai periculoase decât boxul, acesta fiind doar un sport bărbătesc și spectaculos, ridicându-se în multe cazuri la rangul de scrimă pugilistică. Cum și antrenamentele sunt supravegheate de antrenori,

asistenți și medici, ei putând interveni oricând — pentru a le întrerupe, accidentele ar fi excluse. Iar protecția oferită de căștile obligatorii este și ea o pavăză în plus. Propunându-ne să continuăm dialogul cu prima ocazie, este de remarcat că interlocutorul nostru s-a referit la boxul amator. Unde este prezentă casca, unde durată partidelor este mult mai redusă și numărul accidentelor infinit mai mic. În ce privește efectele în timp ele sunt foarte greu sesizabile. Majoritatea boxerilor trecând la profesionism, ele vor fi puse — când sunt stabilite — pe seama ultimei activități, evident mai dură. Iar despre cei ce coboară treptele ringului în anonim, departe de reflectorul performanței și de interesul publicului, ce să mai vorbim!

În aprigii duel declanșat de multă vreme — verbal și pe hârtie — duel ce va mai dura, rămâne oricum un adevar: Care nu poate fi negat și nici ignorat. Acela că în box, țelul pe care și-l propune fiecare dintre cei aflați între corzi este anihilarea lucidității adversarului. Este, dacă vrei, dura lege a obținerii victoriei, dar este o realitate. Cazul lui Daniel Lingurici — și în semifinala și în finala Centurii de Aur — reprezintă o dovadă concludentă. Ce contrazice pe undeva concluziile asigurătoare despre boxul amator.

Care sunt urmările mai apropiate sau mai îndepărtate, care pot fi parametrii de toleranță, sau care ar fi mijloacele de stopare sau evitarea a unor efecte ireparabile, sunt lucruri ce trebuie stabilite și precizate odată pentru totdeauna. Fără întârziere, căci îngrijorarea la proporții. Un asemenea verdict îl poate da numai medicina. Să așteptăm cuvântul ei și să-l urmăm!

IOAN FRANCU ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, dl Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”:

Speranțe în Formula 1

Nu, nu este vorba de noi piloți sau de talente descoperite și afiate pe drumul consacrării, ci de lupta între viață și moarte în care se găsește austriacul Karl Wendlinger, accidentat grav în cadrul antrenamentelor din Monte Carlo. Vă reamintesc faptul că pilotul echipei Mercedes Benz a intrat cu o viteză de circa 270 km/oră într-un butoi de plastic umplut cu apă; obiectul reprezenta un mijloc de protecție al unui zid aflat într-o curbă extrem de periculoasă pe traseul principatului monegasco, astfel că Wendlinger a suferit, în urma șocului, numeroase leziuni pe creier. Internat de urgență la spital — el se afla deja în comă — a început cursa contracronometru a medicilor de la secția de reanimare a clinicii speciale din Nisa, care nu reușit să-l stabilizeze situația ca atare. Două zile mai târziu, șeful echipei, dr. Grimaud a declarat că „l-au provocat o stare specială pilotului austriac, de data aceasta o comă artificială” (ingrozitoare expresie), pentru a-i proteja creierul de alte activități. Wendlinger fiind supus astfel unei terapii ultraintensive de somn. Sigur că în momentul când am auzit de acest nou sistem de tratament, mulți dintre noi ne-am cutremurat întrucât era vorba de comă, chiar și dacă aceasta era rezultatul specialiștilor. În final, și mă refer la câteva zile după somnoterapia lui Wendlinger, medicii au înregistrat primele semne de viață date de austriac, brusc atmosfera și motivația celor implicați în acest caz căpătând alte valențe. Așadar, pri-

mul succes a revenit medicilor, el urmând a câștiga și războiul cu moartea. În orice caz, trebuie semnalată organizarea primului ajutor din cadrul MP din Monte Carlo, precum și întreaga asistență sanitară care și-a făcut pe deplin datoria, totul depinzând de fiecare secundă câștigată sau pierdută.

Piloții, la rândul lor, poate înfricoșați de moartea brazilianului Ayrton Senna sau de cea a austriacului Roland Ratzenberger, dar și dintr-o mustrare de conștiință, și-au redefinit statutul față de federația internațională, organizând un sindicat al tinerarilor din Circuitul Bolizilor, ce trebuie consultat în permanentă atât de organizatori cât și de experții Formulei 1. În felul acesta, cel ce se joacă cu viața și moartea vor avea un cuvânt de spus, și poate chiar ultimul, în cadrul inspecțiilor traseelor din cele 16 țări ale lumii pe unde se concurează în acest sport. De altfel măsură ca atare este prima în pachetul de propuneri menit să asigure o protecție din ce în ce mai sigură participanților sau publicului spectator, din rândul cărora mai subliniez următoarele:

1. Greutatea bolizilor a fost mărită, dacă se poate spune așa, la 625 kg.
2. Caroseria și linia aerodinamică vor suferi modificări. În sensul că bolidul va fi ceva mai rapid în linie dreaptă, dar va fi mai „încet” și compact sau echilibrat în curbe, cu toate că unii specialiști sunt de părere că această măsură nu reprezintă decât o operație cosmetică.

3. S-a redus numărul de cai putere la 600 maximum, astfel că „avioanele” cu 700-800 sau chiar 900 de cai putere vor dispărea din Formula 1, aspect ce va „încetini” oarecum viteza maximă sau medie a piloților. Alci era și punctul nevralgic, menționând faptul că vârsta medie a băieților este de 26-28 de ani, deci tocmai în perioada de viață când mulți sportivi evoluează „înconștienți”, ceea ce în Formula 1 poate fi un avantaj dar și un dezavantaj. Vă imaginați așadar riscul de a „da” pe mâna acestor ași al volanului „rachetele” respective care pentru unii au un efect de bumerang. Cel de peste 32-33 de ani devin mai „cerebrali”, cu instinctul de conservare evident dominant, calitate ce le oferă șanse de supraviețuire dar și neșanse la victorie.

4. Rezervorul de benzină va avea în continuare o capacitate de 200 de litri, cu diferența că de-acum încolo și bolidii respectivi vor fi „alimentați” cu benzină normală (deci pentru turismele noastre), interzicându-se lichidul special cu cifră octanică superioară, practic de avion.

Se speră ca nolle măsură să-l ferească de accidente pe piloți, știind totuși de la bun început că sportul auto-moto prezintă oricum un risc profesional, luat în considerare de fiecare sportiv. Toate aceste propuneri sunt de fapt rezultatul analizei tehnicienilor care doresc să salveze întrecerea, renunțând la așa-numitul progres definit de sloganul: „mai tare, mai rapid și mai riscant”.

În contextul înnoirilor din Formula 1 voi menționa modificarea survenită în ultimul an, poate și datorită unor economii în aceste vremuri de recesiune, când prețurile de întreținere ale echipelor atinseseră 400-500 milioane de mărci pe sezon, așa cum a fost cazul niponilor de la Honda. Federația Internațională de Automobilism a renunțat la echipamentul electronic, decizie ce a redus cu 700 milioane de dolari bugetul din Circuit Bolizilor, estimat în continuare la un miliard de dolari.

Apusul unei stele a patinajului artistic

Katarina Witt, prietesa gheții, a cunoscut la Lillehammer o tristă și umiltoare înfrângere. Cândva, alintată a regimului comunist din RDG, (așa cum o înfățișează și poza alăturată), contestată sub aspectul conduitei politice după reunificarea Germaniei, vânată de zărele de scandal pentru viața sa amoroasă — frumoasa Katty a încercat să-și refacă celebritatea, participând la Olimpiada albă din Norvegia. Dar de data aceasta, anul și-au spus cuvântul și vedeta de altădată nu a mai putut intra în competiție cu noua generație de patinatoare. În arta scenică trebuie să simți momentul când ești nevoită să părăsești rolul de primadonă.

Hârtărită de regimul comunist (în fotografie, împreună cu Erich Honecker), Katarina a trebuit să suporte grave umilințe după unificarea Germaniei

Un mercato mai liniștit ca niciodată

Ca la încheierea fiecărui sezon, zărele italiene, nu numai cele strict sportive, sunt pline de zvonuri privind transferurile, așa-numitul **mercato** peninsular, pentru care, după cum se știe, există chiar o bursă în toată regula, în apropiere de Milano, la Cernobio. De data asta, însă, apreciază unii comentatori, va fi un „târg” mai liniștit decât în ceilalți ani. Cauzele sunt mai multe. În primul rând, aproape toate cluburile din Serie A străbat o perioadă de criză, doar două — Sampdoria și Parma — încheind sezonul fără deficit. Apoi, la sesizarea Asociației jucătorilor profesioniști (AIC), s-a renunțat la artificii de până acum, anume plățile cu mai puțin a fotbalistilor pentru a-i putea vinde mai bine, știut fiind că multe transferuri se lovesc de salariile excepționale ale sportivilor, pe care cluburile care achiziționează trebuie să le plătească.

Apropo de salarii, iată, dezvăluite de la Repubblica sumele pe care le încasează anual Roberto Baggio, „Balonul de Aur” al Juventusului: salariu — 3.500.000.000; contract cu IP — 1 miliard; contract cu Diadora — 500 milioane; contract cu RBS (firmă de produse sportive de îmbrăcăminte) — 500 milioane; contract cu Ferrero — 700 milioane. Un total, deci, de 6.200.000.000 de lire italiene, aproximativ 4,5 milioane dolari. Fără prime de joc sau de obiectiv, mai ales că anul acesta, datorită situației de criză, s-a cum renunțat la respectivele recompense. Și cum valoarea la bursă a jucătorului numărul 1 italian este de 18 miliarde (poate în curând mai mult, întrucât aceasta era cota în momentul transferului de la Fiorentina la Juventus), vă imaginați cât de greu s-ar putea găsi un investitor să arunce pe masă vreo 23 de miliarde. Cu toate că, dacă ar perfecta acest transfer, echipa lui FIAT și-ar rezolva problemele financiare, acute în acest moment. Probabil, însă, că avocatul Agnelli, patronul fabricii de automobile — sponsor principal, va mai deschide o dată casa de bani.

În rest, sigură nu este decât revenirea lui Gullit la AC Milan și plecarea lui Fonseca de la Napoli la rândul ei cota cu 18 miliarde, precum și, deja anunțat, transferul lui Jean-Pierre Papin la Bayern München. Pe de altă parte, se va apela, apreciază aceiași analiști, la forma de coproprietate, care reduce sumele de achiziție, fiind un fel de imprimut. Și astfel, fără mișcări de trupe spectaculoase, tot Milanul lui Berlusconi, primul ministru, va domina în calcio și în sezonul următor...

TEODORA OPREA ■

MONDO-SPORT-COCKTAIL

Diplomații deschid balul

Cu o lună înainte startului World Cup '94, la Washington se află în plină desfășurare un turneu la care participă diplomați din cele 24 de țări calificate. În fapt o variantă în miniatură a marelui eveniment fotbalistic care va începe la 17 iunie. Ideea organizării unei astfel de competiții a aparținut ambasadorului Bulgariei la Washington. Singura țară care nu s-a înscris la acest turneu a fost Islanda, înlocuită de Danemarca. După disputarea jocurilor din grupe, cele mai în formă echipe s-au dovedit Arabia Saudită, Rusia, Danemarca, SUA și Spania, care au câștigat toate jocurile. Au fost eliminate echipele diplomaților din România, Suedia, Coreea de Sud, Nigeria, Italia, Norvegia, Belgia și Camerun.

Alții nu se tem să-și declare veniturile

● Pilotul de Formula 1 Nigel Mansell este în prezent cel mai bogat sportiv britanic, el având o avere de 45 milioane de lire sterline (57,5 milioane de dolari), a anunțat revista Business Age. Nick Faldo, celebrul jucător de golf, se află pe locul 2 în acest clasament, cu 33 de

milioane de lire sterline (57,5 milioane de dolari), urmat de fostul pilot Jackie Stewart — 34,5 milioane lire sterline (51,7 milioane dolari). În această ierarhie primul fotbalist care apare este internaționalul Paul Gascoigne (Lazio Roma), pe locul 11, cu 7 milioane lire sterline (10,5 milioane dolari).

● Cu prilejul celui de-al

22-lea Congres al Uniunii Europene de Fotbal (UEFA) desfășurat la Viena, trezorerul Jo Van Marle a precizat că profitul UEFA pe anul trecut s-a ridicat la 625.132.43 de franci elvețieni, în timp ce veniturile realizate de pe urma drepturilor de televiziune a meciurilor din Liga Campionilor au fost de 9,9 milioane franci elvețieni.

Patinatoarei Tonya Harding i se oferă o carieră de cântăreață rock

Patinatoarei Tonya Harding, iși dă de pe scena mondială cu coada între picioare, i s-a deschis micuțu o nouă carieră când o trupă de punk-rock a invitat-o să i se alăture. Formația White Trash Debutantes, din care face parte o femeie de 78 ani și trei bărbați în travesti, a anunțat că negociază cu avocații lui Harding această ofertă. „Am asigurat-o că suntem scrupuloși și că nu este vorba de bătaie de joc — ea se află în căutarea unei cariere, iar White Trash Debutantes este o opțiune. Formația a compus deja o piesă intitulată Don't Mess With Tonya Harding. Avocații nu au putut fi găsiți pentru a comenta perspectiva de rockeriță ale Tonyei, care și-a ratat cariera punând la cale un atac împotriva rivalei, Nancy Kerrigan, prețzând Reuter.

Dosare cu roaba

Expresia din titlu este specifică tribunalelor și e folosită când e vorba de un proces stufos, dosarul cauzei fiind alcătuit din multe volume, de nu pot fi aduse în ședință decât cu roaba. Cam așa se va întâmpla în curând și la federațiile noastre sportive, un recent ordin al ministrului tutelar obligându-le să facă la fiecare deplasare în străinătate un dosar mai ceva decât în cazul Râmăru. E nevoie, apoi, de vreo șapte avize, cel din urmă fiind al unui reprezentant (permanent) al Curții de conturi (stimabila instituție a luat, se vede, locul Direcției protocol, știți dumneavoastră ce însemna asta prin ministere în timpul lui Odysor). Care, în multilaterală sa dezvoltare, este sigur dacă participarea Laviniei Milosovici la concursul de la Paris justifică sumele cheltuite. Atenție, în celebrul, de acum, ordin se specifică faptul că avizele se dau și dacă deplasările „nu comportă” cheltuieli federale. Îmi aduc aminte că pe vremea când eram mai tânăr și la pix curat („Nufărul” era la secția de presă a CC) nu era nevoie decât de vreo trei aprobări. Asta o fi socialismul cu față umană, să te ploconesti, pentru o apostofă, la mai multe fețe umane.

17 I-a fost scris Rapidului să prindă și finala Cupei Ligii, astfel că, prin comparație cu alte cluburi, în Giulești nu e liniște în continuare. Se așteaptă finala cu UTA, care, se aude că ar fi programată în deschidere la meciul România — Nigeria. Nu pot trece peste semifinala din Giulești cu Farul pentru că și cu această ocazie la rampă a ieșit spiridușul și spiritul, dacă vreți, noului Rapid. Jean Vlădoiu, Vârful din Giulești a dat două goluri, s-a zbatut de mama-focului, poate poate mai are șansa unei convocări la lot pe ultima linie dreaptă a pregătirilor acestuia pentru turneul final al Cupei Mondiale.

Meciul cu Farul ne-a ținut atenția trează până în final, servanții lui Vlădoiu fiind cu această ocazie (și ocazii au fost nemăsurate la poarta apărată de Nițu) toți jucătorii Rapidului, în frunte cu Fane Tără, de parcă ochii selecționerului ar fi fost îndreptați asupra lui și nu a altcuiva de la echipa feroviară, unde, sentimental vorbind, șansa de a mai prinde America, chiar așa pe ultima suflare, o mai are și Dănuț Lupu, Rapidistii s-au jucat cu ocaziile în meciul cu marinarii — și au fost vreo 5.000 de suflete în tribuna toridă a începutului de vară — să-i vedem acum în finala cu UTA, o echipă care, se vede, și-a respectat condiția de divizionară națională și a parvenit până... la noi.

Vă spun eu că dacă finala Cupei Ligii va avea loc pe Ghencea, în deschidere la meciul cu Nigeria, clou-ul va fi dat de prezența pe gazon a celor doi rapidiști, Jean Vlădoiu și Dănuț Lupu, jucători de care, orice ar spune Iordănescu, echipa reprezentativă pentru America nu că ar avea, ei are nevoie. Mai vorbim pe aceste... teme, după meciul de miercuri.

Și cum luna vară fierbinte a cam început de timpuriu, în vizor fiind „Cupa Președintelui” din Coreea de Sud, în Iulie, Rapidul se grăbește, primul pas având a fi făcut în Austria, la un alt turneu ce se anunță de anvergură, la el participând două echipe de frunte ale soccerului austriac. Până atunci, ura și la gară, pardon, pe Ghencea, la finala Cupei Ligii.

Pagini realizate de POMPIIU L. DUMITRESCU ■

ACE OF BASE și trecutul inavuabil al unuia dintre ei!

Ace Of Base e compus din două surori (Malin și Jenny), fratele lor (Jonas) și prietenul lor (Ulf). Toți sunt originari din Göteborg. În același oraș suedez s-a născut Abba, cel mai popular grup al anilor '70, cu care sunt comparați adesea.

Cu marele lor hit *All That She Wants* au reușit să impună farmecul nordic aproape în toată lumea, și nu le-a fost greu de loc. Europa a cedat prina, mofturoasă și pretențioasă Americă fiind luată cu „asalt” printr-un cadou special „dichit” de Dennis Pop (Dr. Alban), producătorul celui de-al doilea lor album.

Întrebat care e semnificația titlului *Ace Of Base*, Jonas răspunde: „Semnificația este exact cea sugerată de cuvintele respective, așii bazei. Și cum baza noastră e studioul, am putea spune la fel de bine așii studioului sau chiar regi studioului”. În grup Jonas se ocupă de programarea sintetizatoarelor, Ulf e cântăreț și inginer de sunet, Jenny și Malin asigură vocile.

În copilărie Jenny și Malin făceau parte din corala bisericii St. Sigfrid. Mai târziu Jonas a început să cânte la chitară în mici trupe rock.

Cu toate preocupările lor muzicale, la insistența părinților au urmat cursuri de istorie. Pe Ulf l-au întâlnit abia când au înregistrat în 1992 albumul *Happy Nation* într-un studio în care el lucra deja.

Cartierul general al celor de la Ace Of Base se găsește la două minute de hotel Klippan, la Göteborg. E vorba de apartamentul de celibatar al lui Ulf Elberg, supranumit *Buddha*. Piesa de mobilier cea mai importantă e o imensă instalație stereo. Din cauza puterii sunetului, vecinii sunt menținuți într-un stress permanent. Ulf explică cu entuziasm avantajele giganticului său studio. „Nu posed decât material marca Denon. E cel mai performant! Și nu spun asta pentru că Denon mă sponsorizează!” Se întănesc de preferință aici, căci fanii n-au descoperit încă adresa.

Ace Of Base sunt de asemenea „mari sportivi”. *Buddha* ridică greutatea. Jenny pedalează o oră pe bicicletă ei de apartament iar Malin practică mersul pe jos cam tot o oră zilnic. Cât despre Jonas economistul, el practică sportul intelectual: în fiecare zi citește rubricile economice ale cotidianelor suedeze.

Viata în turnee însă își cere tributul. Jonas e singurul cu adevărat sănătos. Ulf luptă împotriva unei dure roșii perioatite (inflamație a oaselor). Își administrează calmante, poartă bandaje și își face masaj. Jenny, când e supusă stresului, are erupții cutanate. Malin răcește foarte ușor și îl ține greu.

Cum sunt primiți de public însă? „În concerte e fantastic. La început ne-am temut să cântăm în fața atâtor oameni. Auditoriul din ce în ce mai critic și nu se lasă dus de nas. Când suntem pe scenă, ne urmează formidabil de la prima notă” spune Jenny. Și tot ea infirmă zvonul răspândit de o revistă engleză cum că nu s-ar înțelege deloc bine cu Malin. „E cea mai mare prostie pe care am auzit-o. A bineînțeles că ne ciondănim pe camerele de hotel în care urmează să stăm, sau pe locurile pe care le vom ocupa în autobuzul nostru. Și mai e puțină gelozie când una are impresia că ceilalți a leșit prea mult în fața pe scenă. Însă mi se pare normal să se întâmple așa. Vreau să văd și eu un cuplu de surori care să trăiască într-o pace deplină”.

Ulf a făcut mărturisiri

despre o anumită perioadă a copilăriei sale în timpul căreia distrugea mașini și urla sloganuri naziste, național-socialiste. S-a distanțat însă de acele timpuri și la propriu și la figurat și acordă interviuri foarte deschise cu ocazia cărora pune în gardă împotriva radicalilor de dreapta, a criminalității și alcoolismului, lângă care a fost atât de aproape. „Nu pot să înțeleg cum am putut să strig sloganuri rasiste, mi-e rușine”, spune el azi.

Jenny adaugă: „Am știut de la început, eram la curent cu trecutul lui Ulf ca membru al grupurilor neo-naziste. L-am acceptat alături de noi cu condiția să pună cruce unei asemenea activități și atitudini. Ne-a promis acest lucru și a fost corect”.

„De atunci a devenit un alt om. Nu e ca un frate” spune Malin.

Jonas comentează și el: „Știam că într-o zi acest amănunt scandalos va fi făcut public. Însă eram pregătiți și am trecut cu bine furtuna”.

E adevărat că trecutul lui Ulf a cauzat rețineri și chiar indignare. Însă toate acestea au luat sfârșit. Publicul european în fața cărui au dat reprezentatii s-a dovedit foarte amabil.

Ulf: „Sunt efectiv încântat că toate acestea s-au terminat. Cred că am făcut impresie bună când am afirmat că regret că am o asemenea pată, și jur că simt rău. Oamenii știu că am re-muscări sincere referitor la acea epocă”.

Când Madonna face carieră

Madonna s-a familiarizat cu camera de filmat de când era în colegiu. Împreună cu camarazii săi, poza în fața unui Super 8 în timp ce încerca să-și facă ouă ochiului pe propriul abdomen. Filmulețul nu poate fi văzut, din păcate!

Înainte de a cunoaște gloria, grație discurilor ei, a turnat într-un film semi-porno, *A Certain Sacrifice*, pe care mai târziu îl va regreta amarnic.

Primul mare succes comercial al Madonnei pe marele ecran este *Dick Tracy*. Producător al filmului este prietenul său de atunci Warren Beatty, care interpretează și rolul masculin principal. Madonna, în rolul lui *Breathless Mahoney*, o vampă cu păr aurie, e foarte convingătoare. Pentru acest film și-a tăiat pletele negre. Neîntâlnind mulțumiri de faptul că n-a reușit să-l impresioneze pe critici, include mai multe piese din coloana

sonoră a filmului, evident în interpretarea proprie. În albumul *I'm Breathless*. Apoi, Woody Allen îi oferă o șansă într-un mic rol de trapezișă în *Nights And Noises*. Mai toate scenele cu ea au fost însă tăiate la montaj.

În *Bed With Madonna*, filmul următor, a fost prezentat la festival pe plată ca un documentar despre culisele turneului *Blond Ambition*. Două ani mai târziu, Madonna declară că jumătate din film e pură ficțiune. „Multe din scene au fost pregătite. Și pe urmă, când sunt camere de filmat peste tot, e foarte dificil să fii mereu spontană”. Realitate sau ficțiune, adevăr sau provocare, acest film rămâne o mare reușită.

Cu *Body* (1992) Madonna se arată mai sulfuroasă ca niciodată, vârsând ceară fierbinte peste partenerul ei, William B. Davis. Filmul e făcut harces-parces de critici și de public.

Snake Eyes este ultima re-

alizare a Madonnei în materie de cinema. Realizat de Abel Ferrara, filmul povestește turnarea unui alt film *United*. Alături de Madonna, James Russo și Harvey Keitel. Mesajul filmului: viața privată a actorilor și echipei realizatoare e o cu totul altă realitate față de cea arătată pe ecran, și de multe ori tristă. Turnarea pentru „Snake Eyes” a avut loc la Los Angeles și mai multe personalități ale Hollywood-ului au făcut figurație! Rolul îl vine Madonnei ca o mânășă și merită vizionată performanța.

Are în proiect un film cu Pedro Almodovar, în care va interpreta un travesti. N-a renunțat la filmul despre viața pictorului mexican Frida Kahlo, ale cărui tablouri le colecționează. Și mai visează în egală măsură la un remake *Ingerul Albastru*. Om trăi și om vede...

96.1 FM BUCUREȘTI
92.8 FM PLOIEȘTI
92.0 FM IASI
91.8 FM SIBIU

Topuri — Radio Contact

TOP 50 ediția nr. 20

1. GOOD SHAPE — Take My Love
2. REEL 2 REAL — I Like To Move It
3. BLUR — Girl & Boys

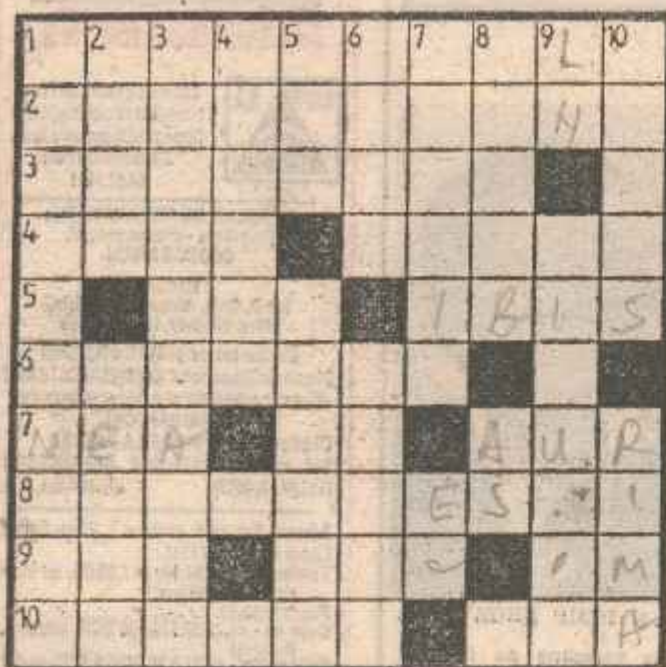
TOP SLOW & BLUES — ediția 20

1. FOREIGNER — I Wanna Know What Love Is
2. SADE — Smooth Operator
3. DIRECTIA 5 — Lisabona

TOP MATINAL — TOP 5 — ediția 21

1. MOBY — Move
2. PREFAB SPROUT — The King Of Rock'n'Roll
3. LEILA K. — Glam!

Propunere:
ROBBIE NEVIL — C'est la vie

FLEXIUNI

ORIZONTAL: 1) Imbrăcă-minte pentru interior. 2) O casă... la înălțime. 3) Persoană cu mult tact, mator la împăcirea. 4) Aduce de fiecare dată încă ceva — Podoaba așezată cu căldură pe un gât gingaș. 5) Uită de sine în cazul marilor pasiuni — O barză din țările calde. 6) Acțiune în care apare întotdeauna un... dar. 7) Apelativ popular pe timp de iarnă — Indică o direcție, a șasea într-un anumit context — Mai rar asemenea metal de preț. 8) Vechi ansambluri politiste. 9) O jumătate de secundă... — „și cealaltă” — În rime! 10) Pus orientativ la vedere — Bază nautică.

VERTICAL: 1) Luată în vedere acordării unui titlu. 2) Numărătoarea bobocilor — Luată mai pe ocolite. 3) O femeie care se poartă ca-n codru. 4) Traducător de cărți. 5) Se îngână cu somnui. — Micul exponent din sfera metalurgiei. 6) Locuri de plecare pentru navetiști — Eșuat. In mare. 7) Pornită din fire la întâlnirea cu ineditul — În atînga ecranului... la meci! Fără oxigen e ca și mort — Campion la gimnastică! 9) Leagănul gol! — Remarcabil la cules. 10) Un anumit volum de pământ — A suna din coadă...

DIONISIE GEORGESCU ■

Labirint

Dezlegările careurilor din nr. 20

Sens giratoriu: MECANICI; FENOMENE; VERIFICA; DELIMITA; SEPARARE; NEPASARE; RAMASITE; FERICIRI; CALIFICA; TACANITI; NEDECISA; DARAMATA; MEDALIA; PERINITE; MEDITARE; REVENIRE; JUCATORI; TEMATICA; NESIGURA; DUMINICA; DECOLARI; DECAPANT; SALUTURI; PERICOLE; NEVAZUTI; BALOTURI; FELINARE; SECULARA; FERECANI; SECATURI; VANATORI; RECIFURI; DETINUTE; MACELARI; MANIVELA; DEMARARE; CORONITE; SARITORI; RECITARI; LOVITURI.

Palavre: ARTICULATA; REAZEM; FIN; TAC; FETE; T; ELIBERATOR; ZIT; RIE; CI; IS; UI; AMOC; ATINSE; ALO; N; MITOS; IA; ABURI; TORT; ANI; LICEE.

La ochi: SCLEROTICA; CEAPA; IRIS; ORBIRE; ECA; CCI; AREAL; EST; MILOS; ET; INEL; PA; VARSAT; VIS; A; AA; ILI; I; DOI; OCAZIE; ATIFI; CAL.

Arbori: ALECSANDRI; RANETTI; AO; GC; TAL; IIS; H; PIN; SADI; EMINESCU; F; Z; CAS; ORA; ITA; CEA; RT; I; BU; RUIE; USCA; ITANI; MESTECANIS.

Chicago. Ora unu noaptea. Soțul încă nu s-a întors acasă. Deodată se deschide ușa și acesta apare cu hainele sfâșiate, plin de sânge și cu vânătași la ochi.

— Ce s-a întâmplat? Cine te-a adus în halul ăsta? — întreabă soția alarmată.

— Bill Wilkerson. Ne-am certat.

— Cine? Gangsterul, fiă-lorui, trântorul acela care...

— Destul — o întrerupe soțul. De morți numai de bine...

☆

O femeie foarte rea se plînge unui prieten de-al soțului:

— Ce e mai rău, e că mîi reproșează că eu l-am înnebunit.

— Prostii, doamnă, spune acesta. Era nebun când v-a luat de nevastă.

☆

— Câți au murit astăzi? — întreabă medicul primar al unui spital de urgență, făcându-și inspecția?

— Patru! — I se răspunde.

— Eu am dat medicamente pentru cinci. Cu siguranță că unul nu le-a luat.

Anecdote

☆

— Sunt trei categorii de cântăreți — spune o dată un critic muzical.

— Care? I-a întrebat un prieten.

— Cei care au voce, dar nu știu să cînte, cei care știu să cînte, dar nu au voce și, în sfîrșit, cei care nu au nici voce și nici nu știu să cînte.

☆

Unul industrișag bogat i se trimite următoarea scrisoare: „Dacă nu vei da numădecît 50.000 de dolari, soția dumitale va fi răpită”.

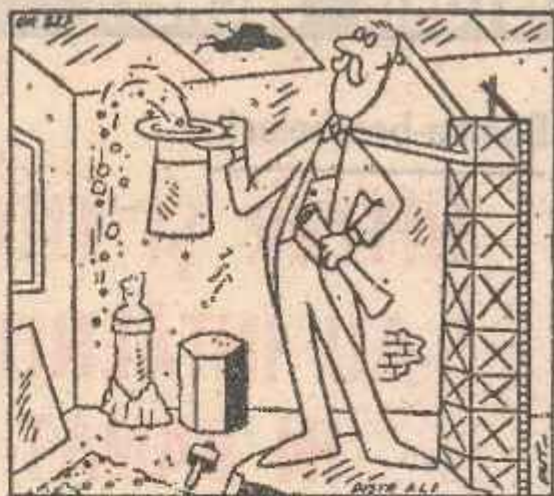
Din greșeală, epistola a ajuns la un om sărac, care avea același nume. Acesta a răspuns:

„Nu am atîția bani, dar propunerea dv. mă interesează!”.

Culese și prelucrate de GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

DIFERENȚE

Intre cele două desene sunt cinci mici diferențe. Vă invităm să le descoperiți.

CĂLDURĂ MARE

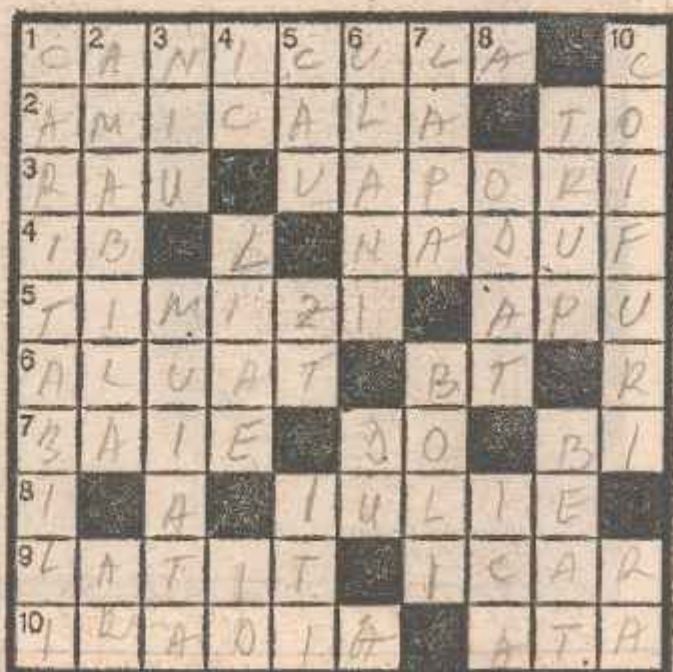
ORIZONTAL: 1) Căldură mare. 2) Atmosferă călduroasă — Inceput de toropeală. 3) Poet român (Aurel: n. 1930), autorul volumului „Focuri sacre”. — Stadul în care ajunge apa din cauza căldurii. 4) Ion Barbu — Căldură mare. 5) Li trec toate nădușele până spun ceva — Apoi (reg.) 6) După ce crește la căldură, se bagă la cuptor — Rătit pe flancuri! 7) Locul unde poți face un duș — Incepe dogoarea! — În cabină! 8) Cen mai călduroasă lăună anului, numită și Cuptor. 9) Intins — Primul zburător, care a căzut victimă căldurii soarelui. 10) A degaja căldură — Infierbântă, în final!

VERTICAL: 1) Te tratează cu căldură (pl.). 2) Te tratează

ză cu căldură — Incepe arșița! 3) Divinitate venerată în Egipt — Moleșită de căldură. 4) În mijlocul caniculei — Dialect al limbii havu — Inceput de ideogramă! 5) Care are un gol — Zet! — A șapare. 6) Ostași în armata austro-ungară — Adus la centrul 7) Zeamă groasă (reg.) — Te iau cu călduri. 8) Odată (pop.) — Picat în centrul 9) Se bronzează la soare — S-a încălzit cu băutură. 10) Cascheta de hârtie, în formă de bicorn, care protejează capul de razele fierbinți ale soarelui (pl.) — Pune capăt căldurii!

Dictionar: APU, NIU, LIAR, ULANI, LAPA.

GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

ISTORIE SECRETĂ

Bomba-bombelor!

HITLER ȘI TITO S-AU ÎNTÂLNIT ÎN BANAT PENTRU UN TRATAT ULTRASECRET!!

La 13 septembrie 1941, în satul GEARMATA (între Timișoara și Lipova), cei doi au pus la punct detaliile bătăliei pentru Moscova

O secvență absolut stupefiantă pentru istoria Germaniei și Iugoslaviei s-a derulat în România, la 13 septembrie 1941: întâlnirea ultrasecretă dintre **ADOLF HITLER** și **IOSIP BROZ TITO**! Pentru această „întâlnire de gradul zero” din istoria secretă a Europei, localitatea a fost aleasă de către „arhangheli” personali, care asigurau paza de corp, zi și noapte, pentru cei doi mari comandanți militari. Astfel, dintre cele trei sate, propuse de Garda de Fier din Banat spre a fi locul ferit și anonim unde trebuia să aibă loc întâlnirea dintre Hitler și Tito, a fost preferat satul **GEARMATA**, o așezare ascunsă printre dealurile dulci ce sunt răsfrizate între Timișoara și Lipova. Nemții și sârbii au

fost efectiv sprijiniți în organizarea acestei operațiuni strict secrete de către conducătorul Grupului etnic german din Banat, loșef Horst Leibhardt, originar din satul Gearmata.

Toate aceste date inedite, absolut stupefiant, le-am descoperit într-un manuscris din comuna bănățeană Gearmata. Autorii valoroasei lucrări istoriografice sunt profesorii Gheorghe Bărbos și Ioan Schpeck, veritabili cercetători istorici. Redăm pentru cititorii noștri paragraful referitor la subiectul abordat: „La 13 septembrie 1941, casa domnului Iohan Klain, situată pe str. Morii Comuna nr. 835, în prezent imobilul fiind renovat, deci pe acest loc a avut loc întâlnirea dintre Adolf Hitler și Iosip

Cel doi dictatori, **ADOLF HITLER** și **IOSIP BROZ TITO**, au fost dușmanii de moarte. Armatele germane au invadat Iugoslavia, dar n-au putut-o înfrunghia; mișcarea de partizani, condusă de Tito, a produs pierderi grele ocupantului, hărțuindu-l neîncetat. Iată însă că neașteptat dezvăluie aruncă o lumină neașteptată asupra relațiilor dintre cei doi conducători; să fi fost posibilă o alianță a lor? Istoria secretă este, cel mai adesea, uluitoare...

Broz Tito. Pentru reușita operațiunii strict secrete, serviciile de pază germane și sârbești au fost ajutate de către comandantul **Gărzii de Fier din Gearmata** și de către gaulaierul **Grupului etnic german din Banat**. Alături de soldații germani și sârbi conduși de ofițeri de contrainformații, care cunoșteau foarte bine satele și orașele bănățene, la această operațiune extrem de importantă au fost mobilizați, ca forțe de sprijin, și mulți membri ai **Gărzii de Fier din Gearmata**. La masa tratativelor, așezată cu multă precauție la Gearmata, **Adolf Hitler** și **Iosip Broz Tito**, au adus în discuție un fruct de alianță germano-sârbă, care cuprindea mai multe puncte. Unul dintre acestea a fost și cucerirea

Uniunii Sovietice, precum și bătălia pentru Moscova. Pentru atingerea acestor scopuri au fost dezbătute în detaliu planuri de luptă, ambuscade, atacuri stradale, care aveau ca obiectiv principal cucerirea Moscovei...

Dar, așa cum scurgerea timpului ne-a demonstrat, demența lui **Adolf Hitler** și a fanaticilor săi colaboratori fasciști trebuia să aibă un sfârșit. Iar cel care a luptat împotriva catropitorilor fasciști a fost chiar **Iosip Broz Tito**, în ciuda faptului că anume tratate au fost semnate și parafate. Pe scena istoriei se joacă adesea piese cu adevărat diabolice.

Vam reveni cu amănunte.

PETRU NOVAC DOLANGA ■

Prietenii copiilor dvs—cărțile Editurii PATRICIA

Tel/fax : 610.11.45

ULTIMA ORĂ

Di Ilescu a primit 1 ha de pământ în Paraguay.
Gata, a pus-o de-un CAP!

Revista **FLACĂRA** utilizează informații furnizate de agenția **MEDIAFAX**

PUBLICATIILE **FLACĂRA**

Societate comercială înmărcată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J.40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:
Președinte - director general: **GEORGE ARION**

Membri:
Ion D. Gola, Alexandru Pășărin, Mihai Săndoiu, Liviu Timbus

Director economic: **ANTON PORUMB**
Director juridic-personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale: **MIHAI SĂNDOIU**
Director difuzare: **MANUELA VASILIU**
Șef cabinet: **CĂTALINA ȘTEFĂNESCU** (617.47.63; 2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presedintelui nr. 1, cod 71341.
Telefon: 617.60.10; 617.60.20, cu intercomunicare de mai jos
Fax: 312.82.89
Cont. lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont. valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

FLACĂRA

Redactor șef: **LIVIU TIMBUS**
Redactor șef adjuncți: **EUGEN CHIROVICI**
Secretar general de redacție: **ADRIANA CHIROVICI**
Telefon: 2559

EDITORIAL (2560): Marian Ghișanu, Ștefan Nicolae
EXTERNE (2560): Ion D. Gola
SOCIAL (2128): Gheorghe Barbu, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin
SPORT (1453): Pompiliu Dumitrescu
REPORTAJE (2528): Elena Ghese, Florin Ioniță
SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453): Cora Ciocanu, Crina Gorgol, Adrian Peltescu
CORECTURĂ (1453): Maria Antonescu, Valentin Pătraru, Ștefana Petrea, Angela Ștefănescu

FLACĂRA BIS

Basarabia

REBUS REBUSACHE

maxi **SKANDY**

Director publicații de divertisment: **ALEXANDRU PĂȘĂRIN**
Redacții șefi adjuncți: **MIHAI ZGUBEA** ("Rebus")
CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")
Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brăgășanu, Simona Pășărin, Simona Simzianu, Telefon: 2036 (director), 1457 (redacție).

PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2600: 618.15.32): **CĂLIN MĂRCUȘANU**, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu, Ioana Iliu, Nineta Olteanu, Marius Onofrei, Florin Petric
TEHNOREDACTARE COMPUTERTIZATĂ: Cristina Topolaki, Mirela Folea, Eugen Măjor, Cezar Munteanu
DIFUZARE (617.59.69): Gabriel Bumb, George Constantin, Marius Frunzeanu, Doru Iancu, Valerica Leon, Vasile Mesaros, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Șoldănescu
PERSONAL (2550): Adrian Gola
FINANCIAR-CONTABIL (2143): Aida Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Irina Manuela Pătrășcoiu, Florența Tudor
ADMINISTRATIV (2634): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Liliana Crețu, Jules Moldoveanu, Mariana Săndulescu, Maria Șerban

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 - Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România
Tiparul: Regia autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria CORESI - București